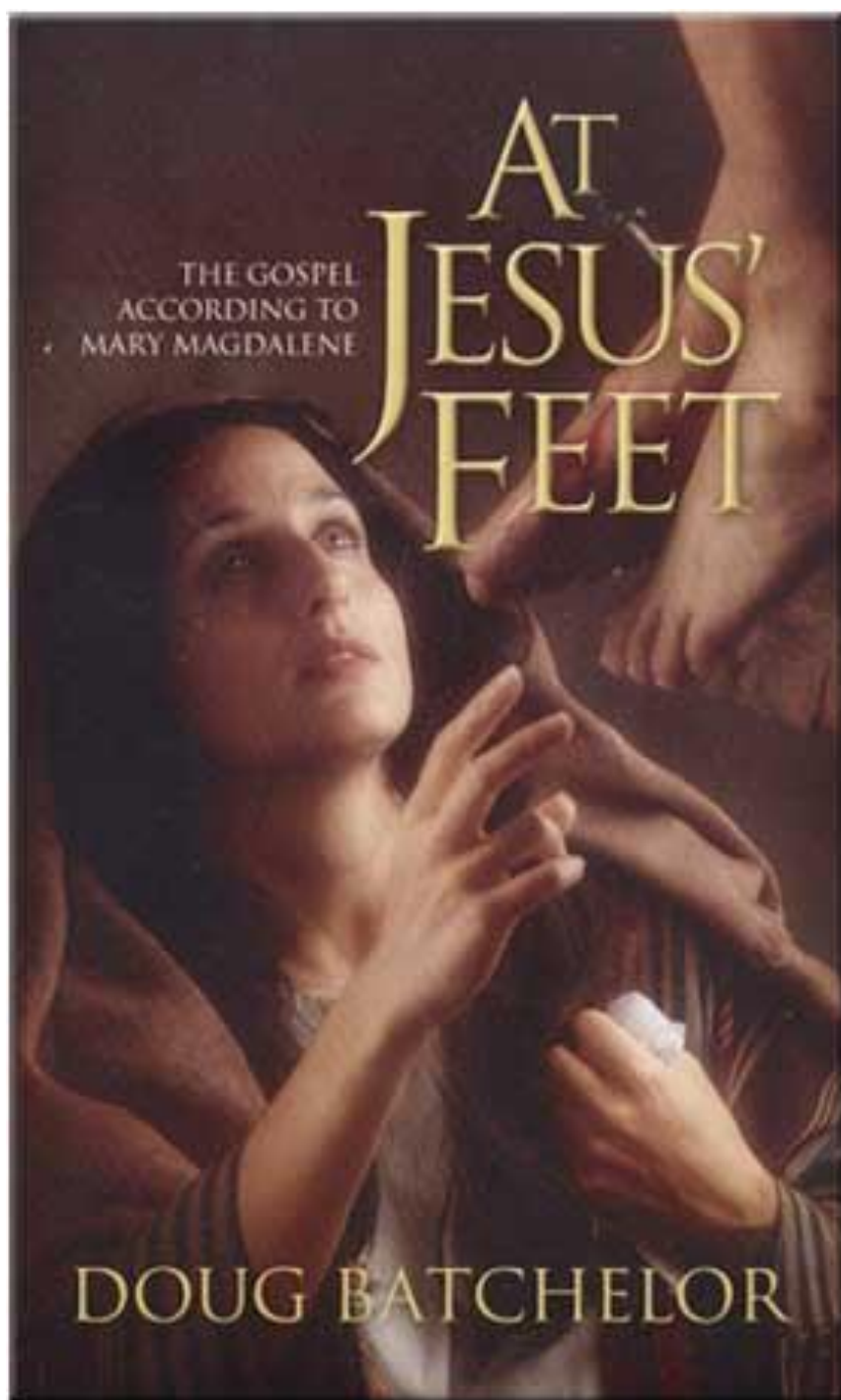

TEK KËMBËT E KRISHTIT

Ungjilli sipas Mari Magdalenës

Dag Baçellor

Përmbajtja

Parafjala	4
1. Tek këmbët e Krishtit në turp: SKANDAL NË TEMPULL	5
Studimi 1	9
2. Tek këmbët e Krishtit me trishtim: LUTJE PËR TË VDEKURIN	20
Studimi 2	26
3. Tek këmbët e Krishtit në mësim: HUTIMI I MARTËS	36
Studimi 3	41
4. Tek këmbët e Krishtit me sakrificë: FESTA E SIMONIT	48
Studimi 4	54
5. Tek këmbët e Krishtit me nënshtrim: TEK KRYQI	60
Studimi 5	70
6. Tek këmbët e Krishtit me shërbim: TEK VARRI	77
Studimi 6	82
7. Tek këmbët e Krishtit me këngë: RINGJALLJA	90
Studimi 7	97

Titulli origjinal – „At Jesus’ Feet”, autori – Doug Batchelor

**Shqipëruar nga Sanda Veidemane-Thomollari
Korrigjuar nga Inesa Kurti, Benalda Muzhina dhe Luan Senia**

PARAFJALA NGA AUTORI

Pse të shkruaja një libër rreth Mari Magdalenës? A ishte ajo e zgjuar si mbreti Solomon? Se besoj! E bukur si Betsheba? Bibla hesht për këtë gjë. Ajo ishte bujare, por nuk kishte pasurinë e Zakeut. Duke menduar që trupi i Jezusit ishin çuar diku tjetër nga varri i Jozefit, Maria me guxim ofroi ta merrte atë. A do të thotë kjo që ajo ishte fizikisht po aq e fortë sa heroit Samson?

Fama e saj nuk vjen nga aspekte tipike rreth të cilëve bota do ta kishte zili. Pra, çfarë e bëri Marinë të veçantë? Kjo grua shfaq tre gjëra që meritojnë admirim: një dashuri të madhe, besnikëri të patundur dhe përkushtim të plotë. Dhe të gjitha këto rrjedhin nga një jetë e cila ka qënë e njollosur dhe e thyer.

Shumica prej nesh kurrë nuk do të përjetojmë mençurinë dhe pasurinë e Solomonit, as bukurinë e Betshebës, por nëse do të lejojmë Marinë të na mësojë, ne mund të bëhemi të pastër dhe të rilindur sërish. Ne mund të rritemi sipër dobësive tona dhe mund të kemi të njejtën dashuri të mahnitshme dhe përkushtim për t'i shërbyer Jezusit këtu dhe në përjetësi. Edhe ne mund të ndjekim Marinë me hapa të përulura nga turpi deri në mirënjohje dhe lavderime.

Historia dhe studimi

E kam ndarë këtë libër në dy pjesë – histori dhe studim. Njerëzit zakonisht afrojnë veshin për të dëgjuar ndonjë histori interesante, kurse largohen me vrap nga shenjat e para të studimit.

Vendosa historinë e Mari Magdalenës për shkakun që jeta e saj na iu ofron që të dyja – një histori prekëse dhe gjithashtu një studim magjepses dhe shumë arsimues. Historitë e mrekullueshme rreth Marisë në Shkrimet na sigurojnë me një themel të përsosur por të thjeshtë shpirtëror, të cilët do të rrënojnë lexuesin në Fjalën e Zotit.

Ka mundësi, që do të jeni tunduar të lexoni vetëm historira të Marisë duke shmangur studimet. Por ju inkurajoj të mos veproni kështu, sepse kjo do të ngjante se sikur të ktheheni në shtëpi nga supermarketi dhe të gjeni që të gjitha qeset me ushqim të shëndetshëm i keni lënë tek kasa, dhe keni marrë me vete vetëm ëmbëlsirën. Ju siguroj që edhe brenda studimeve do të gjeni shumë histori të bukura.

Si doli ky libër në dritë

Shkrimi i këtij libri ka qënë për mua një sfidë e re dhe unike. Për të endur së bashku histori dhe ngjarjet të ndryshme në të cilat shfaqet Maria dhe të mbajë një rrjedhë të paprerë në gjëra rreth të cilëve Bibla hesht, kam përdorur pak imagjinatën time së bashku me disa supozime shkencore. Çdo herë të mundur jam përpjekur të ndërtoj historinë time besnikërisht mbi fakte të zbuluara në Shkrimet dhe komentaret e frymëzuar.

Së pari, dua t'ju rrefej që nuk pohoj se jam profet, as biri i profetit. Megjithatë gjatë procesit pesëvjeçar të të shkruarit të këtij libri, i jam lutur disa herë Zotit që të më ndihmonte të shikoja se çfarë ndodhi 2000 vjet përpara, kështu që mund të isha sa më i saktë në përshkrimet e mia. Dhe pata disa herë kur isha duke vëzhguar ekranin e kompjutërit ndjeva sikur isha transportuar në të kaluarën dhe duke parë ndodhitë e ndryshme në jetën e Marisë, si në një film.

Mezi po pres atë ditë kur do të takoj karakterët e librit tim dhe do të kem mundësi për t'i pyetur – a ishin këto “vegime” një zbulesë hyjnore apo thjesht imagjinata ime tepër aktive. Ndoshta pak nga të dyja? Dhe patjetër po pres të takoj Jezusin i cili më ka shpëtuar, siç Ai shpëtoi edhe Marinë, nga thëllësia e mëkatit.

Dag Baçelor

Tek këmbët e Krishtit me turp Kapitull 1 – Skandal në Tempull!

Historia

“**K**apeni atë!” bërtiti një zë i inatosur duke prishur qetësinë e mëngjesit. Dera e rëndë prej druri u hap dhe u përplas tek muri duke hapur një vrimë më të thellë sesa kishte qënë më parë.

E trembur nga një sulm kaq i papritur gjaku i Marisë ngriu. Kjo ishte ajo ditë, nga e cila ajo kishte patur frikë që shumë kohë përpara.

“Kurorëshkelëse! Prostitutë!” bërtisnin sulmuesit. Neveria nga fytyrat e tyre pikonte si jargë e qenve të tërbuar. Rabinët dhe priftërinjtë u futën me dhunë në vendin e saj privat të biznesit me qëllimin për ta vrrarë. Klienti i saj u largua nga çarçafët dhe u vesh pa u çuditur fare për këtë sulm.

“Ky është një kurth!” e kuptoi ajo duke vëzhguar burrat në hijet e dhomës. Disa prej tyre ishin ish-klientë të saj, por ajo e dinte që duke dëshmuar kundër tyre ajo vetëm do të zmadhonte dënimin e vet të pashmangshëm.

Herë pas herë për të mbajtur dukjen e besimit të thellë dhe për të kënaqur besimtarët skribë¹ dhe priftërinjtë i paraqisnin prostitutat si një shembull i keq, duke i tërhequr ato nepër rrugët dhe rrugicat e qytetit, ndërsa shikuesit i pështynin dhe i mallkonin ato. Pastaj duke imituar një zell të devotshëm ata i dëbuan gratë e shkreta jashtë qytetit nga Portat e Bajgëve si një shenjë të zemërimit të tyre të shenjtë.

“*Duhet të kisha qëndruar në Magdala,*” mendonte Maria duke shtrënguar çarçafin. Duke e mbështjellë çarçafin rreth trupit për të fshehur lakuriqësin e vet ajo mori forcë për t’u ngritur në këmbë.

“Kapeni atë! Mos e lini të ikë!” një prift ulëriu ndërsa tjetri u hodh tek ajo. Personi i tretë, roja e Tempullit², kapi krahun e saj, duke futur thonjtë e tij në lëkurën e saj delikate.

Maria përpiquej të kundërshtonte por burri e kishte kapur fort. Atëherë gruas së tmerruar i filloi një dridhje e pakontrollueshme. Ajo kishte patur dyshim kur ky klient i ri erdhi tek ajo aq herët në mëngjes. “Ata do të bëjnë një shembull prej meje.”

“Jepi asaj rroba!” i tha një rabin³.

“Unë them, më mirë ta marrim atë ashtu siç është,” kundërshtoi skribi. “Kjo do të duket më bindëse.”

“Jo, Ai është në Tempull, dhe ne nuk mund të marrim atë lakuriq atje!” i tha rabini me autoritet duke parë me sy lakmues trupin e Marisë që dridhej, dhe e mbylli atë muhabet. Një prej burrave mori nga stoli i vogël një copë rrobe të pistë dhe ia dha.

¹ Skribë – njohës dhe mësuesi më i vlerësuar dhe i dëgjuar i ligjit.

² Tempulli – vendi i adhurimit në kohët e lashta, siç kemi kishën sot.

³ Rabin ose Rabboni (dmth. “mësuesi im”) ishte një titull respekti që hebrenjtë u jepnin mësuesve të tyre dhe drejtuesve shpirtërorë.

“Vishu dhe mbulo turpin tënd!” prifti i tha me përbuzje duke ia hedhur copën asaj. Mirënjohëse edhe për një mbulesë të papërpunuar, Maria e mori atë dhe me shpejtësi e hodhi rreth vetes. Edhe pse ajo ishte një prostitutë, Maria nuk e kishte humbur sensin e turpits. Nën shikimet lakmuese të akuzuesit ajo mbuloi trupin e vet. Gishtat e saj dridheshin ndërsa ajo mbështillte rripin mbi copën e rrobës së pistë dhe tepër të madhe, rreth belit të saj.

Pas një urdhëri nga prifti plak dy roja të Tempullit kapën krahët e saj dhe e tërhoqën atë drejt derës. Rabinët hapën rrugën duke lejuar rojën dhe gruan të kalonin. Ajo pa një rabin në sy dhe ai uli sytë me turp sepse kishte qenë klienti i saj. Udhëheqësit fetar si ai kurrë nuk mund të preknin një grua me reputacionin e saj – patjetër, realiteti ishte që jo në publik.

Rojat tërhoqën Marinë nëpër rrugë. Duart e tyre të forta lënduan krahët e saj delikate. Flokët e saj të bukura – krenaria dhe lavdia e Marisë – mbuluan fytyrën e saj. Ajo me gjithë forcën përpigj të mos vriste këmbët tek gurët e rrugës.

“*Ku po më çojnë ata?*” – u çudit ajo. Ajo pa përpara Tempullin e Shenjtë. “*Tempulli? Pse Tempulli?*” Paniku i saj ishte duke u rritur. Ajo dëgjoji britmat dhe mallkimet nga njerëzit në të dy anët e rrugës. Shtëpiaket kurioze dhe tregtarët filluan të ndiqnin këtë proces të çuditshëm.

“*O Zot,*” u lut Maria në deshpërim, “*te lutem, mos e lejo Martën dhe Llazarin të më shikojnë ashtu siç jam në të vërtetë.*” Një qeshje e pashpresë plasi midis dënësës së saj. “*Si mund të pres që i Shenjti i Israelit do të dëgjonte lutjen e një mëkatareje të ndyrë si puna ime? Kam shkuar tepër larg. Jam tepër larg Zotit dhe Ai nuk mund të më fal mua ose të dëgjojë lutjet e mia.*”

Lëvizjet në rrugicën e ngushtë pranë, bënë që Maria të mbetej pa frymë. Priftërinjtë ishin duke mbledhur gurë të cilët zakonisht përdoreshin për të mbajtur hapur dyert e dyqaneve. “*Ata do të më vrasin me gurë!*” – gulçoi ajo. Ajo pa qentë të cilët duke lehur ndiqni turmën. Maria vajtoi. “*Ata do të më vrasin me gurë dhe këto qentë rrugaçë do të më hanë mua si Jezebelën!*”⁴

Maria, duke qene se ishte rritur në një familje besimtare e kishte dëgjuar këtë histori nga Shkrimet e Shenjta. Por ajo kurrë nuk e imagjinoi që ndonjë ditë do të përjetonte të njëjtin fat si mbretëresha e ligë e Ahabit. Roja tek krahu djathtë i dha një shikim të shkurtër keqardhës por menjëherë drejtoi sytë tek oqeani i spektatorëve. Majtas ajo pa një shitës duke marrë një gur në dorë. Shitësi i peshqve djathtas bëri të njëjtën gjë. Marisë i iku truri. Dridhjet e trupit u bënë më të forta. Ajo mund të merrte frymë vetëm në mënyrë të cekët. Maria ndjeu që mund t’i binte të fikët.

“*Pse po më çojnë mua tek Tempulli?*” Maria pyeti rojën djathtas. Sytë e saj ishin mbushur me hutim dhe dhimbje. “*Pse nuk më vrasin mua jashtë qytetit?*”

Roja i pëshpëriti asaj: “*Në fakt, ti ke një shpresë. Nëse ata vrasin Mësuesin, besoj që ty do të çlirojnë. Mësuesi është Ai që ata duan për ta vlarë.*”

Mësuesi! Maria kishte dëgjuar rreth Mësuesit i cili kalonte nëpër fshatra duke shëruar dhe duke bekuar njerëzit. Çdo njeri kishte dëgjuar rreth Mësuesit. Ata arritën tek ndërtesa e bardhë dhe e stërmadhe e Tempullit.

⁴ Për Jezebelën mund të lexoni në Bibël tek libri i 2 Mbretërve 9:30-37

Një erë e freskët fryu në flokët e gjatë të Marisë dhe ajo u drodh duke menduar – cili fakt e frikësonte më shumë – që ajo do të vritej së shpejti me gurë apo që ajo do të paraqitej në Tempullin e Shenjtë të Zotit gjysmë lakuriq dhe fajtores për një krim skandaloz.

Priftërinjtë dhe roja me një forcë të vrazhdë vazhduan rrugën midis këmbyesit valutor dhe shitësit të kurbanit në oborrin e Tempullit. *“Sa e çuditshme,”* mendonte Maria. *“Ata zakonisht sjellin kafshë dhe tavolina të monedhave brenda oborrit të Zotit.”*

Disa shitës të shqetësuar u ankoheshin priftërinjve të cilët përcollën Marinë. *“Ai u mat te na gjuante me kamzhik dhe na dehoi nga oborri,”* tha njëri. *“Ai hodhi përpjetë tavolinën time të monedhave!”* u ankua tjetri.

“Kush ia ka dhënë një autoritet të tillë, atij Galileasit?” pyeti i treti duke tundur grushtin para syve të rabinit. *“Ky Njeri duhet të ndalohej!”*

Me një vendosmëri të madhe priftërinjtë vazhduan rrugën e tyre. Duke ndjekur zhvillimin e dramës Maria pothuajse harroi rolin e vet deri sa një grua e re gërvishi faqen e saj. *“Zuskë!”* ulëriti gruaja dhe si një deve ia drejtoi jargët e saj tek rrobat e Marisë. Maria pa njollën në veshjen e vet dhe mbyli sytë. Ajo kurrë nuk ishte ndjerë aq e ndyrë.

Brenda oborrit të shenjtë atmosfera ndryshoi krejtësisht. Atje nuk dëgjuan më zhurma të kafshëve, as nuk ndihej era e tyre siç ishte në oborin e jashtëm. Këtu sundonte era e qetësisë dhe e përkuljes para Zotit. Pa asnjë urdhër rojat filluan të ecin më ngadalë dhe më pas ndaluan fare. Ata e lëshuan nga shtrëngimi i hekurt Marinë e cila fërkoj lëkurën e saj të lënduar.

Priftërinjtë ndaluan gjithashtu. Me zë të ulët ata diskutuan rreth ndryshimit të habitshëm të ngjarjeve, pastaj u drejtuan sërish dhe morën një qendrim prej fanatikësh krenarë. *“Ja! Ja ku është!”* pëshpëriti njëri prej tyre. Ai tregoi me gisht Dikë drejt turmës, që ishte ulur tek shkallët të Tempullit.

Priftërinjtë bënë një pauzë për të shkundur pluhurin nga pjesa e poshtme e mantelëve të tyre, bashkuan duart me mëngët e bardha me vija blu për të marrë një pamje fetare të respektueshme. Pasi i tundën kokën njëri-tjetrit si shenjë të marrëveshjes së ligë, ata marshuan përmes sallës së madhe të mermerit tek dëgjuesit të cilët grumbulloheshin rreth shkallës. Rrojat e Tempullit, më pak armiqtësorë ndaj gruas, i ndiqnin.

Ndërsa procesioni i priftërinjve i afrohej audiencës, adhuruesit hapnin rrugën për ta deri sa ata takuan Atë i cili ishte në qendër të vëmendjes.

Maria pa Mësuesin me nderim të thellë. Edhe pse ajo kishte dëgjuar rreth Atij – në fakt të gjithë kishin dëgjuar – ajo kurrë nuk kishte parë një njeri i tillë. Tipari i Tij ishte kockëdal dhe i fortë duke bërë të qartë që ky Njeri e dinte mirë se çfarë është puna e rëndë dhe jetesa jashtë shtëpisë. Megjithatë ajo pa edhe butësi dhe hije të çiltërsisë të përzjerë me mençurinë dhe dinjitetin. Shtati i tij në mënyrë perfekte balancoi fisnikërinë dhe dhembshurinë. Maria kurrë nuk kishte parë një madhështi të tillë në një burrë, edhe pse ajo kishte njohur shumë burra.

Pa asnjë arsye logjike ajo ndjente paqe dhe siguri në praninë e Tij. E rrethuar nga shikuesit Maria nuk kishte asnjë shans për t’u aratisur, prandaj rojat e lëshuan atë fare dhe ajo ra duke u dridhur tek këmbët e Krishtit.

Maria mbylli sytë dhe bashkoi duart mbi kokën e vet, e paaftë të vazhdonte vështirimin të këtij Njeriu të shenjtë, duke dëshiruar që mund të zgjoheshe nga ky ankth. Në sfondin e mallkimëve dhe talljes ajo dëgjoji akuzuesit e saj duke prezantuar çeshtjen e saj para Jezusit. Akuzimi përfundonte kështu: “Mësues, kjo grua është kapur në flagrancë, duke shkelur kurorën. Por në ligj Moisiu na ka urdhëruar të vriten me gurë gra të tilla, por ti ç'thua?” (Gjoni 8:4, 5)

Realiteti i pashpresë dhe përballimi i vdekjes e theu Marinë. Tmerri e bëri atë t'i binte të fikët. Koka e saj preku mermerin e ftohtë të dyshëmësë. Asnjëri nuk e vuri re që asaj i ra të fikët – asnjëri përveç Jezusit i cili nuk humbi asgjë çfare ndodhi me të shumë kohë përpara se ajo të vinte në oborrin e Tempullit, shumë më përpara se ajo të kishte fjetur me të panjohurin e parë, shumë më përpara se ajo të kishte bërë hapin e parë drejt poshtërimit Ai ishte duke e pritur këtë çast të takimit.

Pas pak Maria erdhi në vete. Ambjenti ishte ndryshuar. Sundonte një heshtje e habitshme. Ajo shikoi vjedhurazi nëpërmjet flokve të saj dhe pa Jezusin duke shkruar diçka në pluhurin e dyshëmësë së Tempullit. Ajo e pa Atë duke drejtuar kurrizin dhe dëgjoji fjalët e Tij: “Kush nga ju është pa mëkat, le ta hedhë i pari gurin kundër saj!” (Gjoni 8:7)

Ajo u tremb duke pritur breshërinë e gurëve por në vënd të kësaj dëgjoji një zhurmë të mbytur kur dikush lëshoi gurin të binte në tokë dhe hapat e tij kur ai u largua.

Maria hapi sytë dhe pa Mësuesin që po vazhdonte të shkruante. *Çfarë po shkruante Ai?* Ajo dëgjonte përshpëritje të turmës. Ai ishte duke shkruar mëkatet e udhëheqësit fetar të Tempullit.

Pas një çasti, i cili dukej i pafund dora e dashur e Jezusit preku supin e saj. Ajo hoqi flokët nga fytyra dhe ngriti sytë. Maria pa Jezusin duke e vëzhguar atë me një dhëmbshuri të pafund. Ai buzëqeshte shume i çuditur pse ajo zvarritej barkas në mënyrë poshtëruese në këtë vend të shenjtë. Duke u ngritur në këmbë ajo vuri re që skribët dhe farisenjtë⁵ ishin larguar. Hipokritët të cilët e kishin kapur atë në kurrth ishin larguar nga Tempulli me turp. Atëherë Jezusi iu drejtua asaj me respekt: “O zonjë, ku janë ata që të paditnin? Askush nuk të dënoi?” (Gjoni 8:10)

Maria vështroi rreth e rrotull dhe e habitur u përgjigj: “Askush, Zot!” (Gjoni 8:11)
Atëherë Jezusi i tha: “As unë nuk të dënoj; shko dhe mos mëkato më.” (Gjoni 8:11)

Maria mendoi që kjo gjë ishte tepër e bukur për të qënë të vërtetë. *“Shko dhe mos bëj më këtë? Unë jam kurorëshkelëse! Dhe qortimi i Tij i vetëm është “Shko dhe mos mëkato më”?”*

A ishte ajo e lirë në të vërtetë? Denimi me vdekje i saj ishte anuluar. Ajo ishte shpëtuar nga vdekja. Instinkti i saj i parë ishte të largohej nga ky vend sa më shpejt. Por ajo ndjeu një mirënjohje te thellë tek Avokati i saj. Maria me gjithë qejf u përkul tek këmbët e Mësuesit dhe derdhi të gjithë mirënjohjen e saj me anë të lotëve. Duke bërë këtë sytë e saj kapën në pluhurin ku ishte shkruar fjala “kurorëshkelës”. Fytyra e saj u skuq nga turpi.

⁵ Farisenjtë – ishin pasuesit e një sekti fetar, që dallohej nga një zbatim i rreptë dhe formal i ligjit të profetit Moisi, dhe traditëve të tyre të veçanta, të trashëguara gojarisht prej etërve.

Para se ajo të gjente përgjigjen në fytyrën e Mësuesit të mirë, një erë hyri në Tempull dhe fshiu mëkatet e shkruara në pluhur. Në atë çast Maria ndjeu se një gur i madh i fajit ishte hequr nga zemra e saj.

Studimi Biblik 1

Leximi Gjoni 8:2-11

2 Por, si zbardhi dita, [Jezusi] u kthye përsëri në tempull dhe gjithë populli erdhi tek ai; dhe ai u ul dhe i mësonte.

3 Atëherë farisenjtë dhe skribët i prunë një grua që ishte kapur duke shkelur kurorën dhe, mbasi e vunë në mes,

4 i thanë Jezusit: "Mësues, kjo grua është kapur në flagrancë, duke shkelur kurorën.

5 Por me ligj Moisiu na ka urdhëruar të vriten me gurë gra të tilla, po ti ç'thua?"

6 Flisnin kështu për ta vënë në provë dhe për të pasur diçka për ta paditur. Por Jezusi, duke u hequr sikur nuk dëgjoi, u përkul dhe shkruajti me gisht në dhe.

7 Dhe, kur ata vazhdonin ta pyesnin, ai u drejtua dhe u tha atyre: "Kush nga ju është pa mëkat, le ta hedhë i pari gurin kundër saj!"

8 Pastaj u përkul përsëri dhe vashdoi te shkruante në dhe.

9 Atëherë ata, e dëgjuan këtë dhe të bindur nga ndërgjegjja, u larguan një nga një, duke filluar nga më të vjetrit e deri tek të fundit; kështu Jezusi mbeti vetëm me atë grua, që qëndronte atje në mes.

10 Jezusi atëherë u ngrit dhe, duke mos parë tjetër përveç gruas, i tha: "O grua, ku janë ata që të paditnin? Askush nuk të dënoi?"

11 Dhe ajo u përgjigj: "Askush, Zot". Atëherë Jezusi i tha: "As unë nuk të dënoj; shko dhe mos mëkato më".

Kush ishte Maria Magdalena?

Kush ishte ajo grua e kapur gjatë shkeljes së kurorës? Bibla kurrë nuk na jep emrin e saj megjithatë unë besoj që ajo ishte Maria Magdalena dhe që kjo histori, të cilën mund ta gjejmë vetëm tek Ungjilli sipas Gjonit, ishte takimi i parë i saj me Jezusin. Ajo është përmendur vetëm si një grua. Por në vende të tjera të historise së Ungjillit Maria gjithashtu është quajtur “një grua”. (Luka 7:37) Ndoshta për shkak se pas kësaj eksperience Maria u bë një dishepulle e përkushtuar e Krishtit, prandaj Gjoni, duke kuptuar turpin e situatës, zgjodhi të tregojë këtë histori në mënyrë anonime për të mbrojtur reputacionin e saj.

Unë së bashku me shumë studjues të Dhjatës së Re besoj që Maria Magdalena dhe Maria e Betanisë janë i njejt person. Ja disa arsye pse:

1. Që të dyja ishin beqare.
2. që të dyja kishin reputacion të keq.
3. që të dyja kishin para.
4. që të dyja kishin të njejtin emër.
5. që të dyja ishin pranë Krishtit por kurrë nuk janë përmendur së bashku.

Më poshtë lexoni tekstet të cilat do të na ndihmojnë për të verifikuar këtë:

1. *“Tani në fund të të shtunave, kur po zbardhte dita e parë e javës, Maria Magdalena dhe Maria tjetër shkuan për të parë varrin.”* (Mateu 28:1) Maria tjetër është kuptuar si nëna e Jakobit dhe e Ioseut dhe gruaja e Kleopës.
2. *“A s’është ky zdrukthëtar i biri i Marisë, vëllai i Jakobit, i Joses, i Judës dhe i Simonit? Dhe nuk janë këtu midis nesh motrat e tij?”* (Marku 6:3)
3. *“Midis tyre ishte Maria Magdalena, Maria, nëna e Jakobit dhe e Ioseut; dhe nëna e bijve të Zebedeut.”* (Mateu 27:56)
4. *Aty ishin gjithashtu edhe gra që shikonin nga larg; midis tyre ishin Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Jakobit të vogël të Joses dhe Salomeja.* (Marku 15:40)⁶

Emri Maria është varianti grek i emrit hebraik Miriam, me domethënie “e hidhur”. Dhe në takimin e parë me Marinë ne e gjejmë atë në një turp të hidhur. Por si arriti ajo në një situatë dhe gjendje të tillë? Nevoja për të siguruar dhe ushqyer fëmijët mund të shtyjë një nënë në prostitucion. Por shumica e rasteve ka arsye më të thella.

Kur isha një krishter i ri, pashë në mesnatë një çift duke pritur autobuzin. Mendova që ata janë turistë dhe ndalova makinën. Burri më tregoi adresën por kur e çova atë në shtëpi, ai doli nga makina kurse vajza jo. Ajo më tregoi adresën e saj, e cila ishte në anë tjetër të qytetit. Vetëm atëherë e kuptova se kush ishte ajo. Je prostitutë? – e pyeta. Buzëqeshja e saj tregonte – “Jam e hapur për biznes.” Por ajo u çudit shumë kur e pyeta – “A je e lumtur?” Kur ajo nuk mu përgjigj, i tregova asaj sa rrëmuja e kam patur jetën time dhe sa bosh ka qenë jeta ime para se te njihja Zotin. Atëherë Marlina më tregoi se si ajo ishte arratisur nga familja ku nuk kishte gjetur dashuri, dhe se si tani ajo jetonte me një tutor mizor i cili një ditë e rrihte atë dhe ditën tjetër i blinte bizhu, dhe shpenzonte gjithë paratë e saj për vete. Gjatë tregimit lotët e saj krijuan dy lumenj të zinj. Marlina ishte vetëm 17 vjeç.

⁶ Shënim i përkthyesit - Në shqip emrat Iose dhe Jose janë përkthyer pak ndryshe por në origjinal dhe në përkthimet në anglisht këto janë të njejtat emra të përmendura më lart. Mos harroni që Bibla është përkthyer pjesë pjesë nga përkthyes të ndryshëm, prandaj këto gjëra ndodhin.

Ne biseduam rreth një orë. Unë i dhashë disa sugjerime se si ajo mund të fillonte një jetë të re dhe ne u lutëm së bashku.

Nuk më kujtohet gjithë biseda që bëmë atë natë por nuk do të harroj kurrë fjalët e saj të deshpëruara: “Unë dua vetëm që dikush të më dojë mua!”

Kush e di se sa gra dhe burra në të gjithë botë gjejnë vetveten në telashe për shkak se ishin duke u përpjekur të mbushin zbrazëtinë në zemrat e tyre jo me dashurinë e Zotit por me ndonjë surrogat të pavlerë. Ata thjesht kanë kërkuar dashuri në vende të gabuara.

Të dhënë pas Zotit

Unë kam një teori radikale që Zoti ka krijuar të gjithë njerëzit të dhënë pas diçkaje. Kjo është e vërtetë, dhe Zoti na ka projektuar në mënyrë të tillë. Domethënë Zoti na ka krijuar të dhënë pas Atij. Dhe kur njerëzit e refuzojnë Atë, ata përpiqen kot për të mbushur vrimën e zezë në zemrat e tyre me ndonjë fiksion tjetër.

Disa bëhen maniak të punës dhe punojnë pa pushim. Të tjerë bëhen të dhënë pas ushqimit dhe vuajnë nga bulimia ose shëndoshja. Të tjerët zgjedhin alkolin, cigaret apo drogën si të preferuar të tyre. Për disa kjo është seksi, muzika ose moda. Njerëzit bëhen materialistë dhe mbushin zemrat e tyre me kotësi. Dhe ka njerëz të cilët bëhen të dhënë pas njerëzve të tjerë në marrëdhënie të komplikuara dhe të varura nga të dyja anët. E gjitha kjo përbën një përpjekje të gabuar për të mbushur zbrazëtinë e krijuar për Zotin.

Njerëzit u krijuan për t’u mbushur me Frymën e Zotit. Kur Zoti nuk është në qendër të jetës së tyre ata deshpërimisht kërkojnë të mbushin atë zbrazëti me diçka tjetër. Por Zoti na ka krijuar që të jemi të dhënë pas dashurisë për Atë. Vetëm tek Zoti do të gjejmë gëzimin, kënaqësinë dhe përmbushjen.

Sërish tek historia

Le të vëzhgojmë me kujdes se çfarë ndodhi me Marinë atë ditë në Tempull. Udhëheqësit fetar hebrenj deshën ta vrasin Krishtin dhe kishin vendosur të turpëronin dhe ekzekutonin një grua të re për të arritur këtë qëllim. Sot ne do ta quajmë këtë një kurth.

Ora e herët e mëngjesit na bën të mendojmë që ky ishte një kurth dhe patjetër siç është shprehja – “për një tango duhen dy kërcimtarë” Çfarë ndodhi me klientin e Marisë? Nëse ky ishte një kurth ndoshta ai u vesh dhe u bashkua me turmën duke mbledhur gurë për ta vrarë gruan e shkretë.

Kjo i ngjan shumë djallit. Ai na josh ne për të mëkatuar dhe pastaj qëndron pranë nesh për të na akuzuar dhe ndëshkuar. Babai i gënjeshtreve do të shtyjë ty drejt gabimit dhe pastaj do të paditë ty për shkakun se e ke dëgjuar atë.

Asgjë prej kësaj nuk e çudit Mësuesin hyjnor. Me një shikim Jezusi e kuptoi të gjithë skenën. Ai lexoi motivet komplotuese të udhëheqësit. Dhe Ai pa poshtërimin me zemër të thyer të gruas e cila qante dhe dridhej tek këmbët e Tij.

Në mençurinë dhe dashurinë e Tij Jezusi nuk shtoi turpin e saj duke e parë atë në sy. Ai, i cili një ditë do të gjykonte botën, mund ta kishte djegur gruan në hi me një shikim të vetëm, por Ai nuk erdhi për ta dënuar por për ta shpëtuar. (Gjoni 3:17)

Skribët dhe farisenjtë paraqisnin çeshtjen e tyre: *“Mësues, kjo grua është kapur në flagrancë, duke shkelur kurorën. Por në ligj Moisiu na ka urdhëruar të vriten me gurë gra të tilla, por ti ç'thua?”. Flisnin kështu për ta vënë në provë dhe për të pasur diçka për ta paditur. Por Jezusi, duke u hequr sikur nuk dëgjoji, u përkul dhe shkruante me gisht në dhe.* (Gjoni 8:5-6)

Kështu udhëheqësit e fryrë fetar besuan që komploti i tyre i ligë ishte i përsosur. Nëse Krishti do të pranonte Ligjin i Moisiut, ata menjëherë do të tërheqnin Marinë jashtë qytetit për ta vlarë me gurë. Pastaj direkt do të kishin ikur tek qeveria Romake për ta paditur Jezusin që Ai ka shkelur ligjin Romak sepse denimi me vdekje ishte vetëm nën autoritetin e qeverisë Romake. (Pikërisht për këtë arsye Krishti më vonë iu dorëzua Pilatit për të marrë urdhrin e denimit me vdekje.)

Nga ana tjetër, nëse Jezusi do t'i thoshte atyre: “Lereni gruan të shkojë”, Ai do të binte në një tjetër çerdhe kuçedrash. Skribët dhe farisenjtë e dinin, që qysh nga ajo ditë kur Romakët kishin pushtuar Israelin dhe ia kishin detyruar kulturën e tyre pagane, gjithë populli i Izraelit u mbush me një zell dhe përkushtim të madh pas ligjeve të Moisiut. Udhëheqësit fetar planifikonin të shtrinin zemërimin e shenjtë dhe të nxisnin popullin për një rebelim. Ata do të vrisnin Krishtin me gurë për shkak se Ai ka folur kundër Moisiut. (Pas disa vitesh ata u përpoqen të bënë të njëjtën gjë me apostullin Pal siç lexojmë tek Veprat 21:28.) Pavarsisht se çfarë përgjigje do të jepte Jezusi, ata kishin planifikuar një vrasje me gurë atë mëngjes.

Jezusi nuk i perfilli këta hipokritë me asnjë përgjigje. Në vend të kësaj Ai u ul dhe shkroi diçka me gishtin e Tij në pluhurin të dyshemesë së Tempullit. Ai inkurajoi Marinë dhe përuli skribët dhe farisenjtë.

“Ti shpëton njerëzit e hidhëruar, por shikimi yt ndalet mbi kryelartët për t'i ulur.” (2 Samuelit 22:28)

Skribet dhe farisenjtë u zemëruan keq për shkak se Jezusi guxoi të injorojë dhe të sfidojë autoritetin e tyre. Disa ora më përpara Ai kishte dëbuar këmbyesit valutorë jashtë Tempullit. Tregtarët akoma mblidheshin tek porta duke murmuritur se si Ai i kishte trajtuar ata por duke patur frikë nga autoriteti i Jezusit.

Po, udhëheqësit fetar ishin të sigurt që kurthi i tyre ishte i përsosur, por për ta kryer atë nevojitej që Ai të përgjigjesj me PO ose JO. Kështu ata përserisnin pyetjen dhe prisnin përgjigjen. Ata kurrë nuk parashikuan përgjigjen që i dha Jezusi.

Gjykim

“Dhe, kur ata vazhdonin ta pyesnin, ai iu drejtua atyre dhe u tha: “Kush nga ju është pa mëkat, le ta hedhë i pari gurin kundër saj!”. Pastaj u përkul përsëri dhe shkruante në dhe.” (Gjoni 8:7-8)

Kur ata dëgjuan këtë, mbeten me gojë të hapur. Ata e panë njëri-tjetrin të habitur me këtë përgjigje të papritur. Turma e madhe e spektatorëve dhe e adhuruesve vëzhguan me

vëmendje udhëheqësit e tyre fetar. A do të guxonte ndonjëri prej udhëheqësve të korruptuar të hidhte gurin e parë duke pohuar që është pa mëkat? Edhe Shkrimet shpallin që të gjithë njerëzit kanë mëkatuar.

“...sepse nuk ka njeri që nuk mëkaton...” (1 Mbretërve 8:46)

“Ne të gjithë endeshim si dele; secili prej nesh ndiqte rrugën e vet, dhe Zoti bëri që të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve.” (Isaia 53:6)

“Të gjithë kanë devijuar, janë korruptuar; asnjëri nuk bën të mirën, as edhe një.” (Psalm 14:3)

Ndërsa ata te terbuar kërkuar një kundërshtim të përshtatshëm për sfidën e mprehtë, ata hodhen sytë poshtë dhe për herë të parë e panë se çfarë Jezusi kishte shkruar në pluhur.

Në Bibël mund të gjejmë tre raste ku Zoti ka shkruar:

1. Ai shkroi dhjetë urdhërimet e Tij me gishtin e vet në pllaka prej guri.
2. Ai shkroi gjykimin e Babilonisë me gishin e vet tek muri i sallës së banketit.
3. Ai shkroi mëkatet e hipokritëve me gishtin e vet në pluhurin e dyshemesë së Tempullit.

Nganjëherë edhe ne të gjithë kemi marrë pjesë në rolin e hipokritëve. Por ka lajm të mirë! Edhe pse Jezusi gdhendi ligjin në gur dhe ndëshkimin e Babilonisë në muret prej druri, Ai shkruan mëkatet tona në pluhur – në pluhurin i cili fshihet në çast nga era e dashurisë dhe faljes së Tij!

Atje para syve të njerëzve krenarë dhe mendjemëdhenj Jezusi shkroi mëkatet e tyre. “Krenaria, babëzia, gënjeshtria, mëndime të liga, lakmia.” Një tmerr kapi zemrën e tyre kur ata e kuptuan që qëndronin para Atit i cili është i aftë për të lexuar gjithë jetë e tyre me një shikim te vetëm. Burrat të cilët publikisht pohuan që ishin njerëzit e Zotit, por brenda vetes bëne marrëveshje me djallin, tani kuptuan që ishin para Personit i cili një ditë do të gjykonte të gjithë botën:

“Po të përbej, pra, përpara Perëndisë dhe Zotit Jezu Krisht, që ka për të gjykuar të gjallë e të vdekur, në dukjen e tij dhe në mbretërinë e tij.” (2 Timoteut 4:1)

Çeshtja ndryshoi komplet. Tani nuk u gjykua prostituta për mëkatet e saj por akuzuesit e saj. Ata u zbehën. Disa mezi morën frymë. Disa fshihnin sytë nga turpi duke ndjerë që petkat fallso të vetedrejtësisë ishin hequr prej tyre duke treguar hipokrizinë e tyre lakuriq para syve të të gjithëve.

Disa instiktivisht hodhen sytë tek udhëheqësit pleqë për ta marrë shembullin nga ata. Pleqtë të shokuar ishin pa fjalë. Ata kishin listën më të gjatë të mëkateve nga të gjithë. Në poshtërim ata mbuluan kokat e tyre dhe u larguan nga prezenca e Jezusit dhe nga oborri i shenjtë i Tempullit.

Libri i Zbulesës na tregon se kjo skenë do të përsëritet kur Jezusi do të vijë prapë për të marrë besimtarët e vërtetë. Te pabesët dhe arrogantët do të arratiseshin nga prezenca e Tij duke klithur: *“Bini mbi ne dhe na fshihni nga fytyra e atij që rri mbi fron dhe nga zemërimi i Qengjit.” (Zbulesa 6:16)*

“Atëherë ata, e dëgjuan këtë dhe të bindur nga ndërgjegjja, u larguan një nga një, duke filluar nga më të vjetrit e deri te të fundit.” (Gjoni 8:9)

Si buburrecat që arratisen nëpër qoshet e errta kur u ndizet drita, akuzuesit e Marisë u larguan nga prezenca e shenjtë e Mësuesit. Bibla na tregon që gjykimi dhe ndarja e njerëzve në të mirë dhe të këqinj do të ndodhë para se të vijë Krishti sepse kur Ai vjen, Ai do të shpërndaje pagën e jetës dhe të vdekjes:

“Dhe ja, unë vij shpejt, dhe shpërblimi im është me mua, për t'i dhënë gjithësecilit sipas veprave që ai ka bërë.” (Zbulesa 22:12)

Kjo na tregon qartë që ndonjë aspekt i gjykimin ndodh para se të vijë Krishti. Apostulli Pjetër thotë që jo të gjithë që thonë që besojnë në Zot do të shpëtohen. Shpëtohen vetëm ata të cilët gjithashtu zbatojnë dhe vullnetin e Tij.

“Sepse erdhi koha që të fillojë gjyqi nga shtëpia e Perëndisë; dhe nëse fillon më përpara nga ne, cili do të jetë fundi i atyre që nuk i binden ungjillit të Perëndisë?” (1 Pjetrit 4:17)

Ashtu siç gjykimi i Marisë ndodhi në Tempulli, edhe gjykimi do të fillojë me udhëheqësit fetar. *“Kështu ata filluan me pleqtë që ishin para tempullit.” (Ezekieli 9:6)*

Hedhja e gurëve

Në Shkrimet kisha simbolizohet me një grua te pastër dhe te çiltër.

“Ju, burra, t'i doni gratë tuaja, sikurse edhe Krishti ka dashur kishën.” (Efesianëve 5:25)

“Plaku; zonjës së zgjedhur...” (Fjalët drejtuese të Letra e 2 Gjonit).

Gjatë gjithë Biblës ne gjejmë paralele te vazhdueshme midis Marisë dhe kishës. Tek Zbulesa 12 djalli është duke u përpjekur të shkatërrojë gruan e dritës e cila është simboli i kishës së Zotit. Dhe siç udhëheqësit e rremë fetarë në historinë e Marisë, Satani gjithashtu gjatë gjithë kohës akuzon gruan:

“Sepse u hodh poshtë paditësi i vëllezërve tanë, ai që i padiste përpara Perëndisë tonë ditë e natë.” (Zbulesa 12:10)

“Pastaj më bëri të shoh kryepriftin Jozue, që qëndronte drejt përpara engjëllit të Zotit, dhe Satanai që rrinte në të djathtën e tij për ta akuzuar.” (Zakaria 3:1)

Fryma e akuzimit dhe e hedhjes së gureve nuk është Fryma e Krishtit por fryma e armikut. Megjithatë shumë njerëz gjejnë kënaqësi në kritiken e kishës së Zotit. Për ata kjo temë është aq e zakonshme sa edhe biseda rreth motit. Por duhet të jemi shumë të kujdesshëm kur flasim rreth kishës së Zotit sepse jemi duke folur për “beben e syrit të Tij”. (Zakaria 2:8)

Nëse jemi ulur në stolin e farisenjve duke hedhur gurë të akuzave dhe paragjytimeve tek njerëz e tjerë, mund të përjetojmë edhe ne atë ditë kur Jezusi do të jetë duke na treguar mëkatet tona.

Duke pritur dënimin

“Kështu Jezusi mbeti vetëm me atë grua, që qëndronte atje në mes. Jezusi atëherë u ngrit ... duke mos parë tjetër përveç gruas.” (Gjoni 8:9-10)

Në këtë pikë të historisë Maria është lënë ballë për ballë me Jezusin duke pritur dënimin nga ana e Tij.

Në gjithë botën, sipas tradites se lashtë, është që fajtori qëndron para gjyqtarit gjatë shpalljes së dënimit. *“Të gjithë, pra, do të dalim përpara gjykatës së Krishtit.”* (Romakët 14:10)

Në fundin e botës kur do vijë Gjykatësi i Lartë, Ai nuk do të dëgjojë dëshmitë por do të shpallë gjykimin. Gjykimi po ndodh në Qiell tani, dhe kur do të mbarojë, Krishti do të vijë përsëri – jo me përulësi si herën e parë por me lavdi dhe për të ndarë njerëzit e Tij nga të pabesët. (Mateu 25:31-46)

“Shumë nga ata që flenë në pluhurin e tokës do të zgjohen, disa në një jetë të përjetshme, të tjerë në turpin dhe në poshtërim të përjetshëm.” (Danieli 12:2)

Gjykimi dhe përsosmeria

Krishti tha që Ai nuk erdhi për të dënuar mëkatarët, megjithatë Ai nuk erdhi për të inkurajuar mëkatin! Ndërsa Maria e tmerruar qëndronte para Tij duke pritur gjykimin e Tij, besoj që ajo pa dashurinë dhe dhembshurinë në fytyrën e Tij. Edhe pse ajo akoma nuk e njihnte hirin që Ai kishte për të ofruar, ajo e dinte që Ai e besonte dhe e pranonte atë. *“As unë nuk të dënoj,”* i tha Krishti.

Por që të mos keqkuptojmë dhe nënvlersojmë natyrën vdekjeprurëse të mëkatit Ai shtoi: *“Shko dhe mos mëkato më.”*

“Prisni,” dikush ndoshta po mendon, *“a na kërkon Krishti që të jemi pa mëkat?”* Absolutisht po! Krishti nuk mund të na kërkojë asgjë më pak. Mëkati ishte sëmundja që po vriste Marinë.

Çfarë prisnit nga Jezusi, që të thoshte: “Shko dhe mëkato më pak”? “Shko dhe ndalo jetën e prostitucionit”? Krishti nuk erdhi për të na shpëtuar në mëkatet tona por nga mëkatet tona. (Mateu 1:21) Ne jemi të shpëtuar nga dënimi, nga fuqia dhe në fund edhe nga prania e mëkatit në jetët tona. Martin Luteri ka thënë: “Përpara kam vrapuar pas mëkatit kurse tani që u bëra i krishter, mëkati vrapon pas meje.”

Personalisht unë nuk pohoj që jam i përsosur, por jam ndjekësi i një Shpëtimtari të përsosur. Dhe Jezusi më ka lenë një shembull te përsosur.

Nëse thosha që Zoti nuk mund të më çlirojë nga mëkati, do të rrezikoja vdekjen. Sepse kështu do të isha duke thënë që: “Djalli është mjaft i fort për të më bërë të mëkatoj kurse Krishti nuk është mjaft i fuqishëm për të më mbrojtur mua nga mëkati.” Shkrimet premtojnë që: *“Ai që është në ju është më i madh se ai që është në botë.”* (1 Gjoni 4:4) Nëse unë e shpika një justifikim për mëkatin, ai nuk do të ishte më mëkat.

Kështu unë gjithashtu do të akuzoja Zotin për një padrejtësi të tmerrshme dhe mizore – për të na kërkuar diçka të pamundur dhe për të na dënuar ne, për shkakun që nuk kemi arritur të plotësojmë këtë kërkesë. Kjo do të ishte sikur një baba t’i kërkonte vogëlushi të tij të prekte tavanin. Dhe kur fëmijët të përpiqen duke u zgjatur në majë të gishtave dhe me duart lart, babai t’i jepte një shupllake të fort duke bërtitur: “Të thashë të prekesh tavanin, pse nuk më dëgjon mua?”

Kjo patjetër është një pikturë e neveritshme. Por sikur une t'i them fëmijës sim te prekë tavanin dhe ndërsa ai përpiket të plotësojë kërkesën time të pamundur duke zgjatur krahët, unë e marr atë në krahët e mia dhe e ngre deri sa ai ta prekë tavanin dhe të arrij qëllimin e tij. Kjo është piktura se si Bibla përshkruan Zotin. Ne gjithmonë kemi në dispozicionin tonë fuqinë hyjnore për të plotësuar urdhrat e Zotit. Kur Ati Qiellor u kërkoi fëmijëve të Tij që të kalojnë detin pa asnjë varkë, Ai u hapi detin. Në çeshtjen e Pjetrit Ai e bëri atë te aftë për të ecur mbi ujë. Ai akoma është i fuqishëm të na ndihmojë edhe sot.

Të lirë nga mëkati

Mëkati është më shumë se sa një akuzim. Mëkati është diçka e vazhdueshme si stili i jetesës. Para se Jezusi te na shpëtojë, ne jemi skllevër të mëkateve tona. Pasi Jezusi te na shpëtojë, ne mund të biem nganjëherë dhe lëndojmë gjunjët tona por kemi premtimin – *“mëkati nuk do të ketë më pushtet mbi ju.”* (Romakët 6:14)

Në fronin e jetës së besimtarit, atje ku përpara sundonte mëkati, tani është ulur Krishti si Zoti i jetës së tij/saj. *“Le të mos mbretërojë, pra, mëkati në trupin tuaj të vdekshëm, që t'i bindeni atij në epshet e veta.”* (Romakët 6:12)

Kjo nuk do të thotë që besimtarët e vërtetë kurrë nuk do të bëjnë gabime. Gjoni tha: *“Djem të mij, ju shkruaj këto gjëra që të mos mëkatoni; dhe në qoftë se ndokush mëkaton, kemi një avokat te Ati, Jezu Krishtin të drejtin.”* (1 Gjoni 2:1)

Ky koncept është përshkruar në detaje në librin e famshëm “Kuptimi i Lumturisë”. “Karakter i njihet jo nga veprimet e rastit, të mira apo të këqia qofshin ato, por nga veprimet dhe fjalët tona të përditshme.”⁷

As ndëshkim as tolerim

“Jezusi atëherë u ngrit dhe, duke mos parë tjetër përveç gruas, i tha: "O grua, ku janë ata që të paditnin? Askush nuk të dënoi?". Dhe ajo u përgjigj: "Askush, Zot". Atëherë Jezusi i tha: "As unë nuk të dënoj; shko dhe mos mëkato më".” (Gjoni 8:10-11)

Prisni, ajo ishte fajtores! A toleron Krishti shkeljen e kurorës? Jo aspak! Fjalët e Krishtit konfirmojnë të kundërtën. Biri i Zotit e shikon shkeljen e kurorës si një mëkat kur Ai thotë: *“Shko dhe mos mëkato më.”*

Paditësit e gruas ishin larguar. Dhe Krishti i tha që as Ai nuk do ta akuzonte atë. Ajo ishte e lirë.

Mendoni pak rreth kësaj. Nëse Krishti erdhi për të na dënuar për mëkatet tona, nuk mjaftojnë gurët e të gjithë botës për të na vrarë, as njerëzit e drejtë për të marrë pjesë në këtë dënim.

“Sepse Perëndia nuk e dërgoi Birin e vet në botë që ta dënojë botën, por që bota të shpëtohet prej tij.” (Gjoni 3:17)

Nëse dënimi ishte arsye e ardhjes së parë të Krishtit në këtë Tokë, Ai nuk kishte pse të vinte sepse në fakt ne jemi lindur nën ndëshkim.

⁷ Ellen White, Kuptimi i lumturisë, fq. 36-37

“Ai që beson në të nuk dënohet, por ai që nuk beson tashmë është dënuar, sepse nuk ka besuar në emrin e Birit të vetëmlindur të Perëndisë.” (Gjoni 3:18)

Disa sugjerojnë që kur Jezusi i tha Marisë: *“As unë nuk të dënoj”* (Gjoni 8:11), Ai sikur thoshte që ligji që tani e tutje është shfuqizuar. Por në fakt e kundërta është e vërtetë! *“Mëkati është shkelje e ligjit.”* (1 Gjoni 3:4)

Në fakt, Jezusi i thoshte Marisë: “Unë do të marr dënimin tënd mbi vete sepse të dua. Mëkati të lëndon ty dhe mëkati më lëndon mua. Unë do të bëhem kurban në vendin tënd. Dhe për shkak se ti më do mua, shko dhe mos mëkato (mos e shkel ligjin) më.”

Një pendim i vërtetë

Sara ishte një besimtare e mrekullueshme e cila kishte një marrëdhënie të thellë me Zotin. Kurse vëllai i saj Xhorxhi ishte “delja e zezë të familjes” – e kundërta e motrës. Xhorxhi ishte një alkolist. Pas pirjes me vite veshkat e tij u rebeluan. Mjekët i thanë Sarës që Xhorxhi do të vdiste së shpejti nëse nuk gjente një transplant të veshkës. Por për shkak të stilit të jetës ai as që nuk mund të kualifikohej për t’u shënuar në listen e gjatë të marrësit të organëve.

Pa hezitim Sara kërkonte që mjekët të bënin analiza për të gjetur nëse veshka e saj do t’i përshtatej asaj të Xhorxhit.

“Por ky është një operacion i shtrenjtë,” kundërshtoi mjeku. “A është e mençur të rrezikosh shëndetin për një njeri i cili ka zakone vet-shkatërruese?”

“Ju lutem doktor. Vetëm bëjini këto analiza.”

Analizat dolën pozitive. Për të paguar operacionin, Sara mori kredi, duke vënë shtëpinë e saj në hipotekë. Me këmbëngulje ajo bindi doktorët për t’i transplantuar veshkën e saj vëllait.

Operacioni doli me sukses për Xhorxhin por Sara pati një reagim alergjik ndaj anestezisë dhe pas operacionit e gjeti veten të paralizuar nga mesi e poshtë.

Sara e pranoi këtë lajm tragjik me qetësi kur mësoi që Xhorxhi ishte mirë. “Lavdi Zotit,” tha ajo. “Nëse mund të blej për vëllain tim disa vite jetë, gjatë së cilave ai ka shansin të gjeje Shpëtimtarin, ia vlen edhe nëse nuk do të mund të ecja më kurrë.”

Çfarë motër e dashur dhe bujare! Megjithatë, fisnikëria e saj nuk është arsyeja e kësaj historie. Jeta ndonjëherë është më e çuditshme sesa një roman. Si mendoni – si ndihej Sara kur vëllai i saj nuk shkoi kurrë te krevati i saj për ta falenderuar për sakrificën e saj të shtrenjtë? Dhe si mendoni – si u ndje ajo kur mësoi se gjëja e parë që bëri vëllai i saj pasi u largua nga spitali ishte të shkonte në një lokal për të festuar?

Shumica e njerëzve në botë marrin me shumë qejf bekimet e Zotit dhe pastaj i prishin ato në mënyrë egoiste siç bëri Xhorxhi. Si mendoni ju, si ndihet Krishti kur një besimtar pasi ka marrë mëshirën dhe faljen e mëkatëve të tij/saj, largohet nga prezenca e Zotit dhe kthehet tek zakonet e vjetra të cilat e kanë bërë Krishtin të vuaj aq shumë? Kur ne shikojmë dhe kuptojmë sa shtrenjtë mëkatet tona i kushtojnë Krishtit, ne nuk kemi më dëshirë të rimë pranë këtij përbindëshi i cili e ka lënduar Krishtin aq shumë.

Jezusi nuk vdiq në kryq për të na paguar një liçencë për të mëkatuar. Ai erdhi për të na shpëtuar nga mëkati. Dhe dashuria është ajo fuqi motivuese që na bën t'i kthejmë kurrizin mëkateve.

“A mendon, vallë, o njeri që gjykon ata që bëjnë të tilla gjëra që edhe ti i bën, t'i shpëtosh gjykimin të Perëndisë? Apo i përçmon pasuritë e mirësisë së tij, të durimit dhe zemërgjerësisë së tij, duke mos njohur që mirësia e Perëndisë të prin në pendim?” (Romakëve 2:3-4)

Mëkate të përsëritura

Historia e Marisë nuk përfundon në dyshe me të Tempullit. As historitë tona. Zoti nuk na braktis për shkak se kemi tendencë të përsëritim të njejtat gabime, të biem në të njejtin tundim dhe të kryejmë të njejtin mëkat më shumë se një herë.

“Me të ishin të dymbëdhjetë, dhe disa gra, të cilat i kishte shëruar nga shpirtërat e këqij dhe nga sëmundjet: Maria, e quajtur Magdalenë, prej së cilës pati dëbuar shtatë demonë.” (Luka 8:2)

“Tani Jezusi, pasi ishte ringjallur në mëngjesin e ditës së parë të javës, iu shfaq së pari Mari Magdalenës, nga e cila pati dëbuar shtatë demonë.” (Marku 16:9)

Shtatë herë Maria ishte kthyer tek stili i vjetër i jetesës, në mëkat. Dhe Krishti ia kishte falur çdo herë.

“Sepse i drejti bie shtatë herë dhe ngrihet, kurse të pabesët përmbysen në fatkeqësi.” (Fjalët e Urta 24:16)

Problemi ynë është që nëse pas çlirimit nga demonët e mëkatëve specifike nuk mbushim zbrazëtinë me diçka të mirë, së shpejti do të biem sërish në mëkate të vjetra.

“Kur fryma e ndyrë del nga një njeri, endet në vende të shkreta, duke kërkuar pushim, dhe duke mos e gjetur dot, thotë: "Do të kthehem në shtëpinë time nga dola". Dhe, kur kthehet, e gjen të fshirë e të zbkuruar, atëherë shkon e merr me vete shtatë frymë të tjera më të këqija se ai, dha ato hyjnë aty dhe banojnë aty; dhe gjendja e fundit e atij njeriu bëhet më e keqe se e para.” (Luka 11:24-26)

Këto shtatë fryma të ndyra përfaqësojnë shtatë fusha në të cilat Maria kishte nevojë të marre fitoren. A keni dëgjuar shprehjen “shtatë mëkate të vdekjes”? Edhe pse kjo shprehje nuk është shumë biblike, Shkrimet na tregojnë shtatë fusha në të cilat fëmijët e Perëndisë duhet të korrin fitoren.

“Zoti i urren këto gjashtë gjëra, madje shtatë janë të neveritshme për të:

1. sytë krenare,
2. gjuha gënjeshtare,
3. duart që derdhen gjak të pafajshëm,
4. zemra që kurdis plane të këqija,
5. këmbët që turren shpejt drejt së keqes,
6. dëshmitari i rremë që thotë gënjeshtër dhe
7. ai që shtie grindje midis vëllezërve.”

(Fjalët e Urta 6:16-19)

Nëse ju, siç edhe Maria, e gjeni veten duke përsëritur të njëjtin mëkat sërish e sërish, mos u dëshpëroni! Krishti tek Luka 17:3, 4 – ka thënë: *“Kini kujdes veten tuaj! Nëse yt vëlla mëkaton kundër teje, qortoje; dhe nëse pendohet, fale. Edhe sikur të mëkatonte shtatë herë në ditë kundër teje, dhe shtatë herë në ditë do të kthehet te ti duke thënë: "Pendohem", fale.”*

Nëse Perëndia na kërkon që të falim njëri-tjetrin shtatë herë në ditë, a do të na falte Ai më pak? Zoti do na falë çdo herë kur pendohemi me zemër të sinqert. Megjithatë ka rrezik që të fillojmë të abuzojmë me hirin e Zotit duke ngurtësuar zemrat tona drejt dashurisë së Tij dhe duke shuar shkëndijat e bindjes sonë.

Një jetë e krishterë gjithmonë na kërkon vetmohimin dhe përpjekjen. Bibla thotë që ne luftojmë, vrapojmë dhe përpiqemi. Por lufta është beteja më e mirë e besimit. Ne përpiqemi të besojmë tek plani dhe vullneti i Zotit më shumë sesa tek vetja jonë. Ne luftojmë për të qendruar afër Krishtit, ashtu si Maria ne jemi të sigurt dhe të mbrojtur nga mëkati vetëm kur jemi me Krishtin. *“Kush qëndron në të nuk mëkaton.”* (1 Gjonit 3:6)

Maria takoi Krishtin në Tempull atë ditë dhe për herë te parë në jetën e saj ajo e gjeti Njeriun i cili e donte atë pa kusht. Ajo gjeti Dikë që ishte interesuar më shumë për zemrën e saj sesa trupin. Kur ajo dëgjoi fjalët: *“Shko dhe mos mëkato më,”* ajo e kuptoi që në një fare mënyrë Ai do të merrte vendin e saj për të marrë dënimin. Ajo pa sytë e keqinj dhe vdekjepurëse të priftërinjve dhe e dinte që ata nuk do të pushonin derisa të kishin marrë hak për poshtrimin e tyre para popullit.

Atë ditë Krishti qëndroi midis një gruaje fajtores dhe akuzuesve të saj. Ai zgjodhi të merrte dënimin e saj. Gjithashtu, Krishti e ka bërë këtë, për secilin prej nesh.

Tek këmbët e Krishtit me trishtim

Kapitull 2 – Lutja për të vdekurin!

Historia

Frymëmarrja e vështirë e Llazarit u bë më e ngadaltë. Vëllai i sëmurë i Marisë gjatë gjithë natës kishte levizur në vazhdimësi nga një gjendje e ndërgjegjshme në një gjendje të pandërgjegjshme. Në mëngjes trupi i tij dridhej nga ethet. Sytë e tij ishin të hapur dhe të fiksuar.

“Ku është Jezusi?” – pyeste veten e çuditur Maria. *“Pse po vonohet kaq shumë?”* Mesazhi urgjent u dërgua që katër ditë më parë. Tani Ai duhej të ishte këtu!

Lajmëtari e kishte gjetur Jezusin por u kthye pa Atë. Mësuesi i kishte thënë: “Kjo sëmundje nuk është për vdekje, po për lavdinë e Perëndisë, që nëpërmjet saj të përlëvdohet Biri i Perëndisë.” (Gjoni 11:4)

Fillimisht fjalët e lajmëtarit i dhanë shpresë shpirtit të dobësuar të Marisë. Por kur pas disa orësh gjendja e Llazarit u përkeqësua, dyshimet hynë në mendjen e saj.

“Nuk është për vdekje, nuk është për vdekje,” Maria përsëriti këto fjalë në zemrën e saj si një psalm qetësues dhe siguries, edhe pse sytë dhe veshët e saj pohonin që vëllai ishte disa çaste larg vdekjes. Ajo shikonte se si motra e madhe Marta lante ballin e nxehtë të Llazarit me një leckë të freskët, herë pas herë duke pëshpëritur në veshin e vëllait të pandërgjegjshëm: “Mësuesi do të vijë së shpejti dhe do të bëhesh mirë. Të lutem duro edhe pak, do t’ia dalësh mbanë.”

Maria e dinte, që Marta tani ia përsëriste këto fjalë më shumë vetes së saj sepse Llazari këtë natë të gjatë nuk po i përgjigjej më.

Kishin kaluar disa muaj që nga ajo ditë kur Maria takoi Jezusin për herë të parë gjatë ngjarjes së turpshëm në Tempull dhe kur ajo filloi ta ndjekë Atë. Maria ishte kthyer direkt nga Tempulli në Betani, që ndodhej vetëm 3 km larg, tek Marta dhe Llazari. Me lotët e pendimit ajo rëfeu historinë e saj të turpshme para familjes së saj. Ajo tregoi haptazi jetën e saj sekrete mëkatore dhe se si Jezusi e kishte falur atë.

Maria e çuditur kishte pëshpëritur me zë: “A ka mundësi që ky Mësues nga Nazareti është Mesia? Mesia të cilin ne e kemi pritur për aq shumë kohë?”

Lajmet rreth Mësuesit kishin prekur tashmë zemrat e Martës dhe Llazarit. Ata tashmë ishin të bindur që Jezusi nga Nazareti kishte një mision hyjnor. Ata nuk ishin çuditur aspak rreth rrefimit të Marisë sepse kishin patur dyshime rreth arsyes pse ajo u largua për në Magdala.

Magdala ishte një qytet me nam të keq që ndodhej në bregun perëndimor të detit të Galileës. Ky ishte vendpushimi, midis betejave, për ushtarët romakë. Varkat e ndriçuara me ushtarë të gëzuar, gra të pamoralshme dhe shumë verë, lundronin në ujrat e Magdalës çdo

natë. Muzika e tyre e zhurmshme dhe qeshja e të dehurve prishte punën e peshkatarëve të vendit.

Për vite me radhë Maria i tregoi Martës dhe Llazarit gjysmën e të vërtetës – që ajo mbante veten duke ujdísur rrobat e ushtarëve. Ata panë shuma të mëdha parash të cilët motra ia çonte gjate çdo vizite – ato ishin më shumë sesa do të fitonte një rrobaqepse.

Marta dhe Llazari për ditë luteshin për motrën e tyre, që Zoti ta çlironte atë nga jeta e saj e pamoralshme. Ata besuan që ashtu siç Zoti kishte transformuar jetën e prostitutës Rahab në një nënë të respektuar të Izraelit, Ai mund të shpëtonte edhe Marinë. Prandaj ata ishin jashtë mase mirënjohës kur panë ndryshimin e papritur në jetën e Marisë. Tani sytë e saj për herë të parë pas një kohë të gjatë u ndriçuan nga lumturia.

Që atë mbasdite Llazari iku për të kërkuar Jezusin dhe kur e gjeti, e ftoi Atë dhe miqtë e Tij për darkë. Jezusi e pranoi ftesën dhe më vonë Marta dhe Llazari e bindën Atë që të rrinte me dishepujt e Tij në shtëpinë e tyre çdo herë që ata do të ishin në krahinën e tyre.

Shumë njerëz mblidheshin për të dëgjuar mësimet e Jezusit por pak e ftuan Atë në shtëpinë e tyre. Udhëheqësit fetarë e kishin shpallur Jezusin si një armik të rrezikshëm të fesë së judenjve. Të ftoje Atë në shtëpi ishte e barabartë me një vetvrasje shoqërore sepse kështu fitoje zemërimin e udhëheqësve fetarë dhe mospranimin e njerëzve.

Jezusi e paralajmëronte Llazarin rreth rreziqeve të mundshme të të ftuarit të një Njëriu aq të urreyer, por Llazari ishte i patrembur. Ai e përsëriste se shtëpia e tij e madhe ishte e hapur për Jezusin dhe dishepujt e Tij në çdo orë. Atëherë Mësuesi me mirënjohje pranoi mikpritjen e tij.

Shumë shpejt u krijua një miqësi e ngushtë midis Mësuesit, Llazarit dhe motrave të tij. Shtëpia e tyre u bë një oaz ku Jezusi gjeti qetësi nga presionet e shërbyesve së Tij. Jezusi i pëlqeu mjedisi i rregullt i krijuar nga Marta.

Jezusi dhe Llazari si zdrucktharë, ndanë sekrete të përpunimit të drurit. Gjithashtu Mësuesi u freskua nga uria e thjeshtë e Marisë për të vërtetën, në krahasim me kundërshtimet e vazhdueshme nga ana e udhëheqësve fetarë.

Kështu Marta, Maria dhe Llazari u bënë familja e Jezusit çdo herë kur Ai shkonte në krahinën e Jerusalemit. Ky ishte i vetmi vend ku Jezusi gjatë shërbesës së Tij tokësore kishte mundësi për të shijuar ngrohtësinë e familjes dhe qetësinë e shtëpisë. Ai dhe dishepujt e Tij shpesh herë e përdornin shtëpinë e Llazarit si strehë. Vetëm kur koha ishte e ngrohtë, Jezusi preferonte të flinte në kopshtin e Gjetsemanisë nën pemët e ullirit dhe qiellit me yje.

Duke e ditur sa shumë e donte Jezusi vëllain e tyre, Maria nuk e imagjinonte dot që Mësuesi nuk do të nxitonte për ta shëruar Llazarin. Papritur ritmi i parregullt i frymëmarrjes së Llazarit pushoi. Marta dhe Maria fiksuan sytë e tyre tek trupi i palëvizëshëm i vëllait të dashur duke bërthitur në zemrat e tyre: “Merr frymë! Merr frymë!”

Sikur ai të kishte dëgjuar kërkesën e tyre të pashprehur, Llazari mori edhe një herë një frymë të dobët, por pastaj me ngadalë e lëshoi atë. Për një çast dhoma u mbulua me heshtje si me një shami të zezë funerali. Papritur heshtja u thye nga ulerimat e Martës dhe pas pak

Maria e shoqëroi atë. Ato u gjunjëzuan pranë krevatit me çarçafë të lagur nga ethet e Llazarit dhe qanin ndërsa trupi i vëllait u ftoh.

Ku ishte Jezusi? Ai kishte shëruar aq shumë njerëz të panjohur. Pse Ai nuk erdhi për të shëruar mikun e Tij? Llazari dhe Marta e kishin mirëpritur Atë në shtëpinë e tyre gjatë gjithë kohës, duke e ushqyer dhe i ofruar strehë Atij dhe dishepujve të Tij, por Ai nuk erdhi kur ata kishin nevojë për Të. Pyetje dhe dyshime copëtonin mendjet e të dyja motrave.

Pas ca kohësh Marta u çua dhe me vendosmëri fshiu sytë me një leckë. “Ne duhet të përgatitemi për funeral,” tha ajo. Marta gjeti ngushëllim në veprim. Në besimin e tyre që Jezusi do të vinte për të shëruar Llazarin, ata nuk e kishin pritur vdekjen dhe prandaj nuk kishin përgatitur gjë.

“Duhet të shkoj në pazar për të blerë rizet për të mbështjellë trupin dhe pomadat e nevojshme,” tha Marta duke fshirë lotët. Që nga ajo ndodhi e turpshme në Tempull Maria nuk shkonte më në qytet.

Tek dera Marta ktheu kokën tek Maria: “As varr nuk kemi.” Fjala “varr” shkaktoi lotë të rinj dhe ajo filloi të qajë sërish.

Maria përqafoi motrën. “Po toka jashtë Betanisë që na dhanë prindërit tanë? Llazarit i pëlqente të ulej atje mbi shkëmbinjtë e asaj kodre.”

“E di, por ai vend është pothuajse i gjithi prej shkëmbi. Disa burra duhet të gërmojnë më shumë sesa një javë për të bërë edhe një varr të cekët,” kujtonte Marta.

“Po, ke të drejtë. Por më kujtohet që kemi edhe disa shpella në atë kodër. Kam luajtur atje kur isha e vogël,” tha Maria. “Dhe unë e di një shpellë e cila është e përshtatshme për të varrosur madje një mbret.”

Vetullat e Martës u bashkuan. Ajo kafshoi buzën duke menduar rreth sugjerimit të motrës. “Një shpellë është më mirë sesa një gropë në tokë. Ati Abraham⁸ u varros në një shpellë. Dhe Llazari ka qënë fisnik si një mbret. Mirë e ke. Le të varrosim vëllain tonë në atë shpellë.”

Pasi problemi i vendit të varrosjes ishte zgjidhur Marta u hodh në veprim. “Maria, unë dua që të shkosh tek familja e Jabinit për t’i treguar atyre rreth humbjes sonë. Ata janë vajtuesit më të mirë në këtë luginë. Kërkoji atyre që të vijnë nesër në mëngjes me disa vajtues të tjerë, kurse ne do të marrim edhe disa muzikantë.” Marta ecte nëpër dhomë duke planifikuar. “Unë do të flas me priftin e sinagogës⁹ që ai të lutet para se ne të fillojmë procesin e varrosjes.”

Nuk ishte aspak çudi që funerali kaloi për bukuri. Çdo gjë që Marta organizoi gjithmonë shkonte mirë. Ajo kishte famë si një organizuese e shkëlqyer dhe e përsosur deri në detaje të vogla.

Në ditën e dytë disa kushërinj erdhën nga veriu për t’iu bashkuar me vajtuesit e paguar. Marta dhe Maria e vlerësuan shumë ngushëllimin që morën nga familjet dhe shokët. Por herë pas here dikush thoshte: “Unë mendoja që ju ishit miqtë e ngushtë të Mësuesit-

⁸ Abrahami – profet dhe patriark i popullit të Izraelit. Prej atij rrodhi gjithë populli i Izraelit dhe i arabëve. Prandaj është shumë i nderuar akoma nga myslimanët dhe judenjtë.

⁹ Sinagoga – vendi i adhurimit për judenjtë, siç është kisha për të krishterët.

Shëruesit nga Galilea. Besonim ta takonim Atë këtu. Sa keq që Ai nuk erdhi në kohë për të shëruar Llazarin tonë të dashur.”

Çdo vërejtje e tillë godiste me një hutim të dhimbshëm zemrat e motrave. Pse Ai nuk kishte ardhur? Pse lejoi Zoti vëllain e tyre të vdiste? Marta pyeti lajmëtarin sërish e sërish: “A je i sigurt që Ai të kuptoi mirë?”

“Po, po,” vërtetoi ai. “Mësuesi më tha që sëmundja e Llazarit nuk është për vdekje për lavdinë e Perëndisë, që nëpërmjet saj të përlëvdohet Biri i Perëndisë. Këto janë fjalët e Tij.”

Por pse, vallë, nuk erdhi Ai? Mos i ka ndodhur ndonjë fatkeqësi rrugës? Ndoshta judenjtë e kanë arrestuar Atë? Mos Ai është në një burg te shpifur të romakëve ashtu si dhe kushëririn e Tij, Gjon Pagëzori?

Në mëngjesin e ditës së katërt Marta sapo kishte mbaruar ushqyerjen e ngushëlluesve, kur një prej kushërinjve të saj erdhi me vrap në kuzhinë. Çuni i përsëpëriti Martës: “Një prej dishepujve të Jezusit më kërkoi t’ju lajmëroj që Ai është duke pritur aty jashtë fshatit.”

Duke ditur që Jezusi kishte shumë armiq pranë Jerusalemit dhe për të shmangur vëmendjen e panevojshme Marta fshehurazi doli nga shtëpia pa i treguar gjë Marisë. Ajo ndoqi çunin e vogël deri në pemishten e ullirit jashtë Betanisë.

Marta pa Jezusin e ulur mbi shtypesen e vajit duke pushuar pas udhëtimit të lodhshëm. Ajo vrapoi tek Ai, ra në gjunjë para Tij dhe tha duke qarë: “Zot, po të ishe këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur.” (Gjoni 11:21)

Kjo ishte më shumë një pohim sesa një pyetje. Ajo vështroi sytë tek fytyra e Jezusit dhe pa atje diçka që nuk e priti. Në vend të trishtimit ajo pa paqe dhe gëzim. Zemra e Martës u ndriçua me një shpresë. Jezusi kishte ngjallur të vdekurit edhe me parë. Ajo kishte dëgjuar rreth vajzës së re pranë Kapernaumit. Patjetër skribët kishin thënë që ajo nuk kishte qënë tamam e vdekur. Veçse në një gjumë të thellë. Por Pjetri, Jakobi dhe Gjoni, të cilët e kishin parë ringjalljen e fëmijës me sytë e vet, e vërtetuan që vajza kishte qënë plotësisht e ftohtë dhe pa asnjë shenjë jete. Por kur Jezusi i tha asaj: “Vajzë e vogël, po të them, çohu!” ajo u çua në jetë.

Pastaj Marta kujtoi rreth vdekjes së djalit të vejushës në Nain. Këtë djal të ri ishin duke e sjellë tashme për ta varrosur kur Jezusi ndaloi procesionin duke prekur arkivolin, dhe i tha: “Djalosh, unë të them, çohu!” (Luka 7:14) Dhe atje në mes të rrugës djali i vdekur u çua dhe i foli nënës së tij.

A mund t’ia bëjë Jezusi këtë Llazarit edhe katër ditë pas vdekjes? Marta bashkoi çdo copë të besimit te saj para se te fliste: “Por edhe tani e di se të gjitha ato që ti i kërkon Perëndisë, Perëndia do të t’i japë.” (Gjoni 11:22)

Jezusi preku supin e saj me butësi dhe vështroi fytyrën e saj të trishtuar dhe plotë lot. “Yt vëlla do të ringjallet,” i tha Ai. (Gjoni 11:23)

Për t’i treguar që ajo dhe Jezusi po flisnin për të njëjtën ngjarje, Marta i tha: “E di se do të ringjallet, në ringjallje, ditën e fundit.” (Gjoni 11:24)

Tani ishte rradha e Jezusit për të sqaruar muhabetin. Nëse Ai do të ringjallte Llazarin tani, Ai vetëm do t'i zgjaste jetën e përkohshme. Pastaj ai do të vdiste sërish. Por jeta të cilën Jezusi kishte ardhur për t'i dhënë ishte ajo e përjetshme.

Jezusi i tha Martës: “Unë jam ringjallja dhe jeta; ai që beson në mua, edhe sikur të duhet të vdesë do të jetojë. Dhe ai që jeton e beson në mua, nuk do të vdesë kurrë përjetë. A e beson këtë?” (Gjoni 11:25-26)

Pyetja e Tij preku thellë zemrën e Martës. Ajo kujtoi të gjitha dyshimet e saj që nga vdekja e Llazarit. Besimi gjithmonë ishte çeshtje kryesore për Mësuesin.

Marta u përgjigj me bindje: “Po, Zot, unë besoj se ti je Krishti, Biri i Perëndisë, që duhet të vinte në këtë botë.” (Gjoni 11:27)

Atëherë Jezusi i mori duart e saj në duart e Tij. “Shko vjedhurazi dhe më sill këtu Marinë. Le të shkojmë tek varri së bashku.”

Marta direkt vrapoi për në shtëpi sa më shpejt të mundej duke u perpjekur te mos binte në sy. Gjatë rrugës ajo rikujtonte historira të ringjalljeve. *“Po, Jezusi ringjalli ato njerëz, por ata ishin të vdekur vetëm për disa ore. Kurse Llazari ka vdekur tashme qysh prej katër ditëve.”*

Ajo i shkundi dyshimet e paftuara nga mendja e saj. *“Unë duhet të besoj që Ai mund të bëjë këtë edhe tani.”* Kur ajo arriti në shtëpi, atje ishte shumë qetë. Ajo dëgjoi vetëm qarjet e qeta të grave. Edhe muzikantët po bënë pak pushim.

Marta pa Marinë te ulur tek stoli pranë dritares duke vështuar me sytë përpara por ishte e qartë që ajo nuk shikonte asgjë. Maria kishte veshur një shami te zezë duke mbuluar flokët dhe supet e saj. Ajo e përqafonte vetveten sikur kishte ftohtë edhe pse ishte vapë. Buzët e saj ishin duke levizur por asnjë tingull nuk doli prej tyre. Marta vendosi dorën e saj mbi kurrizin e Marisë dhe pëshpëriti në veshën e saj: “Mësuesi është këtu. Ai po të thërret.”

Marta shpresoi të mos zgjojë vëmendjen e udhëheqësve fetarë. Çdo njeri e dinte që ata ishin kundër Shëruesit Galileas.

Por kur Maria dëgjoi lajmin, ajo me vrap doli nga shtëpia. Ajo sapo i ishte lutur Zotit që të dërgonte Jezusin këtu.

Njerëzit ngushëllues në shtëpi panë Marinë duke u larguar dhe Martën duke vrapuar pas. Duke menduar që ato kanë ikur për në varr për të qarë atje, ata i ndoqën ato duke thënë: “Kjo është dita e fundit e vajtimit, duhet t'i shoqërojmë ato.”

Jezusi akoma ishte duke pritur në të njejtin vend ku Marta e kishte takuar. Kur Maria e pa Atë, ajo ra tek këmbët e Tij duke qarë: “Zot, po të ishe Ti këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur.” (Gjoni 11:32)

Kur Jezusi pa lotët e saj dhe vajtuesit që po afroheshin, Ai ndjeu dhimbjen e tyre. Me dashuri Ai fshiu një lot nga faqja e Marisë. Pastaj Ai uli kokën dhe mbylli sytë e Tij. Ishte sikur një agoni e mbinatyrshme ishte hedhur mbi Të. Një rënkim i dhemshur doli nga buzët e Tij. Atëherë Ai ngriti kokën e saj për ta parë atë në fytyrë dhe e pyeti: “Ku e keni vënë?” Marta u përgjigj: “Zot, eja e shih.” (Gjoni 11:34)

Kur Jezusi dhe motrat arriten tek varri, vajtuesit dhe muzikantët së shpejti zunë vend mbrapa familjes. Vajtuesit e paguar direkt filluan të demonstrojnë vajtimet e klasit të parë dhe muzikantët i shoqëruan ata me këngë të trishtuara të funeralit. Ata deshen t'i bënin përshtypje Mësuesit të famshëm me thellësinë e keqardhjes së tyre.

Sytë e Mësuesit u mbushen me lot. Fytyra e Tij u ndryshua dhe Ai qau.

Një nga skribët, i alarmuar nga shfaqja e një trishtimi të singertë, tha: “Ky, që i hapi sytë të verbërit, s'mund të bënte që ky të mos vdiste?” (Gjoni 11:37)

Jezusi e dëgjoi këtë dhe ngriti fytyrën plot lot. Pastaj Ai drejtoi trupin e vet dhe pa gurin e madh i cili mbulonte shpellën. Atje në errësirë ishte trupi i mikut të Tij të pajetë. Ai e dinte që po afronte dita, kur edhe trupi i Tij i pajetë do të varroset në të njejtën mënyrë.

Kur vajtimet e vajtuesve arriten një tjetër kulm, Jezusi i hutoi njerëzit duke bërë: “Hiqni gurin!” (Gjoni 11:39) Direkt vajtimet dhe qarjet ndaluan dhe u bë një heshtje e pakëndshme. Të gjithë kishin mbetur pa fjalë duke parë Jezusin, pastaj Martën. Duke mos dashur një skandal para miqve, Marta përpigëj të sqaronte kërkesën e Jezusit. Ajo i dha një buzëqeshje nervoze dhe tha: “Zot, ai tashmë qelbet, sepse ka vdekur prej katër ditësh.” (Gjoni 11:39)

Një hije e buzëqeshjes u ndriçua tek buzët e Mësuesit. “A nuk të thashë se po të besosh, do të shohësh lavdinë e Perëndisë?” (Gjoni 11:40)

Marta ndjeu një gur në grykën e saj, kur ajo u kthye tek Maria për të marrë miratimin e saj. Maria tundi kokën me padurim. Pas një frymëmarrje të thellë për të marrë kurajo Marta urdhëroi djemtë të cilët kishin përgatitur varrin disa ditë përpara. “Bëni siç thotë Ai.”

Ata i gjetën levat të cilat i përdornin për të mbyllur hyrjen e shpellës. Duke i hedhur sytë për herë të fundit motrave, djemë shpresuan që ata do të ridiskutonin këtë kërkesë të marrë. Por në vënd të kësaj ata panë një vendosmeri të fortë në fytyrat e tyre.

Atëherë ata filluan të rrotullonin gurin. Hap pas hapi ata e rrotulluan atë një metër majtas duke hapur hyrjen e varrit të Llazarit. Ata mund të kishin hapur shpellën më shumë, por një erë e keqe e vdekjes i bëri ata të largoheshin me vrap duke vjellë.

Jezusi me një dinjitet mbretëror ngriti kokën dhe duart të Tij tek qielli. “O Atë, të falënderoj që më ke dëgjuar. Unë e dija mirë se Ti gjithnjë më dëgjon, por i kam thënë këto për turmën që është përreth, që të besojnë se Ti më ke dërguar.” (Gjoni 11:41-42) Pastaj me autoritet dhe vetbesim Ai hodhi sytë tek varri dhe thirri: “Llazar, eja jashtë!”

Koha ndaloj për disa çaste. Çdo sy ishte fiksuar tek varri. Nga errësira e shpellës doli një zhurmë e mbytur, një hije e ndonjë lëvizje. Njerëzit gulçuan dhe bërtisnin me çudi dhe frikë dhe bëne një hap prapa. Përveç Martës dhe Marisë të cilat iu afruan varrit.

Nga varri doli tingulli i një zëri të mbytur dhe të hutuar dhe më pas – trupi i njeriut i cili mezi po ecte sepse këmbët dhe duart e tij ishin të mbështjellura me rizë dhe rripa të verdha funerali. Njerëzit filluan të ulerijnë. Jezusi thirri disa prej spektatorëve të tmerruar: “Zgjidheni dhe lëreni të shkojë!” (Gjoni 11:44)

Marta ishte e para që nxitoi tek Llazari. Me gëzim ajo e hoqi rizën të cilën para katër ditësh ajo me dashuri e kishte mbështjellë rreth trupit të vëllait të saj. Edhe Maria nxitoi të ndihmojë vëllain e saj. Por para kësaj ajo ra tek këmbët e Jezusit duke derdhur lot gëzimi dhe duke e falenderuar Atë.

Prapa familjes së ribashkuar turma ishte duke pëshpëritur: “Ky duhet të jetë Krishti.” Dy mysafirë vjedhurazi u larguan nga funerali i cili ishte shndërruar në një festë.

“Priftërinjtë duhet të marrin vesh urgjentisht rreth kësaj mrekullie fantastike.”

Studimi Biblik 2

Leximi Gjoni 11:1-45

1 Ishte atëherë i sëmurë një farë Llazari nga Betania, fshati i Marisë dhe i Martës, motrës së saj.

2 Maria ishte ajo që e vajosi me vaj erëkëndshëm Zotin dhe ia fshiu këmbët me flokët e saj; dhe vëllai i saj, Llazari, ishte i sëmurë.

3 Prandaj motrat i dërguan fjalë Jezusit: "Zot, ja, ai që ti e do shumë është i sëmurë".

4 Dhe Jezusi si dëgjoi këto tha: "Kjo sëmundje nuk është për vdekje, po për lavdinë e Perëndisë, që nëpërmjet saj të përlëvdohet Biri i Perëndisë".

5 Por Jezusi e donte Martën, motrën e saj dhe Lllazarin.

6 Kur dëgjoi se Llazari ishte i sëmurë, qëndroi edhe dy ditë në vendin ku ishte.

7 Pastaj u tha dishepujve: "Të kthehem përsëri në Jude".

8 Dishepujt i thanë: "Mësues, pak më parë Judenjtë kërkonin të të vrisnin me gurë dhe ti po shkon përsëri atje?".

9 Jezusi u përgjigj: "Nuk janë vallë dymbëdhjetë, orët e ditës? Kur dikush ecën ditën, nuk pengohet, sepse sheh dritën e kësaj bote,

10 por nëse dikush ecën natën, pengohet, sepse drita nuk është në të".

11 Mbasi i tha këto gjëra, shtoi: "Mikun tonë, Llazarin e ka zënë gjumi, por unë po shkoj ta zgjoj".

12 Atëherë dishepujt e tij thanë: "Zot, po të flejë, do të shpëtojë".

13 Por Jezusi u kishte folur për vdekjen e tij, kurse ata pandehnin se kishte folur për fjetjen e gjumit.

14 Atëherë Jezusi u tha atyre haptas: "Llazari ka vdekur.

15 Edhe unë gëzohem për ju që nuk isha atje, që të besoni; por le të shkojmë tek ai".

16 Atëherë Thomai, i quajtur Binjaku, u tha bashkëdishepujve: "Të shkojmë edhe ne, që të vdesim me të".

17 Kur arriti Jezusi, pra, gjeti që Llazari ishte që prej katër ditësh në varr.

18 Por Betania ishte rreth pesëmbëdhjetë stade larg Jeruzalemit.

19 Dhe shumë Judenj kishin ardhur te Marta dhe te Maria për t'i ngushëlluar për vëllanë e tyre.

20 Marta, pra, si e mori vesh se po vinte Jezusi, i doli përpara; kurse Maria ishte ulur në shtëpi.

21 Marta i tha Jezusit: "Zot, po të ishe këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur,

22 por edhe tani e di se të gjitha ato që ti i kërkon Perëndisë, Perëndia do të t'i japë".

23 Jezusi i tha: "Yt vëlla do të ringjallet".

24 Marta i tha: "E di se do të ringjallet, në ringjallje, ditën e fundit".

25 Jezusi i tha: "Unë jam ringjallja dhe jeta; ai që beson në mua, edhe sikur të duhej të vdesë do të jetojë.

26 Dhe ai që jeton e beson në mua, nuk do të vdesë kurrë përjetë. A e beson këtë?".

27 Ajo i tha: "Po, Zot, unë besoj se ti je Krishti, Biri i Perëndisë, që duhet të vinte në botë"

28 Dhe, si tha kështu, shkoi të thërrasë fshehtas Marinë, motrën e saj, duke thënë: "Mësuesi është këtu dhe po të thërret".

29 Posa e dëgjoi, ajo u çua me nxitim dhe erdhi tek ai.

30 Por Jezusi ende nuk kishte arritur në fshat, por ndodhej në vendin ku Marta e kishte takuar.

31 Prandaj Judenjtë që ishin me të në shtëpi për ta ngushëlluar, kur panë se Maria u çua me nxitim dhe doli, e ndoqën, duke thënë: "Ajo po shkon te varri për të qarë aty".

32 Sapo Maria arriti te vendi ku ndodhej Jezusi dhe e pa atë, i ra ndër këmbë duke i thënë: "Zot, po të ishe ti këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur".

33 Atëherë Jezusi, kur pa se ajo dhe Judenjtë që kishin ardhur me të po qanin, u psherëtiu në frymë dhe u trondit,

34 dhe tha: "Ku e keni vënë?". Ata i thanë: "Zot, eja e shih!".

35 Jezusi qau.

36 Atëherë Judenjtë thanë: "Shih, sa e donte!".

37 Por disa nga ata thanë: "Ky, që i hapi sytë të verbërit, s'mund të bënte që ky të mos vdiste?".

38 Prandaj Jezusi, përsëri i tronditur përbrenda, erdhi te varri; por ky ishte një guvë dhe kishte

përpara një gur.

39 Jezusi tha: "Hiqni gurin!". Marta, motra e të vdekurit, i tha: "Zot, ai tashmë qelbet, sepse ka vdekur prej katër ditësh".

40 Jezusi i tha: "A nuk të thashë se po të besosh, do të shohësh lavdinë e Perëndisë?".

41 Atëherë ata e hoqën gurin prej vendit ku ishte shtrirë i vdekuri. Dhe Jezusi i ngriti sytë lart dhe tha: "O Atë, të falënderoj që më ke dëgjuar.

42 Unë e dija mirë se ti gjithnjë më dëgjon, por i kam thënë këto për turmën që është përreth, që të besojnë se ti më ke dërguar".

43 Dhe, mbasi tha këto, thirri me zë të lartë: "Llazar, eja jashtë!".

44 Atëherë i vdekuri doli, me duart e këmbët të lidhura me rripa pëlhure dhe me fytyrën të mbështjellë në një rizë. Jezusi u tha atyre: "Zgjidheni dhe lëreni të shkojë!".

45 Atëherë shumë nga Judenjtë, që kishin ardhur te Maria dhe kishin parë gjithçka kishte bërë Jezusi, besuan në të.

Dëshmia e fuqisë së Krishtit

Interesante që ringjalljet e kryera nga Jezusi duket që ndodhin sipas një rradhitje të caktuar dhe me një dramë dhe fuqi të zmadhuar.

Së pari, Ai ringjalli vajzën e vogël e cila kishte vdekur vetëm para disa orësh. (Marku 5:35-43)

Tjetër ishte një djalë i ri i cili ishte sjellë për t'u varrosur. (Luka 7:12-16)

Pastaj mrekullia e Llazarit – ai kishte qënë i vdekur për katër ditë. (Gjoni 11)

Dhe më vonë kemi mrekullinë e ringjalljes së Jezusit vet, e cila u shoqërua me ringjalljen e shumë besimtareve rreth Jerusalemit. Ata kishin qënë të vdekur për vite të tëra. (Mateu 27:51-53)

Tani jemi duke pritur ringjalljen e të vdekurve në Krisht atë ditë kur Ai do të vijë në lavdinë e Tij. (1 Thesalonikasve 4:16)

Dhe ringjallja e fundit përfshin një numër më të madh. Një mijë vjet më pas njerëzit e humbur te të gjithë shekujve do të ringjallen për të marrë gjykimin. (Zbulesa 20:5)

Lutjet për të vdekurit në mëkat

Ringjallja e Llazarit pa dyshim ishte një nga mrekullitë më dramatike dhe fantastike të jetës tokësore të Krishtit. Kjo histori ndoshta ishte lënë jashtë ungjijve të tjerë për shkak se ata shkruan histori të jetës së Krishtit ndërsa Llazari akoma ishte i gjallë. Ndoshta ata nuk deshën të acaronin udhëheqësit fetarë. Tek Gjoni 12:10-11 lexojmë që *“priftërinjve vendosën ta vrasin edhe Llazarin, sepse për shkak të tij, shumë veta braktisnin Judenjtë dhe besonin në Jezusin.”* Ata donin të shkatërronin dëshminë e gjallë të fuqisë dhe mirësisë së Krishtit.

Por kemi më shumë për të mësuar nga këto histori sesa vetëm nga fakti që Krishti ka fuqi për t'i dhënë jetë një trupi të pajetë. Martin Luteri ka thënë: *“Zoti krijon nga asgjë. Prandaj ndërsa njëriu është asgjë, Zoti mund të krijoj diçka prej tij.”* Kjo do të thotë që para se Krishti mund të na japë një jetë të re shpirtërore, ne duhet të vdesim për veten tonë egoiste ose me fjalë të tjera të jemi kryqëzuar së bashku me Krishtin. (Galatasve 2:20)

Në Bibël fjala “vdekje” shpesh herë është simboli i mungesës së jetës shpirtërore. Zoti i tha Adamit dhe Evës: *“Mos ha nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, sepse ditën që do të hash prej saj ke për të vdekur me siguri.”* (Zanafilla 2:17) Kur Adami dhe Eva mëkatuan, ata filluan jo vetëm të vdesin fizikisht, por çfarë është më e rëndësishme, ata vdisnin shpirtërisht. Nga ai çast të gjithë fëmijët e Adamit janë lindur të vdekur shpirtërisht. Ata duhet të lindin edhe një herë me Krishtin.

“Prandaj, ashtu si me anë të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit.” (Romakët 5:12)

“Jezusi i tha: “Lëri të vdekurit t'i varrosin të vdekurit e vet; por ti shko dhe prediko mbretërinë e Perëndisë.” (Luka 9:60)

Deri sa ne rilindemi, jemi kontrolluar nga natyra jonë mëkatore, prandaj jemi shpirtërisht të vdekur.

“Ai ju dha jetë edhe juve, që ishit të vdekur në fajë dhe në mëkate.” (Efesianëve 2:1)

“Ne e dimë se kemi kaluar nga vdekja në jetë, sepse i duam vëllezërit; kush nuk e do vëllanë e vet, mbetet në vdekje.” (1 Gjonit 3:14)

Çdo njëri i humbur jeton nën hijen e vdekjes, duke pritur rradhën e gjykimit. *“Ai që ka Birin, ka jetën; ai që nuk ka Birin e Perëndisë, nuk ka jetën.” (1 Gjonit 5:12)*

Duke patur këto vargje në mend, kujtoni që Maria është simbol i kishës. Ashtu si ajo u gjunjëzua para Krishtit duke qarë për vëllain e saj të vdekur, kisha duhet të kalojë kohë duke u lutur edhe (pse jo?) duke qarë, për vëllezërit dhe motrat tona të cilët janë të vdekur shpirtërisht. Kur ne e bëjmë këtë, mund të presim të njëjtin përfundim siç përjetoj Maria dhe Marta – një jetë të re shpirtërore për të dashurit tanë. Jezusi tha: *“Unë jam ringjallja dhe jeta; ai që beson në mua, edhe sikur të duhej të vdesë do të jetojë.” (Gjoni 11:25)* Ky është lajmi i mirë.

Kjo do të thotë më shumë sesa një ringjallje fizike gjatë ardhjes së Krishtit. Vetëm ata të cilët përjetojnë në këtë jetë një vdekje, varrosje dhe ringjallje shpirtërore do të jenë të përgatitur për ringjallje fizike në ditën e ardhjes së Krishtit.

Ata të cilët kanë vdekur vetëm një herë, do të vdesin dy herë. Kjo pa tjetër ka lidhje me vdekjen e dytë të përmendur tek Zbulesa 20:14. Por ai i cili është lindur dy herë do të vdesë vetëm një herë – dmth. ai i cili ka lindur fizikisht dhe pastaj edhe shpirtërisht, do të përjetojë vetëm një herë vdekjen fizike.

Lutja këmbëngulese

Ashtu siç Maria u lut duke qarë tek këmbët e Krishtit për ringjalljen e vëllait e saj, Kisha e Dhjatës së Re u ringjall nëpërmjet lutjeve dhe lotëve të Palit dhe besimtarëve të tjerë.

“E falënderoj Perëndinë, së ciles i shërbej sikurse edhe të parët e mi me ndërgjegje të pastër, që pa pushim të kujtojnë lutjet e mia, ditë e natë.” (2 Timoteut 1:3)

“Ju shkrova, në fakt, me shumë lot dhe me pikëllim të madh dhe ankth në zemër, jo që të hidhëroheni, por që të njihni dashurinë shumë të madhe që kam për ju.” (2 Korintasve 2:4)

Ne gjithashtu duhet të lutemi me këmbëngulje që Zoti të shpëtojë miqtë dhe njerëzit tanë të dashur të cilët janë të humbur. Elia u lut tre herë para se djali i vdekur u ngjall dhe shtatë herë para se të binte shiu. (1 Mbretërve 17:21; 18:43)

Jakobi 5:16 thotë: *“Shumë fuqi ka lutja e të drejtit kur bëhet me gjithë shpirt.”*

“Po të mos lodhemi, do të korrim në kohën e vet.” (Galatasve 6:9)

Admirali Robert E. Piri e gjeti Polin e Veriut vetëm fal këmbënguljes së tij. Ai e kërkonte për shumë vite. Eskimezët i thanë: “Ti qenke si dielli – gjithmonë kthehesh.” Dëshira e tij kryesore e shtynte atë të këmbëngulte pavarësisht nga vështirësitë fizike, financiare ose të

natyrës. Më vonë ai tha: “Njëzet e katër vite, si gjatë gjumit edhe kur isha i zgjuar, ëndrra ime ka qënë të vë flamurin Amerikan në Polin e Veriut.”

A duhet të jemi më pak këmbëngules kur lutemi për fitoret e përjetshme? Me anë të këmbënguljes kërmilli arrin tek dega e pemës dhe pikat e vogëla te ujët copëtojnë një gur të madh.

Unë e njoh një grua e cila është lutur 50 vjet me radhë për bashkëshortin e saj jobesimtar. Dhe pastaj në mënyrë dramatike ai u kthye tek Zoti!

Nëse këmbëngulim si Maria, Jezusi do të ringjallë shpirtërisht shokët dhe fisin tonë të humbur, dhe besimi yne do të jetë i shpërblyer.

Kur ndodh ringjallja?

Ne nuk mund të anashkalojmë këtë pyetje pa prekur disa keqkuptime popullore rreth gjëndjes së të vdekurve.

Shumë njerëz janë mësuar gabimisht që në çastin kur njëri vdes, ai ose ajo direkt shkojnë në qiell ose në ferr. Ky mësim, në fakt, ka rrënjë në fetë pagane dhe nuk është i bazuar në Shkrimet e Shenjta.

Kujtoni si tha Marta: “*E di se do të ringjallet, në ringjallje, ditën e fundit*”? (Gjoni 11:24) Besimtarët e vdekur nuk i marrin shpërblimet e tyre deri sa të vijë Krishti për të gjykuar botën. Ja, disa vargje nga Shkrimet të cilat mbështesin këtë koncept:

“Ky është vullneti i Atit që më ka dërguar: që unë të mos humbas asgjë nga të gjitha ato që ai më ka dhënë, por t'i ringjall në ditën e fundit.” (Gjoni 6:39)

“Askush nuk mund të vijë tek unë, po qe se Ati që më ka dërguar nuk e tërheq dhe unë do ta ringjall atë në ditën e fundit.” (Gjoni 6:44)

Nëse personi ka shkuar direkt në qiell apo në ferr që në ditën e vdekjes, ç’kuptim ka dita e gjykimit dhe ringjallja në fundin e botës?

Jezusi do të ringjallë të vdekurit gjatë Ardhjes së Dytë të Tij. Tek Thesalonikasve 4:16-18 Pali thotë: “*Zoti vetë, me një urdhër, me zë kryeengjelli dhe me borinë e Perëndisë, do të zbresë nga qielli dhe ata që vdiqën në Krishtin do të ringjallen të parët; pastaj ne të gjallët, që do të kemi mbetur, do të rrëmbehem bashkë me ata mbi retë, për të dalë përpara Zotit në ajër; dhe kështu do të jemi përherë bashkë me Zotin. Ngushëlloni, pra, njëri-tjetrin me këto fjalë.*”

Dhe sërish Pali shkruan rreth kësaj ringjalje tek 1 Korintasve 15:23: “*Por secili sipas radhës së vet: Krishti, fryti i parë, pastaj [do të ringjallën] ata që janë të Krishtit, në ardhjen e Tij.*”

Dhe tek Zbulesa 22:12 Gjoni shkruan: “*Dhe ja, unë vij shpejt, dhe shpërblimi im është me mua, për t'i dhënë gjithësecilit sipas veprave që ai ka bërë.*” Ja, është e qartë që Jezusi shpërndan shpërblime në ditën kur Ai vjen!

Pa koment!

Kujtoni që Llazari nuk tregoi që pas katër ditëve të vdekjes së tij Jezusi e ktheu atë nga porta e lavdisë së qiellit dhe shoqërisë së engjëjve sërish në tokën tonë të zymtë dhe plot vuajtje. Kjo do të ishte një shaka pa kripë, apo jo? Llazari as nuk e falenderoi Krishtin që e shpëtoi atë nga zjarri i ferrit ose sikleti i purgatorit.

Nëse kjo ringjallje do të ndodhte në ditët e sotme, gjëja e parë që gazetarët do të pyesnin Llazarin do të ishte: “Çfarë pe pas vdekjes?” “Çfarë ke përjetuar?”

Është interesante që Llazari nuk bëri asnjë koment rreth përjetimit të tij pas vdekjes. Pse? Sepse ai nuk ka patur asnjë! Bibla na mëson që vdekja është një lloj gjumi i thellë pa ëndrra – një pushim pas vuajtjeve. Prandaj Jezusi thoshte: *“Mikun tonë, Llazarin e ka zënë gjumi, por unë po shkoj ta zgjoj.”* (Gjoni 11:11)

Kur Jezusi ngjalli vajzën e vogël, Ai tha: *“Vajza nuk ka vdekur, po fle.”* (Marku 5:39)

Meditoni rreth këtyre teksteve nga Shkrimet e Shenjta të cilat ilustrojnë që personi i vdekur nuk mendon e as nuk është i vetëdijshëm.

“Të gjallët në fakt e dinë se kanë për të vdekur, por të vdekurit nuk dinë asgjë.” (Predikuesi 9:5)

“Tërë ato që dora jote gjen për të bërë, bëji me gjithë forcën tënde, sepse në Sheol [varrin] ku po shkon nuk ka më as punë, as mendim, as njohuri dhe as dituri.” (Predikuesi 9:10)

“Nuk janë të vdekurit ata që lëvdojnë të Zotin, as ata që zbresin në vendin e heshtjes.” (Psalmi 115:17)

“Mos kini besim te princat dhe as te ndonjë bir njeriu, që nuk mund të shpëtojë. Kur fryma e tij ikën, ai kthehet përsëri në tokë dhe po atë ditë planet e tij zhduken.” (Psalmi 146:3, 4)

Bibla është jashtëzakonisht e qartë rreth gjendjes së pavetëdijshme të të vdekurve. Megjithatë shumë veta besojnë që nëse do të plagosësh kokën e një të krishteri me një çekiç që atij t’i bjere të fikët, ai nuk di gjë; kurse po ta godasësh në kokë që ai të vdesë, ai direkt shkon në qiell dhe di çdo gjë. A ka kuptim kjo?

Përjetimet jashtëtrupore?

“Prit pak, Dag,” mund të thoni, “po teksti Biblik i cili thotë: *“Por jemi të sigurt dhe na parapëlqen më tepër ta lëmë trupin dhe të shkojmë e të banojmë bashkë me Zotin.”* (2 Korintasve 5:8) A nuk na tregon ky tekst që besimtarët direkt pas vdekjes shkojnë në praninë e Zotit?”

Përgjigjja ime është po dhe jo. Unë e di që kjo duket hutuese por më ndiqni dhe do t’ju shpjegoj.

Vini re që gjatë vdekjes nuk ka asnjë ndjenjë të kohës. Kur një besimtar vdes, gjëja tjetër që ai e di është ringjallja dhe prania e Zotit gjatë ardhjes së dytë të Krishtit. Ndoshta kanë kaluar një mijë vjet në planetin Tokë, por të vdekurit nuk dinë asgjë rreth kësaj. Për ata kjo duket si *“sa hap e mbyll sytë, në tingullin e burisë së fundit; sepse do të bjerë buria, të vdekurit do të ringjallen të paprishur dhe ne do të shndërrohemi.”* (1 Korintasve 15:52)

Në ditën e Rrëshajëve Pjetri tha rreth Mbretit David: *“Vëllezër, mund të thuhet haptas për Davidin patriark që ai vdiq dhe u varros; dhe varri i tij është ndër ne deri ditën e sotme. ... Sepse Davidi nuk është ngritur në qiell.”* (Veprat 2:29, 34)

Dyzet ditë pas ringjalljes së Krishtit Pjetri e tha këtë rreth Davidit i cili kishte vdekur tashme që prej 1000 vjetesh! Tre mije vjet kanë kaluar tashme që nga vdekja e Davidit por ky njëri i Zotit nuk e ka ndjenjën e kohës. Kur Krishti do të vijë, ringjallja do t’i duket atij si një çast pas vdekjes. Pas mbyljes së syve në vdekje, gjëja tjetër që Davidi do të dijë është ringjallja, trupi i ri dhe prania e Zotit.

Pasaniku dhe Llazari

Një tjetër tekst shumë shpesh i cituar në përpjekje për të vërtetuar që të vdekurit shkojnë në qiell ose në ferr menjehere pas vdekjes, para ditës se gjykimit është shëmbulltyre e pasanikut dhe Llazarit, të cilën e lexojmë tek Luka 16:19-31. Pyetja kryesore këtu është – a është kjo shëmbulltyre thjeshtë një alegori apo një histori e vërtetë? Ja katër arsye pse është e pamundur që kjo histori të jetë e vërtetë:

1. Lypsi vdiq dhe engjëjt e moren atë në gji të Abrahamit. Asnjëri nuk e beson që gjiri i Abrahamit është një vend fjalë për fjalë ku shkojnë besimtarët pas vdekjes. Nuk do të kishte vend për të gjithë besimtarët e vdekur, apo jo? Kjo do të thotë që kjo është një shprehje parabolike dhe figurative. Meqë ra fjala engjëjt në të vërtetë do të mbledhin besimtarët, por sipas Mateu 24:31 kjo do të ndodh gjatë Ardhjes së Dytë të Krishtit, jo në momentin e vdekjes së njeriut.
2. Qielli dhe ferri në këtë shëmbulltyre janë të ndarë me një humnerë te gjërë, megjithatë ata mund të komunikojnë me njëri-tjetrin. Besoj, ka pak veta që besojnë që kjo është e vërtetë rreth të shpëtuarit dhe të humburit. (Luka 16:26)
3. Pasaniku ishte në ferr me trupin e tij fizik. Ai kishte sy, gjuhë etj. (Vargu 23, 24) Si iku trupi e tij nga varri në ferr? Unë nuk njoh asnjë njeri i cili na mëson që trupat e jobesimtarëve shkojnë në ferr direkt pas vdekjes. Kështu është e qartë që, shëmbulltyra është një alegori.
4. Kërkesa e pasanikut që Llazari të zhyste majat e gishtave në ujë dhe t’i zgjasë nëpër flakë për të freskuar gjuhën e tij pa tjetër nuk mund të jetë fjalë për fjalë. Si mund të jetë bërë kjo? Sa shumë lagështirë do të rrinte tek majat e gishtave dhe sa shumë lehtësim do të jepte kjo?

Kjo histori është plotësisht joreale dhe alegorike. Pasaniku padyshim përfaqëson popullin hebre sepse vetëm një hebre do t’i lutej Atit Abraham. Kurse lypsi simbolizonte paganët, të cilët hebrenjtë i përbuznin duke i parë si të pavlerë dhe të padenjë për të marrë të vërtetën. Emri Llazar – *Laz’ uh ruhs* – do të thotë – ai te cilin Zoti ndihmon.¹⁰ Tek Mateu 15:27 nëna Kanaanite pranoi që populli i saj – pagan – ishin lypësit pranë tryezës së judenjve. Populli hebre ishte duke ngrënë Fjalën e Zotit ndërsa paganët kishin vetëm disa grimca te së vërtetës, siç kanë shumë kisha të krishtera edhe sot.

Ndoshta Krishti qëllimisht zgjodhi emrin Llazar në këtë shëmbulltyre sepse Ai e dinte që më vonë Ai do të ringjallte Llazarin nga të vdekurit. Kulmi i shëmbëlltyrës dhe qëllimi pse Krishti tregonte këtë histori e gjëjmë tek Luka 16:31: *“Nëse ata nuk e dëgjojnë Moisiun dhe profetët, nuk do të binden edhe nëse dikush ringjallet prej të vdekurish.”* Patjetër ata nuk besuan edhe pasi dikush me emrin Llazar u ringjall para syve të tyre.

¹⁰ Holman Bible Dictionary

Vjedhja e presjes

Ndoshta një prej jush po mendon: *“Po a nuk i premtoi Krishti kriminelit në kryq: “Sot do të jesh me mua në Parajsë?”* (Luka 23:43)

Më falni, por kjo nuk është çfarë tha Krishti. Ju duhet të dini që greqishtja e vjetër në menyre origjinale ishte pa pikësim. Pikësimi u shpik më vonë dhe u vëndos në Bibël shekuj më pas. Përkthyesit e Biblës kishin nevojë të vëndosnin se ku të vinin pikat dhe presjet. Për shkak se mësimi i përhapur që personi i vdekur shkon direkt në qiell apo në ferr, përkthyesit kishin një arsyje të fort politike për të vënë presje (në shqip – dypika) PARA fjalës “sot”, duke ndryshuar krejtësisht kuptimin e vargut.

Një presje e keqvendosur mund të ndryshojë mesazhin plotësisht. Ja, një histori. Një biznesmen amerikan në vitet 1920 dërgoi gruan e tij me disa miq të saj në Paris për të festuar ditëlindjen. Para nisjes për në Amerikë, ajo i dërgoi burrit një telegram duke i kërkuar leje për të blerë një gëzof fantastik prej lëkurë dhepre, çmimi i së cilit ishte 1000 \$. Burri i saj i përgjigjet me një telegram tjetër duke thënë: “Jo shumë i shtrenjtë.” Gruaja u gëzua jashtë mase nga bujaria e burrit dhe e bleu gëzofin e bukur.

Kur ajo e takoi burrin tek porti, ajo kishte veshur gëzofin e ri. Burri plasi prej zemërimit dhe bërtiti: “Pse vallë e ke blerë gëzofin, të cilin të thashë të mos e blesh? Të thashë që është shumë i shtrenjtë!”

Gruaja u përgjigj e habitur: “Por, shpirti, ti më the që nuk është i shtrenjtë.”

Burri korrigjoi: “Unë të shkrova – Jo, shumë i shtrenjtë.”

Ja çfarë ndodhi kur telagrafisti kishte neglizhuar të vinte një presje pas fjalës “jo”.

Ne e dimë që kriminelin nuk mund të shkojë në Qiell së bashku me Krishtin që në ditën e kryqizimit sepse Jezusi pas ringjalljes së Tij (tek Gjoni 20:17) i tha Marisë: *“Mos më prek, sepse ende nuk u ngjita te Ati im; por shko te vëllezërit e mi dhe u thuaj atyre se unë po ngjitem tek Ati im dhe Ati juaj, te Perëndia ime dhe Perëndia juaj.”*

Kjo shpallje ndodhi në mëngjesin e së dielës pranë varrit. Jezusi foli me kriminelin të premtën mbasditë. Si ka mundësi që kriminelin iku me Krishtin në parajsë të premtën nëse Krishti vet as të dielen akoma nuk ishte ngjitur tek Ati?

Nëse vëndosim presjen PAS fjalës “sot” gjithçka përputhet. Kuptimi i fjalëve të Jezusit është: “Edhe pse nuk dukem si një Mbret, unë po të premtoj SOT që ti do të jesh me Mua në Parajsë.”

Duhet të lutemi që sot

Në fetë e ndryshme në mbarë bote njerëzit ndezin qirinj dhe luten për shpirtrat e të dashurve të tyre të vdekur. Bibla është e qartë që, kur njeriu vdes, çeshtja e tij apo e saj është e mbyllur. Ai ose ajo shkon në varr dhe mëkatet e tyre janë të mbuluar me gjakun e Krishtit ose janë nxjerrë jashtë duke pritur ditën e gjykimit.

“Është caktuar që njerëzit të vdesin vetëm një herë, dhe më pas vjen gjyqi.” (Hebrenjve 9:27)

“Dhe të vdekurit u gjykuan në bazë të gjërave të shkruara në libra, sipas veprave të tyre.”

(Zbulesa 20:12)

Lutjet tona për njerëzit e vdekur nuk mund të ndryshojnë çeshtjen e tyre. Por lajmi i mirë është që mund të lutemi për njerëzit e gjallë, të cilët kanë vdekur shpirtërisht, kështu që ata mund të marrin shpëtimin gjatë jetës së tyre.

Të lirë nga lecka e ndotur e vdekjes

Gjëja e fundit që dua të përmend në lidhje me historinë e ringjalljes së Llazarit është që Jezusi në fund urdhëroi që të çlironin Llazarin nga riza e funeralit, të cilët nuk e lejonin atë të ecte lirisht.

Isaia 64:6 thotë: *“Jemi të gjithë si një gjë e papastër, dhe të gjitha veprat tona të drejtësisë janë si një rrobe e ndotur.”*

Jezusi erdhi për të na dhuruar jetën dhe lirinë nga skllavëria e vdekjes së përhjetshme.

“Atëherë i vdekuri doli, me duart e këmbët e lidhura me rripa pëlhure dhe me fytyrën të mbështjellë në një rizë. Jezusi u tha atyre: “Zgjidheni dhe lëreni të shkojë!”. ” (Gjoni 11:44)

Jezusi erdhi për të na dhuruar jetën në vend të vdekjes. Ai na çliroi nga lecat e ndotura dhe të padrejta të vdekjes të cilat na lidhin. Dhe pastaj Ai na mbulon me rrobën e bardhë të drejtësisë së Tij.

Tek këmbët e Krishtit në mësim

Kapitull 3 – Hutimi i Martës

Historia

E magjepsur Maria rrinte në shtëpinë e Martës tek këmbët e Jezusit, duke dëgjuar se si Zoti i saj ndante lajmin e mirë rreth parimeve të Mbretërisë së Tij dhe dashurisë pakufi të Atit të Tij Qiellor. Ajo do të ishte më rehat ulur në një stol pranë murit, por kjo do të ishte tepër larg Jezusit. Maria dëshironte të shihte sytë e Tij të dashur. Kur Ai mësonte, dukeshë që ata pasqyronin diturinë e pafund. Ato ishin aq të thella dhe të shprehshëm, madje hyjnore. Nganjëherë, Marisë i vinte turp kur ajo erdhi në vetëdije që ishte duke vështruar sytë e Tij. Maria ndiente se mund të hidhte veten në sytë e Jezusit për tu mbytur në dashurinë në të cilën pa atje.

Si zakonisht, Jezusi u rrethua nga dishepujt e Tij dhe turma e dëgjuesve. Por sa herë Ai vizitoi shtëpinë e tyre në Betani, vetëm dishepujt qëndronin me Të. Maria çmoi çastet e rralla kur ajo kishte mundësi për të qëndruar afër Atij pa kërkesat dhe hutimet e turmave. Ajo kishte aq shumë pyetje për t'i bërë. Dhe ajo e dinte se nuk ishte e pranueshme që një grua me reputacionin e saj t'i bënte pyetje Jezusit publikisht. Maria mendonte se ishte e lirë nga çdo kritikë vetëm duke qëndruar në shtëpinë e motrës së saj.

Pasi Jezusi kishte ringjallur vëllain e saj nga vdekja, Maria levizi me gjithë plaçkat nga Magdala në Betani për të jetuar me Martën dhe Llazarin. Për një kohë ajo përpiqej të mbajë vendin e saj në Magdala sepse Jezusi kaloi më shumë kohë duke mësuar pranë detit të Galileës sesa në Jerusalem. Por, Maria tani kishte mësuar në mënyrë të ashpër se sa e dobët ajo ishte gjatë ndarjes nga Mësuesi. Në mjedisin e saj të vjetër në Magdala, duke takuar miqtë e vjetër, Maria shpejt ra në tundimet e vjetra. Disa netë pas rënies së përsëritur në mëkat ajo rrinte vetëm në dritën e dobët të llambës vajit, duke mbledhur lotët e saj në faqorën e lotëve.

Po ashtu siç njerëzit e tjerë në kohën e saj, Maria kishte blerë një faqore prej xhami blu me buzën e grykës në formë hinkë me të cilën ajo kapte lotët e saj të turpmit dhe të trishtimit. Fontani i dhimbjes së Marisë ishte aq i thellë sa që ajo kishte nevojë të blejë dy faqore më të mëdhenj për të mbledhur lotët e saj.

Ky ishte ditari i saj i lëngshëm. Shtatë herë gjatë jetesës në Magdala, Maria kërkoi Jezusin dhe pasi e kishte gjetur, i kërkoi falje dhe çlirim nga demonët e fajit dhe epshit të cilët e kishin lidhur atë. Dhe Jezusi gjithmonë e çlironte atë. Herën e shtatë kur ajo u ul tek këmbët e Jezusit, Ai tregoi një shëmbëlltyrë. Maria e dinte që historia u tregua veçanërisht për atë.

“Kur fryma e ndyrë del nga një njeri, endet në vende të shkreta, duke kërkuar pushim, dhe duke mos e gjetur dot, thotë: "Do të kthehem në shtëpinë time nga dola". Dhe, kur kthehet, e gjen të fshirë e të zbukuruar, atëherë shkon e merr me vete shtatë frymëra të tjerë më të këqij se ai, dha ata hyjnë aty dhe banojnë aty; dhe gjendja e fundit e atij njeriu bëhet më e keqe se e para.” (Luka 11:24-26)

Jezusi ishte duke i treguar Marisë që ajo kishte nevojë të fillojë një jetë të re. Ajo kishte nevojë për miq të rinj dhe për një mjedis të ri, ndryshe demonet të vjetër do të vazhdonin të ktheheshin tek ajo. Kështu ajo shet shtëpinë e saj në Magdala, të gjitha gurët e çmuar dhe dhuratat nga ushtarët romakë, gjithashtu. Ajo morri rrobat e shtrenjta me të cilët ajo u kishte tërhequr vëmendjen klientëve dhe i dogji ato tek plehrat e qytetit.

Me faqorën e lotëve, disa rroba modeste dhe kuletën e rëndë me para në çantën e saj, Maria bëri udhëtimin prej 120 km për tek shtëpia e L Lazarit dhe Martës në Betani. Duke i kthyer kurrizin jetës së vjetër, Maria më në fund gjeti paqe. Fitorja e saj, tani, ishte e përhershme. Sipas shprehjes e Jezusit ajo kishte “vënë dorën e saj në parmendë dhe nuk shikonte më prapa.”

Tek këmbët e Jezusit Maria dëgjonte me etje mësimet e Tij. Buzëqeshja e Mësuesit e inkurajonte atë të bënte pyetjet e saja të thjeshta por të thella.

Pluhuri i freskët vinte nga rrobat e Martës çdo herë që ajo kalonte mysafirët e saj. Ajo ecte sa më shpejtë të ishte e mundur pa vrap. Ajo gjithmonë shqetësohej shumë për mikëpritjen e mirë, veçanërisht kur mysafiri ishte Jezusi.

Çdo banorësi i Betanisë, nga rrugaçi deri tek gjykatësi më i respektueshëm, e dinte që atë mbasdite Jezusi do të darkonte në shtëpinë e Simonit. Çdo njëri i cili ishte dikush në fshatin e tyre do të merrte pjesë në këtë darkë, jo vetëm për shkakun që Jezusi ishte atje por për shkakun që L Lazarit – njeriu i ngjallur nga të vdekurit – do të ishte atje.

Pak kohë më përpara ata ishin dëshmitarë në funeralin e tij, kur ai ishte mbeshtjellur me rizat e njoma me aloe dhe u vendos në varrin e errët tek kodra jashtë Betanisë. Pastaj erdhi Jezusi dhe habiti gjithë krahinën duke e ringjallur atë nga të vdekurit. Por ndoshta arsyeja kryesore ishte që festën e organizoi vet Xhaxha Simoni.

Për vite të tëra, Fariseu Simon ishte një prej qytetarëve më të suksesshëm dhe të respektuar të Betanisë. Por një mëngjes doli thashëthemë që priftërinjtë e Tempullit kishin shpallur që Xhaxhai ishte sëmurë me lebrozë. Kjo ishte njësojë si shpallje e denimit me vdekje.

Lebroza ishte sëmundja më e frikshme dhe më vdekjeprursja e asaj kohe. Nganjëherë njerëzit e quanin atë “mallkim” ose “gishti i Perëndisë”. Kur Marta i tregoi Marisë rreth gjendjes së Xhaxha Simonit, ajo shtoi: “Më sa duket ai ka patur ndonjë mëkat në jetën e tij. Ndryshe Zoti nuk do t’ia bënte këtë Xhaxha Simonit.” Marta tundi kokën dhe përfundoi me një fjalë të vetme: “Femra!” Të gjithë i dinin thashëthemet që problemi i Simonit ishin femrat e reja.

Maria uli sytë dhe nuk tha asgjë. Ajo e dinte shumë mirë problemin e Xhaxha Simonit. Pikërisht ai kishte çuar mbesën e tij të bukur në rrugën e turpërimit. Maria e mbante këtë sekret të varrosur në të kaluarën e saj.

Xhaxha Simoni ishte një farise tipik i kohës së tij. Ai nuk jetonte sipas predikimeve të veta. Ai foli si një prift në publik, por fshehurazi jetoi si një tagrambledhës.

Pasi priftërinjtë e kishin shpallur Simonin si një lebroz, ai u përjashtua nga fshati për të jetuar me lebrozët e tjerë në “kampin e të vdekurve”. Këto koloni ishin vendet më të mjerë, më të varfëra dhe më të deshpëruara në tokë. Hutat¹¹ ishin duke fluturuar mbi kampet e

¹¹ Hutat – zogjtë grabitqarë që ushqehen me kufoma.

tyre, duke pritur viktimat e lebrozës. Këto koloni ishin vende ku u dërguan burrat, gratë dhe fëmijët, të ndarë nga familjet e tyre, për të vdekur në mënyrë të ngadaltë nga kjo sëmundje e mallkuar. Ata vuanin nga plagë të infektuara, pjesë trupit të munguara dhe vërberi para se vdekja t'i çlironte ata nga kjo jetë mizore.

Simoni vuajti nga një gjendje e pashpresë e lebrozës për aq shumë kohë që ai tashme kishte marrë një nofkë – Simon Lebrozi. Marta besnike i sillte Simonit ushqim. Ajo linte shportën me ushqim jashtë territorit të kampit dhe e thërriste atë. Marta e dinte që duhet të mbante distancën sa e një hedhje guri me dorë, nga Xhaxhai. Dhe çdo herë ajo sillte shportën e re, sepse shporta e prekur nga lebrozët nuk mund të ishte përdorur më kurrë nga njerëzit “e pastër”.

Marta nuk e kishte problem të sakrifikonte kohën dhe mundimet e saj. Ajo kënaqej duke u shërbyer të tjerëve. Çdo herë që ajo vizitonte Simonin ajo përpiquej t'i mbushte mendjen atij që të shkonte tek Jezusi, por ai refuzonte duke besuar që Zoti e kishte braktisur.

Gjatë një vizite Marta i dha një mesazh i cili lindi shpresë në zemrën e Simonit. “Xhaxha Simon, degjova që Mësuesi ka shëruar një lebroz në Galile.”

Një dëshirë e deshpëruar ndriçoi në zemrën e Simonit. Marta shtoi: “Nëse Mësuesi ishte i aftë për të kthyer Llazarin në jetë, pasi ai kishte kaluar katër ditë në varr, Ai me siguri mund të shërojë edhe ty! Shko tek Ai,” e inkurajoi Marta, “Ai nuk do të të refuzojë.”

Kur Simoni erdhi në kamp, ai u tregoi shokëve të tij se çfarë i kishte thënë Marta. “Nëse ai Njeri ka shëruar dhe ka falur lebrozët e tjerë, atëherë ndoshta Ai mund të më shërojë edhe mua. Unë do ta gjej këtë Jezus dhe do t'i kërkoj që Ai të më pastrojë. Ja vlen ta provoj të paktën.”

Disa përqeshnin planin e tij absurd, por u gjetën nëntë të tjerë duke përfshirë edhe një samaritan të cilët këmbëngulnin që do të shkonin me të. Dhe kështu parada e mjerë e lebrozve u nis për një udhëtim të gjatë drejt veriut ku, sipas fjalëve të Martës, mësonte Jezusi. Me çdo hap ata ngjiteshin më shumë tek shpresa e pabesueshme që Ai do të kishte mëshirë ndaj tyre.

Një ditë këta dhjetë burra pothuajse u dorëzuan në deshpërim kur një grup rinor hodhën gurë tek ata duke i mallkuar dhe u bërtitur: “Lebrozë! Lebrozë të ndyrë! Të mallkuar nga Zoti!” Pa dashje lebrozët u ishin afruar një qyteti gjatë rrugës së tyre.

Kur lebrozët më në fund e gjetën Jezusin dhe dishepujt e Tij, Ai ishte rrugës për në fshatin e vogël të peshkatarve. Pa lejen që t'i afroreshin Mësuesit dhe njerëzve të tjerë, Simoni u thërriti atyre nga kodra e afërt: “Mjeshtër, Jezus, ki mëshirë për ne!”

Të tjerët të cilët ishin duke u fshehur mbrapa udhëheqësit të tyre u bashkuan me të si një kor duke u lutur: “Mjeshtër, Jezus, ki mëshirë për ne!” (Luka 17:13)

Dhe sërisht Jezusi tregoi dashurinë dhe durimin e Tij të mrekullueshëm duke thënë: “Shkoni e paraqituni te priftërinjtë.” (Luka 17:14)

Fillimisht ata u habitën nga ky urdhër. Ata u kontrolluan nga priftërinjtë dhe ishin shpallur si lebrozë. Por Simoni në besim u kthye për të zbatuar urdhërin e Mjeshtërit. Atëherë nëntë të tjerë ndiqnin shembullin e tij. Duke u kthyer ata ndienin një valë të forcës jetësore duke

flakëruar nëpër trupat e tyre. Dhe në një çast të vetëm sytë e të vërberve u shëruan, plagët u zhdukën, madje gishtat të munguar u shfaqin në vendet e tyre. Çdo shenjë e lebrozës u zhduk nga ky grup!

Ata ishin të lirë! Të çliruar! Duke kërcyer dhe lavdëruar Zotin ata nxitonin për në Tempull për tu paraqitur të priftërinjtë të cilët do të shpallnin që ata ishin të shëruar. Në gëzimin e tij Simoni pa burra të tjerë dhe vuri re që samaritani nuk ishte më me ta. Patjetër, logjikisht, samaritani, pas shërimit, do të ktheheshe drejt në shtëpinë e vet në Samari, kështu ishte mendimi i Simonit. Vetëm më vonë ai mori vesh që samaritani ishte i vetmi nga grupi i tyre që ishte kthyer tek Jezusi për ta falenderuar Atë. Dhe Jezusi kishte lavdëruar samaritanin për këtë gjë.

Duke ndjerë keq për këtë, Simoni deshi të bëjë diçka grandioze për të shfaqur mirënjohjen Jezusit. Kur ai dëgjoi që Jezusi kishte ardhur në Jerusalem për Pashkën, Simoni vendosi të nderojë Jezusin me një festë të madhe. Ai ftoi edhe dishepujt e Tij dhe pa tjetër udhëheqësit e fshatit. Dhe kush do të organizonte këtë festë më mirë sesa mbesa e tij Marta?

Kështu Marta ishte duke përgatitur gjithçka për festën. Maria u mahnit nga aftësitë e motrës së saj të madhe sesi ajo për një kohë kaq të shkurtër bëri një gjë kaq të madhe.

Marta sipas zanatit ishte endëse dhe prodhonte tapeta leshi më të mira në Jerusalem. Maria kënaqej duke vëzhguar duart e Martës që punonin me lehtësi në tezhahu për të endur, duke krijuar një tapet me ngjyra të mrekullueshme. Në fakt pas pak kohe pasi ata u miqësuan me Jezusin, Maria ndihmoi Martën të bëjë një mantel të lehtë por të fortë për Jezusin. Ajo kurrë nuk kishte parë kombinimin më të bukur ngjyrash sesa atë në rrobën e Jezusit. Maria hamendte që një rrobë e tillë me siguri patriarku Jakob ia ka dhuruar birit të tij Jozefit.¹²

Marta ishte plot energji dhe nuk pushonte duke punuar nga agimi deri në momentin kur ajo ra të flinte në gjumë në krëvatën e saj. Maria buzëqeshte duke parë sesa shumë vështirësi i shkaktoi Martës kjo energji për tu ulur e qetë gjatë adhurimit çdo të shtunë kur rabini lexonte nga Shkrimet.

Fatkeqsisht dhuntia e Martës për të organizuar dhe energjia e saj e pashtershme trembnin kandidatët e mundshëm për martesë. Edhe pse Marta kurrë nuk do të pranonte atë, Maria e dinte që ajo luftonte me frikën sekrete që mund të vdiste si një grua e pamartuar – pa njohur burrin dhe pa i dhënë gji fëmijës së vet.

Marta kaloi sërish Marinë dhe Jezusin, por këtë herë ajo me zor i buzëqeshi Jezusit dhe i hodhi sytë Marisë. Maria e kuptoi mesazhin e pashprehur: *“Eja dhe më ndihmo. A nuk e sheh sa e zënë që jam?”*

“Të lutem, jo tani!” përgjigjeshin sytë e Marisë. Dishepujt kishin dalë jashtë dhe biseda e Marisë me Jezusin u thellua. Ajo ndjeu që Ai përgatiste të ndante diçka shumë të rëndësishme me të.

Patjetër, Jezusi e dinte që së shpejti ata sërish do të pengohen në këtë diskutim, dhe Maria duhet të dëgjojë mesazhin e Tij. Mësuesi iu afrua Marisë dhe sytë e Tij ishin plot trishtim. *“Mari, Biri i Njeriut do t’u dorëzohet paganëve, do të fyhet e do të poshtërohet dhe do ta pështyjnë. Dhe, pasi ta fshikullojnë, do ta vrasin, por ai do të ringjallet në të tretën ditë.”*

¹² Këtë histori mund ta gjeni në Bibël, tek Zanafilla, kapitulli 37

Maria tashme kishte dëgjuar disa herë që Jezusi ua shpalli këtë dishepujve të Tij, por ato dymbëdhjetë burra, të cilët e ndiqnin Atë për më shumë sesa tre vite, kurrë nuk dukeshin të shqetësuar nga këto fjalë. Sikur ata mendonin se Jezusi sërish po tregon ndonjë shembëlltëri. Por Maria tashme e kuptoi shumë qartë që Ai ishte duke treguar realitetin fjalë për fjalë.

Ajo e dinte që armiqtë e Jezusit shtoheshin ditë pas dite dhe ata nuk do të pushonin deri sa ta vrisnin Atë. Asaj iu kujtuan fjalët e Gjon Pagëzorit për Jezusin: “Qengji i Perëndisë që heq mëkatin e botës”. (Gjoni 1:29) A nuk e dinin miqtë e Tij këtë? A nuk e kuptuan ata që qengji në ritualet e Tempullit, gjatë së cilëve mëkatarët çliroheshin nga mëkatet e tyre, gjithmonë vdiste?

Ndërsa Maria ishte ulur tek këmbët e Jezusit, e vërteta e tmerrshme shpoi zemrën e saj si një shtizë romake. Së shpejti Jezusi do të vdiste për mëkatet e saja dhe për mëkatet e të gjithë botës. Sytë e Marisë u mbushën me lot. Jezusi e shihte atë në sy duke studjuar zemrën e saj. Ai pa atje që ajo e vetme kishte kuptuar misionin e Tij.

Disa çaste kaluan në heshtje ndërsa Maria përpunoi thellësinë e këtij mesazhi. Në atë

moment Marta ishte duke gatuar në kuzhinë, e acaruar nga mosmirënjohja e motrës së vogël. Pse ajo ishte kaq e pasjellshme? Njerëzit më të respektuar të qytetit do të vinin pas pak për darkë. Pavarsisht nga dhuntitë e Martës, akoma ishin shumë gjëra të pabëra. Ajo dhe Llazari e kishin mirëpritur Marinë në shtëpinë e tyre dhe ia kishin falur të kaluarën e saj të turpshme. Maria të paktën mund të tregonte pak mirënjohje duke e ndihmuar Martën në kuzhinë!

Marta vuri re heshtjen në bisedën e tyre dhe e vendosi të shprehë kundërshtimet e saj ndaj sjelljes së papranueshme të motrës. Ajo erdhi në dhomë dhe drejtoi ankesat e saj Jezusit. Nëse ajo nuk arriti që Maria t'i bindej asaj, me siguri motra e vogël do t'i bindet Jezusit.

“Zot,” Maria tha me krahët të vënë kryq. “A nuk të intereson që ime motër më la vetëm të shërbej? I thua, pra, të më ndihmojë.” (Luka 10:40)

Përgjigjja e Jezusit nuk ishte siç e priti Marta. “Marta, Marta.” Zëri i Tij ishte plot dashuri dhe me një keqardhje të durueshme. “Ti po shqetësohesh dhe kujdesesh për shumë gjëra; por vetëm një gjë është e nevojshme, dhe Maria zgjodhi pjesën më të mirë, që asaj nuk do t'i hiqet.” (Luka 10:41, 42)

Fillimisht e lenë pa fjalë, Marta e ndjeu që fytyra e saj u skuq nga turpi. Edhe ajo deshi të uleshe tek këmbët e Jezusit dhe të bisedojë me Atë. Edhe ajo kishte njëmijë pyetje për t'i

bërë Mysafirit të saj, por ajo kishte patur frikë që Ai do të shihte në zemrën e saj vetminë e vrazhdë, dhe kjo frikë e kishte mbajtur mënjatë.

Maskimi i aktivitetëve të vazhdueshme e mbante të papërqendruar tek mëkatet dhe pikëllimet e saja. Duke qënë e zënë me gjëra estetike Marta nuk kishte kuptuar se sa shumë motra e saj kishte nevojë për kohën personale me Jezusin. Maria, përpara, kishte rënë kaq lehtë në mëkat dhe tani kishte nevojë për udhëzimet e Jezusit se si të marrë fuqinë për të luftuar me tundimet. Pa thënë asnjë fjalë Marta uli kokën dhe u kthye në kuzhinë.

Maria duke përqendruar sytë tek Jezusi, ngadalë u çua në këmbë. Në vend që të shkonte në kuzhinë tek Marta ajo iku në dhomën e saj të vogël, e mori kuletën dhe doli nga shtëpia. Maria kuptoi, nga fjalët e Jezusit dhe nga mënyra se si Ai ia tha, që ajo nuk kishte më shumë kohë. Ajo deshi të gjejë një dhuratë të përshtatshme për një Mbret.

Studimi Biblik 3

(**Paralajmërim:** Mos anashkaloni këtë studim! Ai mund t'ju duket pak i thellë por është shumë i rëndësishëm për të kuptuar thelbin e ungjillit! Kjo është çështje për jetë a vdekje.)

Leximi Luka 10:38-42

38 Ndodhi që, ndërsa ata po udhëtonin, Jezusi hyri në një fshat; dhe një grua, që e kishte emrin Marta, e priti në shtëpinë e vet.

39 Ajo kishte një motër që quhej Mari, e cila u ul te këmbët e Jezusit dhe dëgjonte fjalën e tij.

40 Por Marta, që ishte krejt e zënë nga punët e shumta, iu afrua dhe i tha: "Zot, a nuk të intereson që ime motër më la vetëm të shërbej? I thuaj, pra, të më ndihmojë".

41 Por Jezusi, duke u përgjigjur, i tha: "Martë, Martë, ti po shqetësohesh dhe kujdesesh për shumë gjëra;

42 por vetëm një gjë është e nevojshme, dhe Maria zgjodhi pjesën më të mirë, që asaj nuk do t'i hiqet".

Puna për Zotin

Ka dy çështje kryesore të këtij teksti. Dhe duhet t'i studjojmë ato një pas një, sipas rradhitjes së duhur. Një prej tyre është "puna për Zotin", dhe tjetra – "marrëdhënie me Zotin". Ngatërrimi i vendit të duhur i këtyre dy çështjeve ka pasoja të përjetshme!

1. Ne nuk punojmë për Zotin *për të merituar* shpëtimin ose pranimin. Ne punojmë për Të sepse ne *jemi* të shpëtuar dhe për shkakun që *jemi* të pranuar.
2. Ne mund të shpëtohem vetëm nëpërmjet një marrëdhënie e cila rritet ndërsa jemi ulur tek këmbët e Krishtit duke dëgjuar Fjalën e Tij.

Marta ishte ngarkuar me shumë shërbesë. Por shërbesa për Zotin kurrë nuk mund të zëvendësojë nevojën tonë për të njohur Atë në të vërtetë. Jezusi tha tek Mateu 7:22, 23:

“Shumë do të më thonë atë ditë: "O Zot, o Zot, a nuk profetizua ne në emrin tënd, a nuk i dëbua demonët në emrin tënd, a nuk kemi bërë shumë vepra të fuqishme në emrin tënd?". Dhe atëherë unë do t'u sqaroj atyre: "Unë s'ju kam njohur kurrë; largohuni nga unë, ju të gjithë, që keni bërë paudhësi".”

Është e mundur të bësh vepra të mira për Jezusin pa patur marrëdhënie shpëtuese me Të. Zoti paralajmëroi që shumë veta do të bëjnë këtë gabim fatal të mënduarit që veprat e mira garantojnë shpëtimin. Shërbesa e synqertë për Zotin rrjedh nga njohja e vërtetë e Zotit. Dhe kjo njohje e Zotit është thelbi i shpëtimit.

“Dhe kjo është jeta e përjetshme, të të njohin ty, të vetmin Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që ti ke dërguar.” (Gjoni 17:3)

“Populli im vdes për mungesë njohurish.” (Osea 4:6)

Kur e njohim Zotin në të vërtetë, veprat e mira do të na ndjekin pas. Bibla është shumë e qartë që ne nuk shpëtohem për shkakun e veprave tona, por do të gjykohejmë dhe shpërblehemi sipas veprave tona.

“Dhe të vdekurit u gjykuan në bazë të gjërave të shkruara në libra, sipas veprave të tyre.”

(Zbulesa 20:12)

“Dhe ja, unë vij shpejt, dhe shpërblimi im është me mua, për t'i dhënë gjithsecilit sipas veprave që ai ka bërë.” (Zbulesa 22:12)

Shumë veta do të pohojnë që e njohin Zotin, por veprat e tyre do të zbulojnë të kundërtën.

“Ata pohojnë se njohin Perëndinë, po me vepra e mohojnë, sepse janë të neveritshëm, të pabindur dhe të pazotë për çfarëdo vepre të mirë.” (Titit 1:16)

“Ai që thotë: "Unë e kam njohur atë", dhe nuk zbaton urdhërimet e tij, është gënjeshtar dhe e vërteta nuk është në të.” (1 Gjoni 2:4)

Jezusi tha tek Mateu 7:20: *“Ju, pra, do t'i njihni profetët nga frytet e tyre.”*

Maria kishte më shumë njohuri në zemrën sesa në mendjen e saj. Çdo fariseu brenda minutës do ta kishte ngatërruar atë me detaje doktrinale, por në fushën e njohjes së Zotit Maria ishte eksperte.

Devocionet

Shpesh herë besimtarët nënvlersojnë rëndësinë e devocioneve (kohës së përkushtuar për studimin personal të Biblës dhe lutjes) dhe frekuentimin e kishës. Është e mundur të jesh aq i zënë duke punuar për Zotin sa të harrosh fare Zotin për të cilin po punon. Ose si Marta ne bëhemi aq të zënë duke punuar për Zotin që kurrë nuk e njohim Atë në të vërtetë.

Jezusi na tregoi rradhitjen e prioriteteve midis besimit dhe verpave në shpalljen e Tij tek Luka 10:41, 42:

“Martë, Martë, ti po shqetësohesh dhe kujdesesh për shumë gjëra; por vetëm një gjë është e nevojshme, dhe Maria zgjodhi pjesën më të mirë, që asaj nuk do t'i hiqet.”

Çfarë ishte ajo “një gjë” që përmendi Jezusi? Ajo ishte e njëjta gjë e cila, sipas fjalëve të Jezusit, i mungonte pasanikut të ri.

“Atëherë Jezusi e vështroi në fytyrë, ndjeu dashuri për të dhe i tha: “Një gjë të mungon.””
(Marku 10:21)

Ajo është e njëjta gjë për të cilën Ai gjithmonë theksonte: Ta vendosim Zotin në vendin i parë; të kërkojmë njohurinë e Zotit e cila na jep besim shpëtues. Një gjë na nevojitet. Pa atë gjë të gjitha veprat e mira të botës nuk mund të shpëtojnë madje as mizën.

“Pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Atij.” (Hebrenjve 11:6)

“Ju në fakt, jeni të shpëtuar me anë të hirit, nëpërmjet besimit, dhe kjo nuk vjen nga ju, po është dhurata e Perëndisë, jo nga vepra, që të mos mburret askush.” (Efesianëve 2:8, 9)

Jezus tha që e vetmja vepër e mirë që mund të na shpëtojë është të besojmë në Të!
“Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Kjo është vepra e Perëndisë: të besoni në atë që ai ka dërguar.”” (Gjoni 6:29)

Ne shpëtohem vetëm me anë të besimit në Zotin, por një besim i vërtet dhe shpëtues do të lind vetëm pasi të kemi njohur Zotin dhe të kemi besim tek Ai.

Më lejoni t’jua ilustroj këtë. Nëse ndonjë njeri i panjohur do të vinte tek unë në aeroport dhe do të më jepte një çek prej 1 milion dollarësh, unë do të isha më shumë dyshues sesa i lumtur. Pa njohjen e personit unë do të dyshoja – a ishte kjo gjë një shaka apo mashtrim? Do të pyesja veten – mos është ky ndonjë pacient i arratisur nga spitali psikiatrik? Unë patjetër do të kem dyshime serioze edhe rreth vlerës së çekut. Pse? Sepse nuk e njoh atë person. Por nëse ndonjëri prej miqve të mi të cilët janë milionerë do të më dhuronte një çek prej 1 milion dollarësh, unë do të isha shumë i gëzuar. Çfarë e ndryshon situatën? Njohja e dhuruesit më jep besim në premtimin e tij.

Kështu edhe besimi në Zotin vjen me njohjen e Zotit. Dhe si ta njohim Zotin? Njohja dhe besimi në Zot vjen kryesisht nga leximi i Fjalës së Tij.

“Besimi, pra, vjen nga dëgjimi, dhe dëgjimi vjen nga fjala e Perëndisë.” (Romakëve 10:17)

Nëse e kuptojë këtë logjikë të tre pikave në rradhitjen e duhur, kjo do të ndryshojë jetët tona.

1. Ne nuk mund t’i bindemi Zotit pa patur dashuri për Të. *“Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e mia.”* (Gjoni 14:15)
2. Ne nuk mund të kemi dashuri për Zotin pa e njohur Atë.
3. Dhe ne nuk mund të njohim Zotin pa kaluar kohë me Të në mënyrë të rregullt, duke u ulur tek këmbët e Tij dhe duke mësuar se kush është Ai.

Çdo marrëdhënie dashurie rrotullohet rreth kohës cilësore të kaluar së bashku duke biseduar dhe duke dëgjuar njëri-tjetrit. Ne flasim me Zotin gjatë lutjes. Kur lexojmë Biblën ose dëgjojmë predikimet, Zoti flet me ne. Kështu kemi komunikim të dyanshëm.

Së pari Fjala

Siç e ka zbuluar Maria, qëndrimi ulur tek këmbët e Krishtit duke dëgjuar Fjalën është prioriteti i çdo besimtari të mbushur me Frymë. Apostujt vepruan sipas këtij parimi të prioritetëve gjatë shugurimit të shtatë dhjakëve.

“Atëherë të dymbëdhjetët, pasi mbledhën numrin e madh të dishepujve, thanë: "Nuk është mirë që ne të lëmë fjalën e Perëndisë për të shërbyer nëpër tryeza. Prandaj, vëllezër, kërkon midis jush shtatë burra, me dëshmi të mirë, të mbushur me Frymën e Shenjtë dhe me urtësi, të cilëve do t'ua besojmë këtë detyrë. Kurse ne do të vazhdojmë t'i kushtohemi lutjes dhe shërbesës së fjalës". ” (Veprat 6:2-4)

Me fjalë të tjera Fjala duhet të jetë më e rëndësishme sesa veprat. Puna për Zotin kurrë nuk do të lulëzojë nëse Fjala e Zotit nuk ka vendin e parë në zemrat e njerëzve të Tij.

Nëse ndonjëri ka krizë zemre por mjekët fillojnë të lajnë fytyrën e tij, të prejnë thonjtë dhe të krëhin flokët e tij në vend që të kujdesen për zemrën e tij, pacienti i tyre me siguri do të vdesë. Ose përpiquni të rigjallëroni një lule të thatë duke pastruar atë nga pluhuri në vend të vaditurit të rrënjës së saj.

Kështu asgjë nuk mund të zëvendësojë studimet e Fjalës së Gjallë të Perëndisë.

Mana e mëngjesit

Mëngjesi është koha më e mirë për të njohur Zotin. Ky parim ishte fiksuar në popullin Izraelit për 40 vjet që ata kaluan në shkretëtirë. Gjashtë ditë të javës, çdo mëngjes ata mblidhnin manën që kishte rënë nga qielli. Nëse dikush vonohej, mana do të shkrijë në diellin e shkretëtirës.

“Kështu mblidhnin çdo mëngjes; secili sipas nevojës së tij për ushqim; por kur dielli bëhej i nxehtë, mana e mbledhur shkrihej. ” (Eksodi 16:21)

Kështu edhe ne, nëse shtyjme shumë kohën për të kaluar me Zotin, shqetësimet dhe streset e ditës do të rrëmbejnë vëmendjen tonë. Sa më të ngarkuar të jemi, sa më shumë duhet të bëjmë, aq më tepër ne duhet të kalojmë kohën në lutje. Le të mos lejojmë manën të shkrijë!

Jezusi, shembulli ynë, praktikonte devocionet e mëngjesit.

“Pastaj, të nesërmen në mëngjes, kur ende ishte shumë errët, Jezusi u ngrit, doli dhe shkoi në një vend të vetmuar dhe atje u lut. ” (Marku 1:35)

Siç ka thënë një ungjilltar i famshëm, Çarls Spërzhën (Charles Spurgeon): “Mëngjesi është porta e ditës, dhe duhet ta mbrojmë atë mirë me anë të lutjes. Ajo është një fund i fijos në të cilën janë të lidhura të gjithë veprimet e ditës, prandaj ajo duhet të jetë lidhur mirë e mirë me devocion. Nëse kishim atë ndjenjën e madhështisë së jetës, do të ishim më të kujdesshëm ndaj mëngjeseve të saj.

Ai, i cili nxiton nga krevati drejt në punët e tij pa adhuruar Zotin, është aq i pamend si ai i cili nuk merr kohë për të veshur vetveten ose për të larë fytyrën e vet; kjo është një çmenduri si ajo kur ushtari nxiton në fushën e betejës pa marrë arme me vete. Le të zhytemi në lumin e mrekullueshëm të komunikimit me Zotin para sa nxehtësia e shkretëtirës dhe ngarkesët e ditës të fillojnë të na lodhin.”

Buka e Biblës

Ushqimi shpirtëror është po aq i rëndësishëm sa edhe ushqimi fizik. Duke u vonuar për në punë dhe duke patur një detyrim për të zgjedhur midis mëngjesit dhe devocionit personal, shumë veta do të ndienin që koha me Zotin mund të presë. Por pavarësisht sa i shëndetshëm ka qënë ushqimi jonë, ai nuk do të na mbrojë nga mëkati kur përballemi me tundimin.

“Përfitova shumë nga fjalët që kanë dalë prej gojës së tij më tepër se nga racioni tim i ushqimit.” (Jobi 23:12)

“Me të gjetur fjalët e tua, i përpira.” (Jeremia 15:16)

Kur lutemi: *“Na jep bukën e përditshme,”* ajo shprehja në fakt ka më shumë lidhje me bukën shpirtërore sesa me atë të furrës së bukës. (Mateu 6:11) Kur Krishti u tundua në shkretëtirë pas agjërimit të 40 ditëve, Ai tha djallit: *“Është shkruar: 'Njeriu nuk do të rrojë vetëm me bukë, por me çdo fjalë të Perëndisë.'”* (Luka 4:4)

Ne nuk mund të varemi tek njerëzit e tjerë për të na ushqyer shpirtërisht. Besimtari i pjekur duhet të mësojë se si ta bëjë vet “Bukën e Biblës”.

Nëse keni qënë në parkun kombëtar të Jelloustonit (Yellowstone National Park), ndoshta në hyrje ju është dhënë letra e njoftimit e cila thotë: “Mos ushqeni arinjtë!” Por sa të hyni më thellë në park, ju mund të shikoni njerëzit duke ushqyer arinjtë.

Një turist pyeti rojën e parkut: “Pse i bëni të gjitha këto paralajmërime dhe shenja në park për të mos ushqyerit arinjtë?” Roja iu përgjigj: “Turistët shikojnë vetëm pjesën e vogël të pikturës.” Pastaj ai tregoi se si gjatë dimrit stafi i parkut duhet të pastrojë parku nga trupat e arinjtë të ftohur. Ata janë arinjtë të cilët kishin ngordhur nga uria për shkakun që nuk dinin se si të ushqenin veten. Ata ishin mësuar të hanin çokollatat dhe byrekët e turistëve mirëdashës. Por kështu ata kishin humbur aftësinë për të gjetur ushqimin e vërtetë siç i kishte dizenuar Krijuesi i tyre. Dhe kështu gjatë dimrit kur parku u mbyll, ata – u lanë të jetonin sipas kokës së vet – ngordhën nga uria.

Ushqimi i fuqishëm

Unë nuk mund të shpjegoj por duket se ushqimi shpirtëror i dha Jezusit jo vetëm fuqinë shpirtërore por edhe fizike. Gjoni 4:31, 32 thotë: *“Ndërkaq dishepujt e vet po i luteshin duke thënë: 'Mësues, ha'. Por ai u tha atyre: 'Unë kam një ushqim për të ngrënë të cilin ju s'e njihni'.”*

Profeti Elia mori fuqi fizike mbinatyrore nga buka qiellore e përgatitur nga një engjëll. *“Engjëlli i Zotit u kthye për herë të dytë, e preku dhe i tha: 'Çohu dhe ha, sepse rruga është tepër e gjatë për ty'. Ai u ngrit, hëngri dhe piu; pastaj me forcën që i dha ai ushqim eci dyzet ditë dhe dyzet netë deri sa arriti në malin e Perëndisë, në Horeb.”* (1 Mbretërve 19:7, 8)

Duke u zgjuar pak më herët për të kaluar kohën me Zotin, mund të vini re që energjitë tuaja fizike dhe mendore janë shtuar atë ditë gjithashtu. Për të kundërshtuar tundimet tona të përditshme na duhet e njëjta armë të cilën e përdori dhe Krishti. Ajo është e përmendur tek Efesianëve 6:17: *“Merrni edhe ... shpatën e Frymës, që është fjala e Perëndisë.”*

Krishti në mua

Një nënë dhe vajza e saj tre vjeçare ishin në makinë, kur papritur vajza e vogël vuri kokën e saj tek gjoksi i nënës dhe filloi të dëgjojë.

“Çfarë po bën?” e pyeti Mami.

“Unë po dëgjoj Jezusin në zemrën tënde,” iu përgjigj vajza.

“Dhe çfarë po dëgjon?”

Vajza pa Mamin në sy me hutim dhe tha: “Nga zhurma më sa duket që Ai po bën kafe.”

Besimtarët jo vetëm kanë premtimin e Krishtit që Ai do të jetë me ne deri në fundin e botës (Mateu 28:20), por Ai gjithashtu do të banojë në ne. Si të përjetojmë këtë premtim?

“E kam ruajtur fjalën tënde në zemrën time, që të mos mëkatoj kundër teje.” (Psalmi 119:11)

Për shkakun që Jezusi Vet është Fjala, mund të pohojmë me siguri që Jezusi Vet është ajo Armë Sekrete! Kur kalojmë më shumë kohë me Krishtin në lutje dhe studime të Biblës, ne do ta njohim Atë më mirë dhe kështu do të rritemi në dashuri për Të. Ai do të qëndrojë në zemrën dhe mendimet tona. Ashtu siç reagimi jonë natural është të flasim rreth atyre që duam, do të bëhet më e natyrshme të flasim rreth Krishtit me njerëzit e tjerë. Ashtu siç forcohen muskujt tanë gjatë ushtrimeve fizike, dëshmitë rreth Krishtit me të tjerët forcojnë besimin tonë.

Më shumë dashuri, më shumë dëshmi, më shumë përkushtim, më shumë energji janë barabartë me më pak dekurajim dhe më pak depresion. Këto janë përfitime të natyrshme të cilat vijnë nga përdorimi i armës sekrete dhe nga devocionet personale.

Të gjithë ne kemi nevojë të deshpëruar për Krishtin në zemrat tona. Si ta marrim Atë? Kështu që emri tjetër i Jezusit është Fjala, duke lexuar Fjalën e Zotit ne ftojmë Jezusin në zemrën, mendjen dhe jetën tonë: *“Krishti në ju, shpresë lavdie.” (Kolozianëve 1:27)*

Ligjet fizike dhe shpirtërore

Në fillimin të jetës sime të krishterë takova një njeri i cili e fiksoi këtë të vërtetë në mendjen time. Një ditë kur isha duke ecur në rrugë, dëgjova triçiklin e tij mbrapa meje. Midis rinisë së Palmspringut të Kalifornisë, Vëllai Harold ishte një legjendë e gjallë. Ai ishte i krishter hebre 70 vjeçar i cili dinte si të ecte sipas Fjalës së Zotit.

Dita e Vëlla Haroldit fillonte që në katër të mëngjesit me dy orë studimi të Biblës dhe me lutje. Pastaj ai shpërndante rrugës revista të krishtera. Më pas ai shkonte tek spitali ku ai shërbente vullnetarisht si kapelan.¹³ Ai vizitonte pacientët në dhomat e tyre dhe ndante ndonjë tekst inkurajues nga Bibla, të cilën e dinte përmendësh. Unë kurrë nuk do të harroj zërin e tij, i cili dridheshe nga gëzimi, dhe fytyrën e tij që ndriçonte ndërsa ai citonte Biblën.

Unë isha një besimtar i ri, vetëm 17 vjeç, duke luftuar për t'i kthetur kurrizin filozofisë orientale dhe stilit të jetës si hipi¹⁴. Kjo nuk ishte e lehtë dhe në fakt u ndjeva si një dështak.

¹³ Kapelan – prift ngushëllues, zakonisht në spitale dhe në ushtri.

¹⁴ Hipi – levizja rinore e përhapur në perëndim në vitet 60-70 e cila kundërshtonte standartet tradicionale të shoqërisë dhe jetuan një jetë liberale deri në ekstrem. Kjo zakonisht përfshinte edhe përdorimin e drogave dhe lirinë seksuale të pakufi.

Vëllai Haroldi më takoi atë mëngjes me fjalët: “Çfarë mëngjesi të mrekullueshëm na ka dhënë Zoti!” (Ai gjithmonë ishte shumë entuziast.)

“Po, ditë e bukur,” iu përgjigja.

Ai vuri re që diçka mungonte në zërin tim. “Për sa kohë mund të rrish pa marrë frymë, Dag?” Vëlla Haroldi më pyeti me shkëlqim në sytë e tij.

Çfarë pyetje e çuditshme! Unë kujtova ndeshjet tona me çunat e shkollës dhe në fakt, kam qënë goxha i mirë në këtë.

“Unë mund të mbajë frymën deri në 4 minuta, nëse përgatitem më përpara.”

“Atëherë, nuk duhet të jetosh më shumë sesa katër minuta pa iu lutur Zotit, more djal,” ai tha. “*Lutuni pa pushim*,” thotë 1 Thesalonikasve 5:17.” Dhe zëri e tij dridhej për respektin e thellë që kishte për Shkrimet.

“Po sa herë në ditë ha bukë?” bëri një pyetje tjetër ai.

Tani e kuptova se ku po e drejtonte ai muhabetin. “Pak a shumë tre herë në ditë,” iu përgjigja ngadalë.

“Epo, aq herë duhet të lexosh dhe meditosh mbi Fjalën e Zotit.”

Ai bëri një pauzë, pastaj vazhdoi. “Dag, çfarë do të ndodhte me trupin tënd nëse nuk bën asnjë ushtrim fizik?”

“Besoj do të bëhej i dobët dhe i lëshuar.”

“E njëjta gjë ndodh me besimin tënd nëse nuk e përdor atë.”

Duke vazhduar rrugën ai më thirri mbrapa: “Të njëjtat ligje që zbatojmë për trupin tonë fizik, duhet të zbatojmë edhe për shëndetin tonë shpirtëror.”

E dija që Vëlla Haroldi e kishte vënë gishtin tek problemi im më i madh. Unë kisha neglizhuar kohën tek këmbët e Krishtit për të dëgjuar Fjalën e Tij. Fjala e Zotit është buka jonë për t’u ushqyer shpirtërisht. Ajo është shpata me anë të cilës mund të mbrohemi dhe të luftojmë. Ajo është drita jonë e cila na çon drejt lavdisë.

Tek këmbët e Krishtit me sakrificë

Kapitull 4 – Festa e Simonit

Historia

P

asi Maria u largua nga shtëpia e Martës, ajo nxitoi për në Jerusalem, të kontrollojë rrugën ku ndodhëshin dyqanet më të mira. Ajo ishte aq e fiksuar të gjente një dhuratë të përshtatshme për Jezusin, që vetëm para mureve të qytetit asaj iu kujtua që kjo ishte hera e parë që ajo vinte në qytet, pas asaj dite të turpshme, kur Jezusi shpëtoi jetën e saj.

Ndërsa Maria mendonte rreth kësaj, ajo pa një prej ish-klientëve të saj – një avokat. Avokati po shëtiste në mënyrë të ngadaltë nëpër rrugicën e ngushtë. Ishte e qartë që ai vinte pas nuses si një ka me unazë në hundë, ndërsa gruaja bënte pazar. Për një çast Marisë i hipi paniku, ndërsa e kaluara e saj e errët kaloi nëpër mëndjen e saj. Para se ajo të mundeshë të fshihej në ndonjë dyqan të afërt, avokati e pa atë në sy, pa treguar asnjë shenjë njohje.

Vetëm atëherë Maria u kujtua që ajo nuk ishte e lyer si një prostitutë, as nuk kishte veshur më rrobat skandaloze siç i vishte përpara. Por ishte edhe diçka tjetër. Maria tani ishte ndryshuar edhe nga përbrenda. Shokët dhe familja i kishin shprehur që prej asaj dite kur ajo u bë dishepulle e Jezusit, ajo ndriçonte me një dritë të brendshme.

E mbushur me mirënjohjen e thellë ndaj Jezusit për gjithçka që Ai i kishte bërë asaj, Maria filloi të kërkojë një dhuratë të çmuar për Mjeshttrin e saj. Ajo ishte gati të boshatiste kuletën për të blerë atë. Paraja e grumbulluar nga zanati i vjetër dhe nga shitja e shtëpisë në Magdala ishte një shumë e madhe, por ajo ia kujtonte pagën e mëkatit. Prandaj Maria kishte vendosur që po të nevojitej, ajo do t'i shpenzonte të gjitha ato për të blerë një dhuratë fisnike si një ofertë për Zotin.

Ndërsa ish-prostituta kontrollonte raftin me copa rrobe të purpurta, ajo ndjeu një aromë të këndshme. Kjo aromë vinte nga dyqani i farmacistë përballë rrugicës së ngushtë me gurë kalldrëmi. Kështu Maria leshoi copën mbretërore të rrobës së purpurt dhe nxitoi tek ai vendi ku shitësi i parfumeve ishte duke derdhur pikat e fundit të parfumit të mrekullueshëm nga tasi në një faqore të bukur prej alabastrit të bardhë. Aromë e këndshme dhe e pashoqe tërhoqte edhe blerës të tjerë në këtë dyqan. Pelegrinët e Pashkëve mblidhëshin në dyqan si bleta tek një lule plot nektar.

“Çfarë është ky parfum i jashtzakonshëm?” e pyeti një blerëse me një respekt të thellë në zërin e saj.

“Ky, e dashur,” – shitësi parfumeshe ishte duke mbajtur faqoren e bukur për të gjithë për ta parë, “është një përzjerje speciale prej nardi dhe mire. E kam përgatitur këtë formulë nga ajo recetë e përmendur në Kantikun e Kantikëve, të Mbretit Solomon.”

Shitësi vazhdoi të reklamojë parfumin e tij. “Vetëm një herë në vit karavanët nga Sheba më sjellin mjaft materiale të nevojitshme për të mbushur një faqore të vetme. Në fakt,” – shitësi bëri një pauzë dhe turma afronte veshët për të dëgjuar mesazhin e tij sekret, “vitin e kaluar Pilati bleu faqoren time për ta dërguar atë si dhuratë Çezarit. Por parfumi i këtij

viti,” – shitësi bëri një pauzë sërish, duke mbajtur lartë faqoren e zbukuruar, “i tejkalon të gjitha ato që kam bërë në jetën time!”

Turma bënte zhurma habitsë dhe admirimi. Duke ndërë shtyrjen e engjëjve, Maria bëri rrugën drejtë shitësi dhe e pyeti: “Sa kushton?”

Shitësi pa gruan e re, të veshur me rroba modeste dhe qeshi: “Kjo do të të merrte rrogën e një viti, moj, për të blerë një dhuratë si kjo!”

Maria e tregoi kuletën e saj dhe e pyeti përsëri: “Sa?”

Sytë e shitësit parfumeshe u ngushtuan me babëzi. Fytyra e tij u bë serioze. Pasi u mëndua pak ai tha: “Treqind e pesëdhjetë denarë.”

Turma gulçoi duke dëgjuar çmimin e shtrenjtë të parfumit. Maria pshëretiu dhe buzëqeshi. Ajo dinte si të bënte pazar me shitësit e babëzitur. “Unë kam 300 denarë. Mund të ma shesësh direkt.”

Shitësi u habit që një grua e thjeshtë ka kaq shumë para, por akoma e mbajti çmimin të lartë. “Më fal, por këtë parfum unë e bëj vetëm një herë në vitë dhe...”

Por Maria nuk deshi të dëgjojë asnjë justifikim. “Kjo do të jetë një dhuratë për Jezusin nga Nazareti.”

Shitësi vëzhgoi fytyrën e Marisë për një minut, dhe turma u afrua për të dëgjuar përgjigjen e tij.

“A the për Jezusin nga Nazareti?”

Maria tundi kokën.

Dikush nga turma thirri: “Shumë veta thonë që Ai është biri i Davidit dhe do të sundoj si mbreti ynë i ri.”

U bë një pauza e gjatë ndërsa shikuesit e emocionuar vëzhguan fytyrën e shitësit. Pastaj sytë e tij u ndriçuan dhe ai i buzëqeshi Marisë duke thënë: “Dakort. Jam i nderuar ta shes ty parfumin për 300 denarë për të vajosur mbretin tonë të ri.”

Turma duartrokiti me miratim. Duke patur frikë që shitësi mund të ndryshonte mendjen, Maria boshatisi kuletën e saj. Para se ai të mbaronte numërimin e parave, ajo e mori faqoren e bukur dhe të vulosur, mbylli sytë dhe nuhati aromën.

“Faleminderit dhe Zoti ju bekofte,” përshpëriti ajo dhe turma e habitur i hapi rrugën.

“Shalom,” iu përgjigj shitësi.

Maria nxitoi për në shtëpi, duke mbajtur faqoren e çmuar me të dyja duart. Kur ajo erdhi në shtëpi, çdo njeri tashme kishte ikur në shtëpinë e Xhaxha Simonit. Maria ndërroi rrobat e saj, e vendosi faqorën në çantë dhe nxitoi për në festë. Tek dera ajo ndaloi duke u menduar, pastaj u kthye në dhomë për të marrë pronën tjetër të saj të çmuar. Pastaj këmbët e saj fluturuan mbi gurët e kalldrëmit për në shtëpinë e Xhaxha Simonit.

Kishte ardhur ora e festës së pritur. Gjithë fshati ishte i emocionuar. Gjatë gjithë pasdites vëzhguesit kuriozë kishin qëndruar pranë portës së Xhaxha Simonit, duke shpresuar të shikonin Njeriun i cili ishte i aftë për të ngjallur të vdekurit dhe për të shëruar lebrozët.

Për shkakun e famës, në lidhje me këtë festë, Jezusi kishte zgjedhur të kalonte ca kohë të qetë me dishepujt e Tij në Kopshtin e Gjetsemanisë. Në fakt, këto ditë të fundit Jezusi kishte përdodur çdo shans për të qëndruar me dishepujt e Tij duke i udhëzuar ata me ligje të Mbretërisë së Tij.

Madje dishepujt e Tij kishin parandjenja që do të ndodhte diçka madhështore. Fshehurazi ata shpresonin që Jezusi do të bënte hapin përpara duke përdorur aftësitë e Tij të mbinatyrshme për t'i dhënë fund Perandorisë Romake dhe për t'u ulur mbi fronin e Davidit. Cila do të ishte koha më e përshtatshme për të themeluar mbretërinë e Tij të re, sesa java e Pashkës, kur dhjetra mijra pelegrinë judenj ishin në Jerusalem gati për t'u bashkuar ushtris së re?

Tema e sundimit të Jezusit mbi këtë tokë gjithmonë ngjallte diskutime emocionuese midis dishepujve, të cilët ishin të shqetësuar rreth se kush do të mbante vendin më të lartë në qeverinë e re. E vetmja pikë ku ata ranë dakort ishte që Juda duhet të jetë thesarmbajtës në këshillin e ri të ministrave.

Juda ishte më i arsimuar sesa dishepujt e tjerë, prandaj edhe më i respektuari prej tyre. Ai kishte qënë skrib, i cili, pasi pa si Jezusin duke shëruar dikë me anë të mrekullisë, iu afrua Atij dhe i tha: “Zot, unë do të të ndjek kudo që të shkosh.”

Ata u çuditën kur Jezusi, sikur duke paralajmëruar që të mos ketë shpresa të kota për përfitime në këtë botë, i tha: “Dhelprat kanë strofka dhe zogjtë e qiellit fole; kurse Biri i njeriut nuk ka ku ta mbështesë kokën.” (Luka 9:58) Pavarsisht nga përgjigjia e mistershme ambiciet e Judës e bënë atë që të ndjekë Mësuesin. Juda ndiqte Jezusin deri sa u konsiderua si dishepulli i Tij, dhe pastaj 11 të tjerë votuan që ai duhet të mbajë kuletën e financave të tyre.

Por Juda e bënte Marinë që të ndjehej në siklet. Ish-prostituta e dinte shumë mirë se si t'i lexonte fytyrat e njerëzve. Dhe ajo ishte e sigurt që fytyra e Judës tregonte që ai ishte i pasinqertë. Juda e ndjente që ajo ishte e aftë ta lexonte atë, prandaj kurrë nuk ishte tepër i sjellshëm me Marinë.

Nga të gjithë dishepujt Mateu ishte më i kuptueshmi ndaj Marisë. Ai, duke qënë ish tagrambledhës, e dinte se çfarë do të thoshte të jesh i përçmuar në shoqëri. A e kuptonte shumë mirë mirënjohjen e Marisë ndaj mëshirës së Jezusit.

Kur Maria erdhi tek festa, Marta sapo kishte mbaruar caktimin e vendeve për mysafiret në oborrin e brendshëm të Simonit. Ajo pa që Juda ishte shumë i ofenduar që Jezusi, Llazari dhe Simoni ishin në krye të tryezës, ndërsa ai ishte në anën tjetër me mysafirët më pak të rëndësishëm. Madje Gjoni, dishepulli më i ri i grupit ishte më afër kryes sesa ai. Maria pa se si Juda pa sukses përpiqej të fshihte krenarinë e tij të vrarë. Dukeshe shumë qartë se si zemërimi i tij po e përvëlonte nga brenda.

Atëherë Jezusi duke parë se si Juda dhe disa mysafirë të tjerë konkuruan për vende më të mira në tryezë, tha një predikim të vogël. “Kur je i ftuar nga ndonjë në dasëm, mos u ul në

krye të vendit, sepse ai njëri mund të ketë ftuar një tjetër që është më i nderuar se ti, dhe ai, që të ftoi ty dhe atë, të mos vijë e të të thotë: “Lëshoja vendin këtë”. Dhe atëherë ti, me turp, do të shkosh të zësh vendin e fundit. Por, kur je i ftuar, shko e rri në vendin e fundit që, kur të vijë ai që të ka ftuar, të thotë: “Mik, ngjitu më lart”. Atëherë do të jesh i nderuar përpara tyre, që janë në tryezë bashkë me ty. Sepse kushdo që e lartëson veten do të ulet, dhe kush e përul veten, do të lartësohet.” (Luka 14:8-11)

Edhe pse Jezusi bëri këtë qortim në një formë të përgjithshme, fytyra e Judës u skuq duke zbuluar që fjalët e Mësuesit kishin prekur zemrën e tij. Ai besoi që ky qortim e kishte dalluar atë nga të gjithë, duke shfaqur mendimet e tij.

Gjatë kësaj kohë Maria duke kërkuar çastin e vetmisë me Jezusin për t’i dhënë dhuratën e saj, e kuptoi që nëse dëshiron të bëjë këtë dhuratë para se armiqtë e Tij ta arrestonin, ajo duhet të veprojë shpejtë. Por Maria e dinte që dhurata e saj në këtë festë publike mund të duket si një shfaqje, dhe patjetër mund të keqkuptohet. Ndërsa ajo mendonte se çfarë të bënte, Jezusi filloi të ndajë një tjetër mësim.

Këtë herë Jezusi ia drejtoi komentet e Tij Simonit: “Kur shtron drekë e darkë, mos i thirr miqtë e tu, as vëllezërit e tu, as farefisnin tënd, as fqinjët e pasur, se mos edhe ata të ftojnë ty sërish, dhe kështu ta kthejnë shpërblimin. Por, kur të bësh një gosti, thirr të varfrit, sakatët, të çalët, të verbërit; dhe do të jesh i bekuar, sepse ata nuk kanë se si të ta kthejnë shpërblimin; por shpërblimi do të të jepet në ringjallje të të drejtëve.” (Luka 14:12-14)

Kur një prej skribëve i cili ishte i ulur në tryezën me Të, dëgjoji këto gjëra, ai tha me një tonë shumë shpirtëror: “Lum kush do të hajë bukë në Mbretërinë e Perëndisë.” (Luka 14:15)

Atëherë Jezusi i tha: “Një njeri bëri një darkë të madhe dhe ftoi shumë veta; dhe, në kohë të darkës, dërgoi shërbëtorin e vet t’u thotë të ftuarve: “Ejani, sepse gjithçka tashmë është gati.”

Por të gjithë, pa përjashtim, filluan të kërkojnë ndjesë. I pari i tha: “Bleva një arë dhe më duhet të shkoj ta shoh; të lutem, të më falësh.” Dhe një tjetër tha: “Bleva pesë pendë qe dhe po shkoj t’i provoj; të lutem, të më falësh.”

Dhe një tjetër akoma tha: “Mora grua e prandaj nuk mund të vij.”

Kështu shërbëtori u kthye dhe ia dëftoi të gjitha zotit të vet. Atëherë i zoti i shtëpisë, plot zemërim, i tha shërbëtorit të vet: “Shpejt, shko nëpër sheshet dhe nëpër rrugët e qytetit e sill këtu lypës, sakatë, të çalë dhe të verbër.”

Pastaj shërbëtori i tha: “Zot, u bë ashtu siç urdhërove ti, por ka vend edhe më.” Atëherë zoti i tha shërbëtorit: “Dil nëpër udhë dhe përgjatë gardheve dhe detyroji të hyjnë që të mbushet shtëpia ime. Sepse unë po ju them se asnjë nga ata njerëz që ishin të ftuar, nuk do ta shijojë darkën time.” (Luka 14:16-24)

Pas kësaj shëmbëlltyre sundonte një heshtje e pakëndshme, sikur Jezusi të kishte zbuluar qëndrimet egoiste të shumicës së mysafirëve. Por kjo histori e fundit e nxiti Marinë të veprojë. Nëse ajo nuk do të vepronte tani, mund të ndodhte që ajo kurrë nuk do të kishte më asnjë shans tjetër për të shfaqur dashurinë që ajo kishte për Zotin. Ishte o tani o kurrë. Zemra e saj e guximshme trokiti fort; duart e saj u mbuluan me djersë.

Simoni nuk kishte kursyer për këtë gosti. Ai ofronte vetëm gjërat më të mira. Mysafirët e tij ishin të shtrirë në jastekët, me këmbët largë tryezës. Ata ishin pak të ngritur kështu që shërbëtori mund t'u lajë këmbët e tyre para se të shërbejë ushqimi.

Marta drejtoi shpërndarjen e ushqimeve të zgjedhura në tabakatë prej argjendi. Maria shkoi anash tek motra e saj. “Pse Xhaxha Simoni nuk ka larë këmbët e mysafirëve të tij?”

Marta e hutuar vështroi Marinë. “Po ti ku ishe? Ti nuk më ke ndihmuar fare në përgatitjen e kësaj gostie, dhe tani erdhe dhe direkt po kritikon një gjë e vogël që na ka shpëtuar.” Marta rrotulloi sytë tek tavani, pastaj shtoi: “Simoni harroi të sigurojë legena dhe peshqira. Çfarë të bëj unë?”

Pavarsisht nga gabimi i Simonit, çdo njeri ishte duke shijuar ambjentin dhe ushqimin e shkëlqyeshëm. “Ndihma jote do të ishte shumë vlersuar këtë pasdite,” përsëriti motra. Pastaj ajo vuri re një shërbëtorë duke sjellë tek tryeza ca kekë të papërkryer, dhe nxitoi të ndalojë atë. Maria pa se si ajo e shtynte shërbëtoresh në kuzhinë.

Për shkakun që të gjithë sytë vështroan Jezusin ndërsa Ai ishte duke folur, asnjëri nuk e pa Marinë duke u gjunjëzuar tek këmbët e Mjeshtrit. Më përpara ajo ishte me gjakë të ngrirë nga frika, por tani duke u gjunjëzuar tek këmbët e Tij, ajo u rrethua me paqen që ajo kishte përjetuar edhe më përpara në praninë e Jezusit. Ajo ndjeu që ishte e sigurt nën krahët e Zotit vet. Ajo u lut në vetvete që Jezusi të pranojë veprën e saj të dashurisë. Çfarë do të mendonin të tjerët, nuk ishte më rëndësi për atë.

Kështu me dashuri ajo theu vulën e faqores prej alabastri dhe e derdhi përmbajtjen e saj mbi këmbët e Jezusit. Jezusi as nuk u zbraps. Ai vetëm bëri një pauzë dhe buzëqeshi si një shenjë për Marinë që Ai e miratonte shërbesën dhe sakrificën e saj, pastaj Ai vazhdoi bisedën e Tij.

Ndërsa vaji aromatik rridhte në këmbët e Jezusit, një pikë ra në pllakën e dyshëmesë. Duke kujtuar që kishte harruar peshqirin për të fërkuar vajin nëpër gjithë këmbën, Maria pa u menduar e hoqi shallin që mbulonte kokën e saj dhe leshoi flokët e saj të gjata dhe të bukura. Ajo filloi të fshijë këmbët e Jezusit duke shpërndarë vajin me flokët e saj.

Lotët e mirënjohjes dhe dashurisë pikonin nga faqet e saj në këmbët e Jezusit duke u përzier me vajin erëmirë. Kur ajo pa lotët e vet në këmbët e Tij, asaj iu kujtua faqorja tjetër e çmuar. Ajo e mori faqorën e lotëve nga xhepi, e hoqi tapën dhe vazhdoi të pastronte këmbët e Tij me lotët dhe t'i fshinte ato me flokët e saj.

Maria ishte aq e zhytur në gëzimin e të shërbyeri Jezusit sa që nuk vuri re reagimin e mysafirëve rreth tryezës. Sapo ajo kishte thyer vulën e faqores prej alabastri, dhoma u mbush me aromë të shtrenjtë dhe ekzotike. Madje shërbëtorët ndaluan, pa ditur se çfarë të bënin në këtë situatë të veçantë.

Papritur Maria ndjeu shikimet e mprehta të njerëzve rreth saj. Duke patur frikë që dikush mund të ndalonte atë që të mbaronte misionin e saj, ajo me vendosmëri u ngritë në këmbë dhe derdhi vajin e mbetur mbi kokën e Jezusit. Njerëzit të shokuar vetëm gulçuan. Vepra e saj, edhe pse e paparamenduar, ishte simboli tradicional i të vajosurit dhe shugurimit të mbretërve ose priftërinjve të popullit të Izraelit.

Juda i zemëruar kundërshtoi me zë të ulët: “Çfarë harxhimi tragjik të pasurisë! Ky vaj mund të ishte shitur për më shumë se 300 denar.” Pastaj, duke fshehur babëzinë e vet, ai shtoi: “Pa tjetër, të ardhurat do të ishin shpërnarë për të varfërit.”

Disa prej dishepujve tundën kokat duke rënë dakort me Judën. Çfarë ata nuk dinin ishte që zemra egoiste e Judës e ndjeu si qortim bujarinë e Marisë.

Por Jezusi, kur dëgjoi dishepujt e Tij besnik duke jehuar murmuritjen e Judës, u tha atyre me një dhembshuri të trishtuar: "Pse e shqetësoni këtë grua? Ajo kreu në fakt një vepër të mirë ndaj meje. Sepse të varfërit do t'i keni përherë me ju, por mua nuk do të më keni përherë. Sepse, duke derdhur këtë vaj të parfumuar mbi trupin tim, ajo e bëri për ta përgatitur trupin tim për varrim." (Mateu 26:10-12)

Shpallja e qartë e miratimit të Jezusit, derdhi një gëzim të madh në zemrën e Marisë. Njohuria që Jezusi është i kënaqur me të, ishte e vetmja gjë që ajo kishte nevojë. Duke qarë ajo u gjuhëzua sërish tek këmbët e Tij dhe filloi t'i puthte ato.

Juda u skuq nga fjalët e Jezusit. Ishte mjaft keq që vendi i tij u caktua larg kryes së tryezës, por tani Jezusi ishte duke e qortuar atë publikisht para dishepujve të tjerë. Nëse Jezusi nuk vlersonte zgjuarsinë dhe talentet e tij, Juda e njihte dikë që do t'i vlersonte. Drejt pas festës ai iku tek priftërinjtë për të shitur Shpëtimtarin e Botës kundrejt monedhave prej argjendi.

Kurse Simoni nuk ishte aq i ofenduar nga dhurata e Marisë sesa nga vet dhuruesja. Ai e dinte shumë mirë të kaluarën e njollosur të Marisë, prandaj ai ishte i tronditur pse Jezusi lejonte një grua me reputacion të tillë të prekte Atë. Shumica e udhëheqësve fetarë nuk do të lejonin as hijen e një prostitute që t'i prekte ata në publik, duke patur frikë që kjo do të dobësonte respektin tek njerëzit.

Simoni shtrengoi buzët dhe rrudhi ballin. "Nëse ky do të ishte një profet," mendonte ai, "do ta dinte çfarë lloj njeriu është gruaja që po e prek, sepse ajo është një mëkatore." (Luka 7:39)

Atëherë Jezusi theu heshtjen e pakëndshme dhe i dha përgjigje mendimeve të Simonit: "Simon, kam diçka për të të thënë". (Luka 7:40)

Simoni tha: "Fol, Mësues".

"Një huadhënës kishte dy huamarrës; njëri i kishte borxh pesëqind denarë dhe tjetri pesëdhjetë. Meqë ata nuk kishin të paguanin, ai ua fali borxhin të dyve. Sipas teje, cili nga ata do ta dojë më shumë?". (Luka 7:41, 42)

Simoni, duke u përgjigjur, tha: "Ma do mendja, ai, të cilit i fali më shumë". (Luka 7:43)

Dhe Jezusi i tha: "Gjykoje drejt". (Luka 7:43)

Jezusi hodhi sytë nga gruaja, pastaj sërish tek Simoni. "A e sheh këtë grua? Unë hyra në shtëpinë tënde dhe ti nuk më dhe ujë për të larë këmbët; ajo, përkundrazi, m'i lau këmbët me lot dhe m'i fshiu me flokët e kresë. Ti nuk më dhe as edhe një puthje; por ajo, qysh se hyra, nuk pushoi së puthuri këmbët e mia. Ti nuk ma vajose kokën me vaj; kurse ajo m'i vajosi këmbët me vaj erëkëndshëm. Prandaj unë po të them se mëkatet e saj të shumta i janë falur, sepse ka dashur shumë; por kujt i falen pak, do pak". (Luka 7:44-47)

Sytë e Simonit, ndryshe nga të Judës, nuk u mbushën me zemërim, por me keqardhje dhe lotë. Ai shumë shpejt kishte harruar sesa shumë mëkate i kishte falur Jezusi, kur e shëroi atë nga lebroza. Porsa shenjat e lebrozës u zhdukën, ai e mori sërish rolin e njeriut të drejtë dhe të përsosur, duke harruar që ai ishte po aq mëkatar i madh sa Maria.

Atëherë për të larguar çdo dyshim të qëllimit të misionit të Tij, Jezusi iu drejtua Marisë duke i thënë: "Mëkatet e tua të janë falur". (Luka 7:48)

Fjalët e Jezusit ishin si muzikë Qiellore për veshët e Marisë. Maria u gjunjzua tek këmbët e Jezusit në gjendjen e adhurimit, ndërsa pikat e fundit të fajit dhe turp të larguan si avull nga zemra e saj, në ngrohtësinë e faljes së Tij.

Edhe pse Maria nuk i pa shikimet e mysafirëve, ajo dëgjoi shumë qartë pëshpërimet e tyre: "Po kush qenka ky që po falka edhe mëkatet?". (Luka 7:49)

Por Maria duke patur miratimin e Jezusit nuk merakosej fare për ta. Ajo ishte e kënaqur me aprovimin e Tij, por për të fshirë çdo kundërshtim – A mund të pranohet ajo si dishepulle? – Jezusi shtoi: "Në të vërtetë po ju them se kudo që do të predikohet ky ungjill, në gjithë botën, do të tregohet edhe çfarë bëri kjo grua, në përkujtim të saj." (Mateu 26:13)

Atëherë Jezusi vendosi me dashuri dorën e Tij mbi kokën e Marisë dhe e bekoji atë duke thënë: "Besimi yt të shpëtoi; shko në paqe!". (Luka 7:50)

Studimi Biblik 4

Leximi Gjoni 12:1-3

1 Jezusi, pra, gjashtë ditë përpara Pashkës, erdhi në Betani, ku banonte Llazari, ai që kishte vdekur dhe Jezusi e kishte ringjallur prej së vdekurish.

2 Dhe aty i shtruan një darkë: Marta shërbente dhe Llazari ishte një nga ata që rrinin në tryezë me të.

3 Atëherë Maria mori një liber vaj erëkëndshëm prej nardi të pastër shumë të kushtueshëm, vajosi me të këmbët e Jezusit dhe i fshiu këmbët e tij me flokët e saj; dhe shtëpia u mbush me erën e këtij vaji.

Marku 14:3

3 Tani ai ishte në Betania, në shtëpinë e Simonit lebroz, dhe ndërsa ishte në tryezë, hyri një grua me një enë alabastri me vaj të parfumuar me nard të vërtetë, shumë të kushtueshëm; ajo e theu enën prej alabastri dhe ia derdhi vajin mbi krye.

Sa kushton?

Maria tek këmbët e Jezusit në sakrificë dhe shërbesë kishte arritur kulmin e dashurisë së saj ndaj Zotit të saj. Kjo na tregon faktin që Jezusi shpalli: “Në të vërtetë unë po ju them se kudo që do të predikohet ky ungjill, në gjithë botën, do të tregohet edhe çfarë bëri kjo grua, në përkujtim të saj.” (Mateu 26:13) Pse? Sepse Maria ia dha vetveten Zotit 100%.

Kjo mund t’ju duket radikale dhe madje e frikshme, por shpëtimi kërkon gjithçka që keni dhe jeni. Një përkushtim total, një sakrificë totale. Për këtë arsye Krishti komentoi ndaj vejushës e cila dha dy monedhat e saja të fundit në arkën e ofertave – ajo dha gjithçka.

“Pastaj Jezusi i çoi sytë dhe pa pasanikët që qitnin dhuratat e tyre në arkën e thesarit, dhe pa edhe një të ve të varfër që qiti dy pare të vogla dhe tha: "Në të vërtetë po ju them se kjo e ve e varfër ka qitur më shumë se gjithë të tjerët. Sepse të gjithë këta dhanë nga tepricat e pasurisë së tyre për shtëpinë e Perëndisë, kurse ajo, në varfërinë e vet, dha gjithçka që kishte për të jetuar". ” (Luka 21:1-4)

Shumë besimtarë nuk përfuturojnë bollëkun e paqës dhe fuqisë së Zotit sepse ata i përkushtohen Atij vetëm pjesërisht. Zoti mund t’i mbushë enët tona vetëm aq sa i kemi të boshatisura ato.

“Sepse ai që do të dojë ta shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do ta humbasë jetën e vet për hirin tim, do ta gjejë atë. ” (Mateu 16:25)

“Përsëri, mbretëria e qiejve i ngjan një thesari të fshehur në një arë, që një njeri që e ka gjetur e fsheh; dhe, nga gëzimi që ka, shkon, shet gjithçka që ka dhe e blen atë arë. Akoma mbretëria e qiejve i ngjan një tregtari që shkon të kërkojë margaritarë të bukur. Dhe, kur gjen një margaritar me vlerë të madhe, shkon dhe shet gjithçka që ka dhe e blen. ” (Mateu 13:44-46)

Kur pasaniku i ri e pyeti Jezusin se çfarë duhet të bëjë për të fituar jetën e përjetshme, Jezusi iu përgjigj: *“Në qoftë se do të jesh i përsosur, shko, shit ç’të kesh, jepua të varfërve dhe ti do të kesh një thesar në qiell; pastaj eja dhe më ndiq mua”. Por i riu, kur i dëgjoi këto fjalë, iku i trishtuar, sepse kishte pasuri të madhe. ” (Mateu 19:21-22)*

Sa tragjike që ky pasanik i ri u largua me shumë prona por megjithatë me shumë trishtim. Miliona veta në botë bëjnë të njejtë zgjedhje të keqe, në përpjekje të gjejnë lumturinë tek gjërat materiale dhe paraja. Prandaj Jezusi pas kësaj paralajmëroi: *“Në të vërtetë ju them se një i pasur me vështirësi do të hyjë në mbretërinë e qiejve. ” (Mateu 19:23)*

Dhe sërish Ai paralajmëroi: *“Kini kujdes dhe ruhuni nga kopracia, sepse jeta e njeriut nuk qëndron në mbushullinë e gjërave që zotëron. ” (Luka 12:15) “Ç’përfitim ka njeriu nëse fiton gjithë botën dhe pastaj e humb shpirtin e vet? Ose çfarë do të japë njeriu si shkëmbim të shpirtit të vet?” (Mateu 16:26)*

Drejt pasi Pjetri, Andrea, Jakobi dhe Gjoni kishin përjetuar peshkimin më të madh të jetës së tyre, duke i mbushur rrjetat plot me peshq, Jezusi iu kërkoi atyre të lenë gjithçka dhe të ndjekin Atë. Dhe ata vepruan kështu!

“Pastaj ata, si i nxorën në breg barkat, lanë çdo gjë dhe e ndoqën. ” (Luka 5:11)

“Pastaj Pjetri tha: "Ja, ne kemi lënë çdo gjë dhe të kemi ndjekur". ” (Luka 18:28)

A po na kërkon Zoti që të shesim çdo pronë që kemi dhe të ndjekim Atë? Jo domosdoshmërisht. Por Ai na kërkon që të vendosim gjithçka në altar, duke qënë të gatshëm të bëjmë çdo gjë sipas drejtimit të Tij. Ai na kërkon 100% të zemrave tona. Vetëm kështu do t'i përkasim Atij 100% me gjithçka që jemi dhe gjithçka që kemi.

“Dhe Jezusi i tha: “Duaje Zotin, Perëndinë tënde me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd dhe me gjithë mendjen tënde”. ” (Mateu 22:37)

Dorëzo dhe dorëzohu

Ka një metodë të sukseshme se si njerëzit në Afrikën Verore kapin majmunët. Ata mbushin disa kunguj të mëdha me kikirika dhe i lidhin ato tek pema. Çdo kungull ka një vrimë, e cila është mjaftë e madhe që majmuni mund të fusë dorën brenda. Kur majmuni kurioz dhe i uritur zbulon thesarin e kungullit, ai fut dorën brenda dhe kap kikirikat. Por vrima është tepër e vogël për të nxjerrë jashtë grushtin e plotë. Dhe majmuni nuk ka mençuri të leshojë kikirikat, për të hequr dorën nga gracka, prandaj është kapur me lehtësi.

Kjo është një shëmbëlltyrë e përshtatshme me shumë besimtarë. Djalli ngre gracka dinake duke i tërhequr ata me babëzinë e tyre natyrale dhe dëshirat sensuale, të cilat çojnë në vdekjen shpirtërore. Ndërsa besimtari nuk lëshon joshjet e botës, ai nuk mund të çlirohet nga gracka e djallit. Dhe djalli pëshpërit: “Mos e lesho! Mos e lesho!”

Duke dëgjuar zërin e tunduesit, besimtarët përpiqen kot të çlirohen nga gracka pa e leshuar botën. Është e pamundur t'i dorëzohesh Zotit pa dorëzuar botën. As gjërat materiale as madje njerëzit nuk duhet të jenë prioriteti ynë, dmth. më të rëndësishëm sesa marrëdhënia jonë me Zotin! Prandaj urdhërimi i parë dhe i madh është të duash Zotin me gjithë zemër; pastaj i dyti – të duash të afërmin tënd porsì vetveten.

“Ai që e do të atin ose nënën më shumë se unë, nuk është i denjë për mua; dhe ai që e do birin ose bijën më shumë se unë, nuk është i denjë për mua.” (Mateu 10:37)

Lajmi i mirë është që ai që ka besim në Zot dhe që ia dorëzon gjithçka Krishtit do të shpërblehet me bollëk si në këtë jetë, ashtu edhe në jetën e amshuar.

“Jezusi, duke u përgjigjur, tha: “Në të vërtetë po ju them që nuk ka asnjëri që të ketë lënë shtëpinë, a vëllezërit a motrat, a atin, a nënën, a fëmijët ose arat për hirin tim dhe për ungjillin, që të mos marrë tani, në këtë kohë, njëqindfish shtëpi, vëllezër, motra, nëna, fëmijë e ara, së bashku me prindëjtë, dhe në botën e ardhshme, jeta e përjetshme.” (Marku 10:29, 30)

Dashuria është bujare

Unë njoh një biznesmen të pasur, biri i së cilit ishte dënuar për vrasje me burgim të përjetshëm. Babai i dashur, duke qënë i bindur që biri i tij ishte i pafajshëm, e vendosi shtëpinë në hipotekë dhe i shiti të gjitha pronat familjare për të paguar taksat ligjore dhe për të bërë edhe një tjetër gjyq. Edhe pse ata nuk e fituan, babai kurrë nuk u bë pishman për këtë sakrificë. Pse e bëri ai këtë? Dashuria është bujare. Ajo bën sakrifica.

“Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme.” (Gjoni 3:16)

Perëndia Atë dha më të çmuarin kur dërgoi Birin e Tij të vetëmlindur.

Kur Siriani Naaman u shërua nga lebroza, reagimi i parë e tij ishte t'i jepte diçka profetit Elise. Jo për të paguar për shërimin, por nga mirënjohja e thellë. (2 Mbretërve 5) Oferta e tij bujare ishte baraz me mirënjohjen e tij. Pasi Zakeu ishte falur nga Krishti, përgjigjja e tij ishte të jepte me bujari. (Luka 19:1-10)

Gjithashtu Maria ndjente thirrjen t'i jepte gjithçka Shpëtimtarit të saj nga mirënjohja e thellë që kishte në zemër. Ajo e vlersoi shumë faljen e Zotit.

“Prandaj unë po të them se mëkatet e saj të shumta i janë falur, sepse ka dashur shumë; por kujt i falen pak, do pak.” (Luka 7:47)

Sipas këtyre fjalëve mund të themi gjithashtu që ai që e kupton se sa shumë Zoti e ka falur atë, do të ketë shumë dashuri për Zotin. Prandaj Maria ishte bujare duke i shërbyer Krishtit.

“Dhe disa gra, të cilat i kishte shëruar nga shpirtërat e këqij dhe nga sëmundjet: Maria, e quajtur Magdalenë, prej së cilët pati dëbuar shtatë demonë, Joana, grua e Kuzës, administratorit të Herodit, Suzana dhe shumë të tjera të cilat e ndihmonin atë me pasuritë e tyre.” (Luka 8:2-3)

Pak kohë para vdekjes së Krishtit Maria i dha Zotit të saj totalisht gjithçka, duke blerë parfumin e çmuar.

“Secili le të veprojë ashtu si ka vendosur në zemrën, as me keqardhje as nga shtrëngimi, sepse Perëndia do një dhurues të gëzuar.” (2 Korintasve 9:7)

I vajosuri

Në koha të lashta priftërinjtë dhe mbretërit fillonin shërbesën e tyre zyrtare me ceremoninë e vajosjes. Vaji aromatik ishte simboli i Frymës dhe i fuqisë së Perëndisë mbi ta.

“Pas kësaj derdhi pak nga vaji i vajosjes mbi kokën e Aaronit dhe e vajosi për ta shenjtëruar.” (Levitiku 8:12) Një tjetër shembull është se si profeti vajosi kapitenin Jehu si mbret. *“Do të marrësh pastaj enën e vogël me vaj dhe do ta derdhësh mbi kokën e tij, duke thënë: Kështu thotë Zoti: “Unë të vajos mbret të Izraelit.”* (2 Mbretërve 9:3)

Kjo i jep ndodhisë, kur Maria vajosi Krishtin para kryqizimit, një domethënie të thellë – Ai u vajos si Mbreti dhe Prifti ynë, Ai u bë Sakrificë për ne!

Fjala hebre “mashach” ose “mesi” dhe fjala greke “Christos” janë të përkthyer si “i vajosuri”. Disa njerëzit mendojnë që Krishti ishte mbiemër i Jezusit. Por në fakt fjala “Krisht” është titulli i Tij – “i vajosuri”.

Edhe larja e këmbëve të Krishtit me lotë ka një kuptim të thellë, duke treguar domethënien e ecjes së Krishtit në trishtimet tona dhe në ndjesinë e dhimbjeve tona. *“Vendosi lotët e mia në calikun tënd; a nuk i ke regjistruar në librin tënd?”* (Psalmi 56:8) Këmbët tona ishin larë me lotët e Tij, dhe koka e Tij mbajti kurorën me gjëmbat e mëkatëve tona. Prandaj profeti Isaia tha: *“Ai mbante sëmundjet tona dhe kishte marrë përsipër dhembjet tona.”* (Isaia 53:4)

Shërbesë e përlulur

Një vizitor në spital pa një infermiere duke u kujdesur për plagët e neveritshme të lebrozëve dhe i tha: “Unë kurrë nuk do ta bëja këtë, as për një milion dollarë!”

Infermjerja iu përgjigj: “As unë. Por unë e bëj këtë falas për dashurinë e Krishtit.” Dashuria e vërtetë dëshiron të shërbejë pa asnjë lavdërim ose shpërblim.

Çfarë është sukses për ju? Në botë sukse si shpesh herë përkufizohet sipas makinës që personi nget, rrobat që ai vesh dhe shtëpisë ku ai banon. Kurse Zoti nuk e vleron makinën por shoferin – çfarë lloj njeriu e nget atë makinë. Zoti është i interesuar – se çfarë lloj gruaje e ka veshur atë fustan, dhe çfarë lloj familje banon në atë shtëpi. Njerëzit shikojnë pamjen e jashtme, kurse Zoti shikon zemrën. Për Zotin sukse si nuk varet nga sa shumë para ke, por sa shumë para ndan me ata që janë në nevojë. A kanë frikë njerëzit nga ju apo ju duan? Bota e matë madhështinë sipas asaj sa njerëz punojnë për ty, kurse Zoti shikon – sa njerëzve ti u shërben.

Napoleoni Bonaparti tha: “Aleksandri i Maqedonisë, Cezari, Karli i Madh dhe unë kemi krijuar përandorira. Por mbi çfarë i kemi ndërtuar ato? Mbi forcë. Kurse Jezus Krishti e krijoi Mbretërinë e Tij mbi dashurin, dhe sot miliona ndjekës të Tij janë gati të vdesin për Të.”

Bibla mëson që flokët e gruas janë lavdia e saj. (1 Korintasve 11:15) Mesazhi vizual i veprës së Marisë kur ajo fshinte këmbët e Krishtit me flokët e saj, ishte shërbesa e përlulësisë. Ajo tregonte nënshtrim, adhurim dhe dorëzim total.

F.B.Mejer (Meyer) ka thënë: “Më përpara mëndoja që dhuratat më të mira të Zotit ishin në raftet e larta, kështu që sa më gjatë të rriteshe në karakterin tënd të krishter, aq më lehtë bëhet që t’i marrësh ato. Por tani e kam kuptuar që dhuratat e Zotit janë në raftet e poshtme. Jo ai që është i rritur më i gjatë, por ai që ulet më poshtë do të gjejë dhuratat e Tij më të mira.”

Juda

“Atëherë një nga dishepujt e tij, Juda Iskarioti, bir i Simonit, ai që do ta tradhtonte, tha: "Pse nuk u shit ky vaj për treqind denarë dhe t'u jepej fitimi të varfërve?". Por ai e tha këtë, jo se kujdesej për të varfrit, por sepse ishte vjedhës dhe, duke qenë se ai e mbante qesen, mbante ç'shtinin atje brenda.” (Gjoni 12:4-6)

Shkrimet e Shenjta na tregojnë vetëm rreth dy personave të cilët kanë puthur Jezusin: Juda puthi faqen e Tij dhe pastaj e tradhëtoi, Maria puthi këmbët e Tij dhe pastaj i shërbeu Atij. Sakrifika dhe shërbesa e çiltër e Marisë ishte qortimi më i ashpër i egoizmit të Judës.

Shpesh herë ata të cilët ashtu si Juda e përçmojnë mëkatoren Mari, e bëjnë këtë për të drejtuar vëmendjen e njerëzve tek mëkatet e saj dhe jo të vetes së tyre. (Gjoni 12:7) Besimtarët më kritikë dhe gjykues zakonisht janë ata të cilët janë duke luftuar me ndonjë faj të fshehtë. Direkt pas të shprehurit e shqetësimit për të varfërit Juda iku për të bërë marrëveshjen e tradhëtisë, duke shitur Shpëtimtarin me çmimin e një skllavi.

Shfaqja publike

Maria nuk kishte turp për të shfaqur se sa shumë ajo e donte Krishtin. Por shumë besimtarë kanë turp të shfaqin dashurinë e tyre ndaj Krishtit në punën e tyre ose në lagje, sepse kanë frikë që njerëzit do të përqeshin besimin e tyre. E kam vënë re që shumë besimtarë në restorant presin momentin kur, sipas mendimit të tyre, asnjëri nuk i shikon ata, dhe atëherë me nxitim dhe në heshtje bëjnë lutjen e faleminderimit për ushqimin.

“Sepse, nëse dikujt i vjen turp për mua dhe për fjalët e mia, edhe Birit të njeriut do t'i vijë turp për të, kur të vijë në lavdinë e vet dhe të Atit e të engjëjve të shenjtë.” (Luka 9:26)

Për shkakun që Maria nuk kishte frikë të shfaqte publikisht besnikërinë dhe nënshttrimin e saj ndaj Krishtit, Ai gjithashtu e mbrojti atë publikisht. *“Prandaj kështu thotë Zoti, Perëndia i Izraelit: ... unë nderoj ata që më nderojnë, por ata që më përçmojnë do të përçmohen gjithashtu nga ana ime.” (1 Samuelit 2:30)*

Prandaj Jezusi u tha njerëzve: “Lëre.” Ai e mbroiti Marinë sepse e kuptoi zemrën e saj. Kujtoni që Zoti kishte edhe disa kurorëshkelës dhe ish-prostituta në pemën e Tij familjare – Rahabi, Tamara, Betsheba. Në fakt, edhe reputacioni i nënës së Tij ishte njollësuar me thashëtheme rreth kushteve misterioze të ngjizjes së Tij. Gjithashtu kujtoni që Maria është simboli i kishës; prandaj edhe pse kisha mund të duket e dobët dhe me shumë faje, Krishti është i mërzitur dhe i zemëruar me ata të cilët si Juda akuzojnë “nusen” e Tij.

Pastori prezbiterian Robert Fallkoner (Falconer) u predikoi njerëzve të varfër të një qyteti. Ai u lexoi atyre historinë se si Maria Magdalena lau këmbët e Krishtit me lotë dhe i fshiu ato me flokët e saj. Papritur një vajzë e dobët me shenja të lisë në fytyrë filloi të qajë. Pasi ai e kishte ikurajuar, ajo e pyeti: “A do të vijë sërish Ai, i cili e fali atë grua? Kam dëgjuar që Ai do të vijë sërish. A është afër ajo ditë?” Fallkoner e siguroi që Krishti ka thënë që do vijë shpejt. Vajza fillojë të qajë sërish dhe më pas tha: “Ju lutem, a mund t’i tregoni Krishtit që të presë edhe pak? Flokët e mi nuk janë akoma mjaft të gjata për të fshirë këmbët e Tij.”

Kur ne fillojmë të kuptojmë se sa shumë ka vuajtur Krishti duke paguar për mëkatet tona, ne i kthejmë shpinën egoizmit tonë dhe dëshirës për famë në këtë botë. Vetëm atëherë ne do të jemi gati të japim lirisht gjithçka që kemi dhe jemi, Atij i cili dha gjithçka për ne.

Tek këmbët e Krishtit me nënshtrim

Kapitull 5 – Tek kryqi

Historia

Vetëm pak ditë kishin kaluar pas festës së famshme tek shtëpia e Simonit, kur Maria, Marta dhe Llazari ishin ulur për të festuar një tjetër festë të veçantë. Një parandjenje e rëndë vareshe mbi grupin e vogël të dishepujve në Betani, ndërsa ata ishin duke ngrënë ushqimin e thjeshtë e Pashkës atë darkë të së enjtes. Maria ndjeu heshtjen e pakëndshme. Kjo dukeshë si një gjest i lamtumirës kur Jezusi shpalli që këtë vit Ai do të hante darkën në qytetin e shenjtë së bashku me të dymbëdhjetët. Çdo njeri e dinte rreth armiqve të Jezusit në Jerusalem, numri i të cilëve shtoheshë ditë për ditë, dhe të cilët po komplotonin për të vrarë Atë. Vetëm disa ditë më përpara priftërinjtë dhe skribët ishin tërbuar për shkakun që turma e madhe e kishte përshëndetur Jezusin si “Birin e Davidit”, duke thënë: “Hosana Birit të Davidit! Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit! Hosana në vendet më të larta!”

(Mateu 21:9)

Jezusi ecte mbi një kërraç i marrë hua, të cilit ende nuk i kishte hipur askush, poshtë pjerrësisë së Malit të Ullinjve, duke hyrë në qytet nga Porta e Bukur, drejtë Tempullit. Çdo hebre e kuptoi rëndësinë e thellë të kësaj. Mjeshtri po realizonte një prej profecivë më të mirënjohura rreth ardhjes së Mesisë.

“Ngazëlllo me të madhe, o bijë e Sionit, lësho britma gëzimi, o bijë e Jerusalemit! Ja, mbreti yt po vjen te ti; ai është i drejtë dhe sjell shpëtimin, i përlur dhe i hipur mbi një gomar, mbi një kërraç gomareje.” (Zakaria 9:9)

Maria ishte një prej më të gëzuarve, duke thirrur: “Qoftë e bekuar mbretëria e atit tonë Davidi, që vjen në emrin e Zotit! Hosana në vendet më të larta!” Njerëzit ishin duke shtrirë palltot e tyre në rrugën e Jezusit dhe duke e përshëndetur Atë me degët e palmëve – këto ishin gjestet që i përkasin vetëm një mbret i pushtues.

Kur skribet dhe farisenjtë urdhëruan Jezusin të heshtë turmën, Ai i qortoi ata duke u thënë: “Unë po ju them se, nëse këta do të heshtnin, do të bërtisnin gurët.” (Luka 21:40) Përgjigjja e Tij u tregoi armiqtë të Tij që ata nuk ishin të aftë për të ndaluar përmbushjen e profecisë.

Por priftërinjtë dhe farisenjtë e Tempullit nuk ishin vetëm të zemëruar, por edhe xhelozë që ky zdrukthar i paarsimuar ishte duke marrë lavdërime dhe nderime nga populli. Të mbushur me mençuri tokësore, këta burra panë Jezusin si një kërcënim serioz jo vetëm për autoritetin dhe statusin e tyre, por, çfarë ishte më e rëndësishme, për sigurinë e të gjithë popullit.

Ndërsa ky incident shqetësoi Marinë, ndodhi edhe diçka tjetër, që e shqetësoi atë madje më shumë. Duke zbritur nga Malin i Ullinjve, Jezusi ndaloi të gjithë procesionin e ngazëlluar dhe filloi të shihte qytetin e bukur si në një vegim. Pas një heshtje të gjatë, fytyra e Tij shprehi dhimbje dhe Ai qau për qytetin. Zëri i Tij dukej shumë fatal, kur Ai shpalli profecinë rreth së ardhmes së Jerusalemit.

“Mbi ty do të vijnë ditë kur armiqtë e tu do të ngrenë ledh rreth teje, dhe do të të rrethojnë dhe do të të shtrëngojnë nga të gjitha anët. Dhe do të të rrëzojnë përtokë ty dhe bijtë e tu në

ty; dhe s'do të lënë në ty gur mbi gur, sepse ti nuk e ke njohur kohën kur je vizituar.” (Luka 19:43, 44)

Atë ditë Ai hyri në Tempull dhe sërish dëboi këmbyesit e parave, duke përmbysur tavolinat e tyre dhe duke nxjerrë jashtë ata që ishin duke bërë Pazar në Tempull. Dhe, nëse kjo nuk mjaftonte, Ai gjithashtu kishte bërë edhe një shkëmbim mendimesh me udhëheqësit fetarë.

Ata erdhën për ta futur Atë në një kurth me fjalët e Tij, ose të paktën për ta turpëruar para popullit. Por plani i tyre mizor dështoi dhe ata vetë ranë në gropën që kishin bërë për Jezusin. Me mençurinë e Tij hyjnore Jezusi ktheu çdo fjalë të tyre kundra atyre, dhe në fund të debatit shpalli që ata ishin hipokritë, budallenj të verbër, varrë të lyera me gëlqerë dhe kuçedra të nëpërkave!

Kur ata, të poshtëruar, u larguan nga qortimet e Tij të ashpra, sytë e tyre të zjarrra pasqyruan inatin dhe planet e hakmarrjes që po formoheshin në zemrat e tyre. Nuk ishte asnjë dyshim më për këtë. Udhëheqësit e babëzitur tani do të paguanin çdo çmim për të vrarë Jezusin.

Ndërsa Jezusi largohej nga Tempulli, Ai ndaloi për të parë ndërtesën e bukur dhe tha: “Ja, shtëpia juaj po ju lihet e shkretë. Sepse unë po ju them, se tash e tutje nuk do të më shihni më derisa të thoni: “I bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit!” (Mateu 23:38, 39) Mateu tregoi Marinë që Jezusi më vonë kishte parashikuar që së shpejti nuk do mbetet gur mbi gur në rrenojat e Tempullit. Pa dyshim, Jezusi dinte diçka kërcënues që po afroheshe.

Atë natë Maria, e shtrirë në krevatin e saj, po reflektonte mbi ndodhitë e javës. Vetëm pas disa orësh meditimi ajo ra në një gjumë të trazuar.

Papritur qetësia e natës pranverore në shtëpinë e Martës në Betani, u prish nga trokitjet e forta tek dera.

“Kush është?” Llazari thirri në errësirë. “Çfarë dëshironi?”

“Jam Andrea,” ishte përgjigja e mbytur. Andrea ishte një prej dishepujve më të sjellshëm dhe më të mendueshëm. Maria dëgjoi se si vëllai i saj po vishet dhe po shkon për të hapur derën. Maria mund të shihte Martën duke fryrë në qymyr për të ndezur kashtën për llambën. Ndërsa ankthi po rritej, Maria u çua nga krevati dhe veshi rrobat e saja.

Llazari hapi derën dhe tërhoqi Andrean brenda; pastaj e mbylli dhe e kyçi derën sërish.

“Çfarë ka ndodhur?” pyeti ai. Por Maria tashme e dinte përgjigjen.

“Ata kanë marrë Mjeshttrin,” Andrea gulçoi në përpjekje për të marrë frymë.

“Kush e mori?” Marta hyri në bisedë.

“Priftërinjtë erdhën me rrojat e Tempullit dhe një grup i madh. Dhe...” Fytyra e Andreas u zbeh dhe zëri e tij u thye nga tronditja e lajmit. “Juda Iskarioti ishte duke udhëhequr ata.”

“Juda?” gulçoi Llazari në mosbesim. Maria, duke qëndruar në hije mbrapa vëllait, nuk ishte aq e çuditur.

“Ku e kanë çuar Atë?” pyeti Marta.

“Nuk jam i sigurt. Ishim të hutuar dhe të frikësuar. Pash vëllain tim, Pjetrin, duke nxjerrë shpatën e tij për ta mbrojtur, por Jezusi e ndaloi atë dhe nuk bëri asnjë përpjekje për t’u arratisur.”

Llazari e çoi Andrean e lodhur tek krevati për t’u ulur. Për një çast Andrea mbuloi sytë e tij me dorë. Pas një pauzë të gjatë ai e pa Llazari në sy.

“Kur Ai i lejoi ata që të arrestonin Atë dhe t’i lidhnin duart, ne ishim të tronditur! Kishim menduar që Ai do të përdorte fuqinë e Tij të jashtzakonshme për të shpëtuar vetveten si më përpara.” Andrea sërish uli kokën e tij me turp. “Kur Ai nuk bëri asgjë, ne u alarmuam dhe u arratisëm në drejtime të ndryshme.”

Marta mori frymë në mënyrë të shpejtë. “O Zot, mos i lejo ata që të lëndojnë Mesinë e Izraelit!”

Paditur rreth lutjes së Martes, Andrea vazhdoi: “Besoj se ata e kanë marrë Atë në shtëpinë e kryepriutit.”

Llazari tundi kokën. “Ata do të bëjnë një gjyq të shkurtër,” tha ai duke pëshpëritur. “Pastaj ata duhet ta çojnë Atë tek Pilati për të siguruar denimin me vdekje ndaj Tij. Dmth., nëse nuk e vrasin Atë pa i bërë të gjitha këto.”

“Duhet ta gjej Atë. Duhet të bëj diçka.” Maria nxitoi në dhomën e saj, veshi rrobat për të dalë, kapi flokët dhe u kthye tek vëllai dhe motra të cilët gjithashtu ishin gati për në qytet.

Kur lindja e mëngjesit të ri filloi të ndeshë me yjet, siluetat e katër dishepujve të frikësuar u shfaqën në rrezet e fundit të hënës. Ata ishin duke nxituar për në qytetin e shenjtë. Betania ndodhej në anën lindore të Malit të Ullinjve, rreth tre kilometra larg nga Jerusalemi. Kur ata kishin arritur në majën e Malit, nga i cili mund të shihnin të gjithë qytetin e lashtë, Llazari komentoi që ishte e çuditshme të shikojë aq shumë drita të ndezura në Jerusalem në këtë orë të herët. Në të vërtetë, po ndodhte diçka e pazakontë.

“Si do ta gjejmë Atë?” pyeti Maria.

Andrea u përgjigj i pari. “Së pari, do të shkojmë tek shtëpia e Marisë, nënës së Gjon Markut. Ne gjithmonë lëmë mesazhe atje në dhomën e sipërme, kur vijmë në Jerusalem.”

Kështu ata nxituan të zbresin Malin e Ullinjve, duke kaluar Kopshtin e Gjetsemanisë. Andrea u tregoi atyre vendin, ku ai pa Jezusin për herë të fundit, sikur, ndoshta, duke shpresuar ta gjejë Atë akoma atje.

“Ky është ai vendi ku...”

Papritur ata dëgjuan mbrapa pemishtes së qiparisve të rinj një ofshamë të fort, si ajo e një kafshe të plagosur. Ajo e bëri Marinë t’i rrënoqetjesh mishi.

Ky ishte Pjetri. Ai ishte kthyer në kopësht për të qarë në pendimin e tij që kishte mohur Zotin e tij. Ai ishte rënë përmbys në atë vend ku Jezusi para disa orësh kishte lagur tokën me gjakun dhe lotët e Tij gjatë lutjes së Tij të agonisë. Andrea iu afrua Pjetrit dhe u

gjunjëzua pranë vëllait të tij të madh, duke vendosur dorën e tij mbi supin e peshkatarit të fortë. I mbushur me trishtim, gjithë trupi i Pjetrit dridhej nga e qara e pakontrolluar.

“Simon,” i lutej të vëllait Andrea, “eja me ne. Po shkojmë tek salla e sipërme.”

“Jo,” qau Pjetri. “Unë e mohova Atë. Tre herë!”

Andrea u përpiq ta ngushëllonte atë. “Ne të gjithë ishim të frikësuar. Ne të gjithë u larguam.”

“Nuk e kupton. Jezusi më shikoi mua,” rënkoj Pjetri. “Herën e fundit që u betova që nuk e njoh Atë, Ai më shikoi mua në sy nga salla e gjykimit.”

Pjetri ngriti fytyrën e tij për të parë vëllain. Ajo ishte e mbuluar me dhe edhe me lotë. “Atëherë dëgjova gjelin duke kënduar dhe pash rojën duke e goditur Atë! A të kujtohet se çarë më tha Ai mua? Ai përpiqej që të më paralajmëronte, por unë isha tepër krenar për ta dëgjuar.”

Dhe Pjetri mbuloi sytë me një dorë, dhe me tjetrën rrahu tokën duke qarë.

“Kur do të mësojmë se çfarë i ka ndodhur, do të dërgojmë dikë tek ty,” i premtoi Llazari Pjetrit. Ishte e qartë që ky dishepulli i trishtuar nuk ishte në gjendje për ta ndihmuar në kërkimet e tyre. Andrea la vëllain e tij me gjysëm zemre. Siç ai i tregoi Llazarit, ai nuk e kishte parë Pjetrin duke qarë që nga fëmijëria.

Kur ata arritën tek Porta e Artë rojet romake ishin tepër të përgjumur për t’i bërë pyetje dhe i lejuan të kalojnë pa u shpjeguar asgjë. Gjatë javës së Pashkës turmat të pelegrinëve hebrenjë të përkushtuar vinin nga çdo vend i perandorisë për të marrë pjesë në adhurimin në Tempullin e Jerusalemit. Rojet tashme ishin të shqetësuar rreth sulmit që mund të ndodhte në ditën që po lindte.

Këtë vit dita e pashkës ra në ditën e Sabatit javor – të shtunën – duke e bërë atë Sabat të Madh. Kjo shkaktoi që më shumë pelegrinë të vinin në Jerusalem sesa zakonisht. Mijëra adhurues ishin duke shtyrë njëri-tjetrin për t’iu afruar Tempullit për sakrificën e pasdites të së premtes.

Kur Maria dhe të tjerët arritën në shtëpinë e nënës së Gjon Markut, ata e kuptuan që sugjerimi i Andreas ishte i drejtë. Disa prej dishepujve tashme ishin atje. Ambienti ishte i rëndë nga parandjenjat e tmerrshme. Marta e hodhi veten në përqaftimet e nënës së Markut. Maria i pa ato duke qarë mbi supet e njëra-tjetrës. Dhoma ishte e mbushur me pyetje. Të gjithë kishin etje për lajme të reja rreth Zotit të tyre të arrestuar.

“Ne dimë vetëm pak më shumë sesa ajo çfarë na tregoi Andrea,” tha Marta. “Ne takuam Pjetrin në kopësht. Ai tha që herën e fundit ai pa Jezusin në sallën e gjykatësit të kryepriiftit.”

“Çfarë keni dëgjuar ju?” pyeti Maria.

Tetëmbëdhjetëvjeçari Gjon Marku iu përgjigj: “E dija që Jezusi me të dymbëdhjetët do të flinin sonte në kopshtin dhe desha të dëgjoja Mjeshterin duke treguar sërish historinë e Pashkës. Kështu erdha në kopshtin e Gjetsemanisë. Por kur arrita atje, Thomai më tha që

Jezusi dukeshë i mërzhitur dhe u largua prej tyre aq sa mund të hidhet një gur, duke marrë me vete vetëm Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin për t'u lutur së bashku. Kështu fola pak me Thomain dhe Natanaelin, pastaj hoqa rrobat, dhe u shtriva, duke e mbuluar veten me një çarçaf. Gjëja tjetër që di ishte britma, ndërsa na afroheshe grumbulli i njerëzve me ushtarët. Ne të gjithë e dinim që kjo ditë po afroheshe, por shpresuam që, kur ata do ta kapnin Atë, Fryma e Zotit do të vinte mbi Të dhe Ai do të çliroheshe prej tyre si Samsoni¹⁵. Ne menduam që ne do të ndjekim Jezusin në beteje kundër romakëve deri sa Ai do të merrte fronin e Davidit.”

Marku dukej shumë i hutuar nga kthesa e ngjarjëve. “Por kur ata arrestuan Jezusin, Ai nuk u përpoq fare t'i kundërshtojë. Ne ngelëm pa fjalë kur ata e morin Atë me vete si një kriminel. Ata e çuan Atë nga kopshti në drejtimin e qytetit.”

Ai gulçoi dhe vazhdoi pas një pauze. “Unë u mbështolla me çarçafin dhe u përpoqa t'i ndjek ata. Atëherë dy roja të Tempullit më panë mua dhe më bërtitën: “A je duke spiunuar në anën e Atij?” Ata më kapën por u çlirova duke e lënë çarçafin tim në duart e tyre. Kështu u arratisa lakuriq fare.”

“Kjo është një shenjë e keqe,” tha Thomai duke tundur kokën. “Pikërisht kështu i ndodhi patriarkut Jozefit, kur ai arratisi nga gruaja e Potifarit. Ai përfundoi në burg.”

Marku injoroi komentin negativ të Thomait dhe vazhdoi historinë e tij. “Para se ata të fillonin që të më kapnin mua, dëgjova që pas gjyqit, ata do të kenë nevojë të zgjojnë Pilatin për të marrë urdhërin e denimit me vdekje.” Gjon Marku pa Lllazarin në sy duke kërkuar kuptimin. “Ata tashme kanë vendosur që Ai është fajtor,” ai e nxorri përfundim. “Ata kanë vendosur ta kryqëzojë Atë para se ndjekësit e Tij të marrin vesh se çfarë ka ndodhur.”

Fjala “kryqëzojë” krijoi një kor rënkimesh nga dishepujve të frikësuar. Kjo lloj ekzekutimi përdoreshe vetëm për kriminelët më të liga. Ajo ishte dizenuar për të shkaktuar viktimit vuajtje ekstreme.

Kur Gjon Marku shqiptoi këto fjalë, Maria e kuptoi që duhet të bënte diçka. Ajo hapi derën dhe u zhduk në errësirën e natës.

Orët vijuese ishin të mbushura me zhgënjime të hidhura. Kur ajo arriti tek shtëpia e ish kryepriut Ana, Jezusi sapo ishte çuar tek Kajafa – kryepri i tanishëm. Tek shtëpia e Kajafës një shërbëtor i përgjumur u tregoi që këshilli i judenjve tashme e kishte marrë vendim që Ai kishte për të vdekur dhe ishin rrugës për në pallatin e Pilatit për të miratuar denimin me vdekje. Ata ishin njerëz të vendosur dhe të pamëshirshëm. Ata nuk do të pushonin pa arritur qëllimin e tyre.

Kur Maria ishte rrugës për në sallën e gjyqimit të Pilatit, një shitës i cili po hapte dyqanin e tij, i tregoi që ai kishte dëgjuar që Pilati e kishte dërguar Jezusin në pallatin e Herodit. “Jezusi është nga Galilea,” i kujtoi shitësi, “prandaj, ai si i arrestuar është nën juridiksionin e Herodit.”

Maria e lodhur u mbështet tek muri dhe qau me dënës. Herodi ishte sunduesi më zemërgur dhe më i urryeri në të gjithë Perandorinë Romake. Ishte ati i tij i cili kishte vrarë djemtë e vegjel të Betlehemit, dhe si i biri ai nuk ishte më pak mizor. Ai kishte urdhëruar vrasjen e

¹⁵ Samsoni – heroi Biblik, të cilit Zoti i kishte dhënë një forcë të jashtzakonshme për të çliruar popullin e tij nga armiqët. Shih Gjyqtarët, kapitulli 13 e tutje.

Gjon Pagëzorit pa asnjë vendim gjyqi. Maria e dinte që Jezusi nuk do të merrte as një pikë mëshirë nga ky njëri i pashpirt.

Pas këtij pushimi të vogël, Maria nxitoi tek lagja romake e Jerusalemit, tek pallatin veror i Herodit. Ajo ishte aq e merakosur sa që as nuk e vuri re se si dielli i mëngjesit lyente çatitë me rreza të arrta pranverore. Papritur ajo kujtoi mëngjesin e tmerrshëm që ndodhi dy vjet më përpara – ajo ditë kur ajo takoi Jezusin për herë të parë në Tempull dhe kur Ai e kishte shpëtuar atë nga të njëjtit njerëz mizorë.

Maria e kuptoi që ajo nuk ishte e aftë për të bërë të njëjtën gjë për Jezusin. Ajo e kuptoi që Jezusi tani po merrte dënimin e saj. “Por sikur të kisha mundësi të bëjë të paktën diçka për Atë. Ah sikur të kisha mundësi vetëm të rrija pranë Tij!”

Posa gruaja e trishtuar kishte kaluar qoshën e rrugës së parë të lagjës romake, ajo dëgjoi trokëllimet e armëve dhe hapat të ushtarëve romakë. E tmerruar ajo pa në rrugicën e ngushtë një grumbull ushtarësh, të udhëhequr nga priftërinjtë. Në mes të tyre ishte Jezusi, i ruajtur nga të katër anët si kriminelin më i rrezikshëm. Proçesioni po ecte në një mënyrë të nxitur dhe të vendosur. Marisë i duheshe të fshiheshe shpejtë në një hapësirë dere që mos të ndodhej nën këmbët e tyre.

Kur ajo më në fund pa Jezusin për një çast, ajo me zi e njohi Atë. Një ushtar romak e nxiste Jezusin duke rrahur herë pas here supet e Tij me dorezën e trashë të kamzhikut të tij. Ata kishin bërë një kurorë me gjëmba të egër dhe ia kishin vënë mbi kokën e Tij. Rrobat e Tij në kurriz ishin të lagura dhe shkëlqente nga gjaku. Fytyra e Tij ishte e mavijosur dhe e mbuluar me përzjerrjen e shpifur prej gjaku dhe pështymë. Mjekra e Tij ishte çuditërisht e rrallëzuar, sikur dikush i kishte shkukur qimet me dorë. Megjithatë ajo nuk pa asnjë shenjë inati në shprehjen e fytyrës së Tij.

Zemra e saj dhimbte për Mjeshttrin e saj. Ai ishte Njeriu më i butë që ajo kishte njohur. Dhimbja e saj i tejkalonte fjalët, kur ajo e pa Atë duke vuajtur kështu. Maria ndjeu pështjellime. Lotët i megjulluan pamjen e saj.

Kur proçesioni kaloi, ajo e ndoqi pas dhe pyeti një prej spektatoreve, një burr të shkurt dhe trashalug: “Çfarë ndodhi me Të?”

“Epo, siç e kam dëgjuar, Herodi i kërkoi Mësuesit të bënte ndonjë mrekulli. Madje i ofroi lirinë, por kur Ai nuk iu përgjigj fare, Herodi urdhëroi ushtarët që ta rrihnin Atë me kamzhik. Pastaj Ai ia dha ushtarakëve për zbavitjen e tyre.”

Fytyra e të panjohurit u bë e zyrtë. “Këta ushtarë romak ishin vetëm duke pritur për një shans që të kishin një hebre në duart e tyre, dhe ata e kanë shfrytëzuar këtë shans! Mendoj që tani Herodi e ka dërguar Atë sërish tek Pilati.”

Tek portat e hyrjes në sallën e gjykimit të Pilatit, Maria pa qindra veta të mbledhur. Njerëzit u grumbulluan në oborrin e gjykatës. Disa shërbëtorë të priftërinjve qarkullonin midis turmës duke përhapur fjalën: “Kur Pilati do t’ju pyes, kërkoni Barabën!”

Maria zgjatej me majat e gishtave për të parë se çfarë po ndodhte, por trupi i saj delikat ishte tundur para dhe mbrapa nga turma që po rriteshe, dhe që përmbante kryesisht meshkuj. Atëherë ajo bëri rrugën sa më afër, deri sa të ishte ndaluar nga rreshtat e dyfishtë

të ushtarëve romakë, të cilët nervozisht ishin duke drejtuar shtizat e tyre drejt turmës së trazuar.

Drejt pas rojeve, para shkallës së ndërtesës qëndruan priftërinjtë dhe udhëheqësit e Sinedrit¹⁶. Ligji i judenjve nuk i lejonte ata që të hynin në shtëpinë e ndonjë njeriu pagan¹⁷, për shkakun e frikës që mos bëheshin të “papastër”. Ata nuk dëshironin që kjo gjë të ndodhte me ta, sidomos në javën e shenjtë të Pashkës.

Maria mendonte me veten: “Çfarë hipokritash! Ata janë gati për të vrarë Njeriun e pafajshëm, Mesinë e tyre, por gjithçka që i shqetëson ata është të mos vënë këmbët e tyre në pragun e shtëpisë romake.” Asaj i kujtoheshin fjalët e Jezusit: “Udhëheqës të verbër, që sitni mushkonjën dhe kapërdini devenë!” (Mateu 23:24)

Maria drejtoi një prej grave të pakta të pranishme dhe e pyeti: “Çfarë po ndodh me Jezusin?”

Mezi pashë Marinë, gruaja i tha: “Pilati e ka thirrur Atë në sallë për ta marrë në pyetje.”

Maria pa gruan edhe një herë dhe e njohu atë. Ajo kishte qënë një prej udhëheqesve të turmës që lavdëronte Jezusin kur Ai hyri në Jerusalem mbi kërricë.

Pas disa çastes nervoziteti, Pilati, i shqetësuar dhe i hutuar, u duk nga salla e gjykimit. Ai me litar tërhoqi pas vetes Jezusin e rrahur. Zoti u vendos në mes të dy kolonave me ushtarë në çdo anë. Kjo pamje i kujtoi Marisë historinë e Samsonit.

Pilati tundi kokën drejt Jezusit. “Unë e kam hetuar atë që ju e quani Mbret të Judenjve, dhe nuk kam gjetur tek ky njeri asnjë faj.” Turma u trazua ndërsa Pilati bëri një pauzë para sa të mbaronte mendimin e tij. “Për shkak që kjo javë është e shenjtë për ju, do të vazhdoj traditën duke liruar një prej njerëzve të tu.”

Menjëherë ushtarakët sollën Barabën, kriminelin hebre më të keq që romakët kishin kapur ndonjëherë. Baraba ishte hajdut, vrasës dhe mesia i vetshpallur.

Pilati i paraqiti këto të dy para popullit. Kontrasti nuk mund të që më i dukshëm. Baraba ishte një kriminel gjakftohtë dhe i pazemërt. Kurse Jezusi, edhe pse i shpërfytyruar nga torturat, akoma shfaqti çiltërsinë hyjnore dhe madhësitinë.

Maria nuk u besoi veshëve të saj. Turma si kafshët e egëra, ulerisnin: “Çliro Barabën!” Ajo pa shërbëtorët e priftërinjve duke nxitur turmën. Fort e më fort ata bërtisnin në kor: “Barabën! Barabën! Na jep Barabën! Na liro Barabën!”

I hutuar nga kjo përgjigje e papritur, fytyra e Pilatit u zbeh. “Çfarë doni, pra, të bëj me atë që ju e quani Mbret të judenjve?” (Marku 15:12)

Kryepriftërinjtë u përgjigjën: “Ne s’kemi mbret përveç Cezarit!” (Gjoni 19:15) Dhe turma uleriti në kor: “Kryqëzoje! Kryqëzoje!”

Pilati pa turmën me habi dhe neveri: “Po ç’të keqe ka bërë?” (Mateu 27:23)

¹⁶ Sinedri – gjykata administrative e judenjve.

¹⁷ Pagan – njeriu i cili adhuron shumë perëndi dhe që përkulet para idhujve.

Maria pa gruan që para disa ditësh kishte bërë titur: “Hosana Birit të Davidit! Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit!” Tani ajo ishte duke ulëritur: “Kryqëzoje! Kryqëzoje!”

Pilati dukej shumë i hutuar. “Por pse? Ç’të keqe ka bërë ky? Unë nuk gjeta në të asnjë faj që të meritojë vdekjen!” Ulërima e turmës u bë shurdhuese. Atëherë Pilati ngriti dorën për heshtje dhe turma e trazuar gradualisht heshti. Me një zë zbutës Pilati tha: “Prandaj, pasi ta ndëshkoj, do ta lëshoj.” (Luka 23:22)

Por sa të përmendi lirimit e Jezusit, turma u tërbua. Maria dëgjoi priftërinjtë duke i bërë titur Pilatit: “Po e lirove këtë, nuk je mik i Cezarit; kush e bën veten mbret, i kundërvihet Cezarit.” (Gjoni 19:12)

Kur Pilati dëgjoi që ata po e akuzojnë atë për tradhëti dhe kur pa që po lindte një rebelim, mori ujë, i lau duart para turmës, duke thënë: “Unë jam i pafaj për gjakun e këtij të drejti; shikojeni ju.” (Mateu 27:24)

Një ulerim djallzor i fitores doli nga turma. “Qoftë gjaku i Tij mbi ne dhe mbi fëmijët tanë!” (Mateu 27:25)

Kështu Pilati, duke dëshiruar të kënaqë turmën, liroi Barabën dhe urdhëroi që Jezusi është për t’u fshikëlluar dhe pastaj për t’u kryqëzuar.

Maria u paralizua për disa çaste. Ajo luftoi me dëshirën për të qëndruar pranë Jezusit dhe kujtimeve të shpifura të kryqëzimit. Ai ishte dënimi më i tmerrshëm që ajo kishte parë.

Ngadalë Maria bëri rrugën për tek porta. Ishte rreth orës nëntë të mëngjesit dhe dukeshe që i gjithë qyteti tani ishte në këmbë duke murmuritur se çfarë do të ndodhte. Ndërsa Maria me një vendosmeri të re shtynte ndërmjet turmës që po rritej në rrugët e lashta, ajo dëgjoi njerëzit para saj duke u trazuar edhe më shumë. Ushtarët bërtisnin për të hapur rrugën ndërsa ata ishin duke çuar Jezusin në vendin e dënimit. Së bashku me Jezusin ata shoqëruan edhe dy cuba, të cilët ishin për t’u ekzekutuar në të njëjtën ditë.

Maria në dëshpërim shtynte njerëzit që të arrinte të shikonte Jezusin, por pamja e tmerrshme pothuajse e bëri atë që t’i binte të fikët. Ai ishte i përkulur nga barra e rëndë e një kryqi të neveritshëm i vendosur mbi supet e Tij. Duart e Tij ishin të lidhura tek binari i kryqit, duke mos e lejuar Atë të mbronte vetveten nga insektet acaruese të cilët i tërhiqte fytyra e Tij e gjakosura. Këmbët e Tij dridhëshin në çdo hap. Maria pa që arsya kryesore e kësaj nuk ishte barra – gjaku i freskët në kurrizin e Jezusit dëshmoi që urdhëri i Pilatit për të fshikëlluar Jezusin ishte zbatuar. Shtypja e gdhëçkave të binarit në kurrizit të Tij të plagosur pa dyshim ishte torturuese.

Jezusi u pengua dhe ra në gjunjë në kalldrëm. Një roje romake i padurueshëm e shkeli më këmb anësoren e Tij dhe filloi ta shajë atë në gjuhën latine. Duke rënkuar nga dhimbja e madhe Jezusi u mundua që të ngrihej në këmbë, por pas disa hapash Atij ra të fikët. Duke qënë me duart e lidhura, Ai ra me fytyrë mbi gurë.

Maria u përkul dhe instinktivisht iu afrua për ta ndihmuar Atë. Ushtari romak, i cili kishte shkelur Jezusin me këmbë, i çuditur për guximin e saj, e shtyu Marinë anash.

Por centurioni përgjegjës, duke kuptuar që Jezusi ishte i paaftë për të mbajtur kryqin e vet deri në vendin e dënimit, urdhëroi të zgjidhte kryqin nga supet e Tij. Pastaj ai bëri një sondazh të shpejtë turmës deri sa pa një zezak të fort, sytë e të cilit tregonin dhembshurinë për Jezusin. “Ti! Mbaje kryqin!” urdhëroi ai. (Luka 23:26)

Ndërsa çdo njeri ishte duke u përqëndruar tek rojët të cilët ishin duke ngritur kryqin mbi supet e zezakut, Maria u ngut për tek Jezusi. Ajo mori shallin e saj dhe filloi të fshijë me butësi fytyrën e Tij të mavijësuar dhe të gjakosur. Ajo e dinte se në disponim të saj ishin vetëm disa sekonda dhe asaj i nevojitej ujë. Në dëshpërim ajo vështroi rreth e rrotull dhe pa një burrë me një çantë të vogël uji prej lëkure tek rripi i tij. Pa i kërkuar leje, Maria e hoqi tapën e çantes dhe lagu shallin e saj. Pronari bërtiti nga habia por nuk ndaloi atë. Maria e mori kokën e Jezusit dhe rrotulloi atë përpjetë, pastaj shtrydhi disa pika uji nga shalli i saj midis buzëve të Tij të plagosura dhe të fryra.

Ngadalë, Jezusi hapi sytë. Iu deshën disa sekonda për t’u përqëndruar tek Maria, e cila po lante fytyrën e Tij me shallin e saj të lagur. Maria e dinte që Ai e njohu atë, sepse sytë e Jezusit pa dyshim ishin duke i buzëqeshur asaj. Në atë çast ushtarët vënë re se çfarë po bënte ajo dhe ngritën shtizat e tyre me një gjest kërcënues.

Megjithatë, Maria, duke u larguar pa dëshirë, ishte mirënjohëse që kishte gjetur të paktën një mënyrë se si të siguroj një oazë të shkurtër të lehtësimit për Mjeshttrin e saj. Ajo ishte mirënjohëse veçanërisht për faktin që Jezusi tani e dinte që ajo ishte atje. Por tani ankthi i Tij duhet të vazhdojë. Me duart e lidhura para Tij dhe me shtizën e ushtarit romak duke shtyrë nga mbrapa, Jezusi me një ecje të rëndë dhe të ngadaltë vazhdoi përmbushjen e profecisë.

Duke u afruar tek portat e qytetit, një prej cubave të dënuar e gjëti mënyrën për të liru një dorë dhe bëri një përpjekje të dëshpëruar dhe patetike për t’u arratisur duke tërhequr kryqin e lidhur tek dora tjetër. Ndërsa roja po mposhte këtë rebelim, Jezusi dëgjoi një grup femrash duke qarë për Atë. Ai iu drejtoi atyre dhe me një zë të qartë dhe shpalli një profeci të frikshme: “Bija të Jerusalemit, mos qani për mua, por qani për veten tuaj dhe për fëmijët tuaj. Sepse, ja, do të vijnë ditët kur do të thonë: “Lum gratë shterpa dhe lum barqet që nuk kanë pjellë dhe gjinjtë që nuk kanë mëndur!” Atëherë do të fillojnë t’u thonë maleve: “Bini mbi ne!”, dhe kodrave: “Na mbuloni!” Sepse, nëse bëhet kështu me drurin e njomë, ç’do të bëhet me të thatin?” (Luka 23:28-31) Kur Maria dëgjoi këto fjalë, asaj iu rrëqeth mishi.

Portat e Deleve, prej së cilit duhet të dalin të gjithë, krijoi grykën e shishes, dhe ky ngushtim shtyi Marinë sërish mbrapa në mes të turmës. Kur ajo arriti në kodrën e quajtur Golgota ose Vendi i Kafkës, dy cubat e dëshpëruar luftuan me ushtarët, të cilët mundoheshin për t’i vënë ata në pozicionin e duhur për t’i gozhduar. Ushtarët romakë

përqeshnin përgjërimit dhe klithmat e vuajtjeve të tyre. Por kur erdhi rradhja e Jezusit, ushtarët e pamëshirshëm habiteshin për nënshtrimin e Tij të qetë.

Maria dëgjoi dikë duke cituar një profeci nga Shkrimet e Shenjta: “I keqtrajtuar dhe i përlulur, nuk e hapi gojën. Si një qengj që e çojnë në thertore, si një dele e heshtur përpara atyre që e qethin, nuk e hapi gojën.” (Isaia 53:7)

Maria u kthye mbrapa dhe njohu Nikodemin, një farise i mirënjohur, i cili ditët e fundit kishte shfaqur një mbështetje të hapur ndaj shërbesës së Jezusit. Ky njeri i famshëm ishte duke qarë ndërsa po citonte profecitë Mesianike.

Centurioni tani, duke ndjerë dhembshuri për Jezusin, urdhëroi një roje që t’i ofronte Atij uthull i përzjerë me vrer për të lehtësuar dhimbjet e Tij, para sa të gozhdohej në kryq. Jezusi e vuri gojën në garuzhdë, por kur e kuptoi që ajo ishte një verë të vjetër, nuk e pranoi.

Maria u tremb, ndërsa një prej rojave ngriti çekiçin e tij prej druri dhe qëllloi tek një gozhdë prej hekuri, duke shpuar dorën e Shpëtimtarit. Jezusi harkoi shpinën e Tij dhe një britmë vuajtjeje doli prej buzëve të Tij. Gishtat e Tij dridheshin nga dhimbja, megjithatë fytyra e Tij akoma ishte e qetë. Ata e përsëritën këtë edhe me dorën e dytë dhe pastaj me këmbët e Tij. Atëherë Maria dhe të gjithë të pranishmit dëgjuan Jezusin duke klithur drejt qiellit: “Atë, fali ata sepse nuk dinë ç’bëjnë!” (Luka 23:34)

Me zemër të thyer dhe duke ndjerë pështjellime, Maria hoqi sytë nga skena e tmerrshme dhe pa dishepullin Gjon i cili me një dishepull tjetër ishte duke sjellë anash trupin e leshuar të Marisë – të ëmën e Jezusit. Asaj i kishte rënë të fikët.

Maria instinktivisht lëvizi afër miqve të saj. Sytë e Gjonit ishin të skuqura nga lotët dhe lodhja. Dy gra të tjera e shoqëronin atë – Maria, gruaja e Kleopës dhe tezja e Jezusit. Pasi nëna e Jezusit erdhi në vetvete, ata i ofruan asaj që ta përcjellin për në shtëpi, por ajo insistoi që do të rrinte deri në fund. Kështu ata sërish vështuruan sytë tek ekzekutimit mizor. Asnjeri nuk foli. Ushtarët me një britmë dhe me një shtytje të ashpër vendosën kryqin me Jezusin në gropën e përgatitur. Jezusi lëshoi një tjetër klithmë vuajtje ndërsa trupi i Tij lëkundej mbi gozhdët.

Fillimisht ishte e pamundur t’i afroheshe Jezusit. Mijra pelegrinët të përkushtuar të Pashkëve nga çdo cep i Perandorisë Romake po përmbysnin rrugët për në qytet. Shumë prej tyre ndaluan, të tronditur nga skena e kryqëzimit dhe veçanërisht nga shënimi tek kryqi i mesëm. Atje, mbi kokën e Krishtit në një dërrasë lexoheshin fjalët të shkruara në nxitim të cilët shpallnin në tre gjuha: “Ky është Mbreti i Judenjve”.

Spektatorët ulnin sytë, goditin gjoksët e tyre dhe vazhduan rrugën. Por udhëheqësit fetarë rrethuan kryqin si çakallët frikacakë duke pritur vaktin e tyre të vdesë. Ata shanin dhe mallkonin Njeriun që po vdiste. Ishte e qartë për çdo njeri që demonët e xhelozisë e kishin shtyrë ata për të kryqëzuar Jezusin, dhe tani ata ishin të pushtuar nga demonët gjakatar të mizorisë.

Ndërsa kaluan orë të pafund, hutat filluan të fluturonin rreth kryqëve dhe turma filloi të rrallohej. Njerëzit duhej të nxitonin për në shtëpi për t’u përgatitur për Sabatin që po afronte. Me çdo shans Maria me adhuresit e tjerë besnikë i afrohej kryqit deri sa të arrinte vetëm disa metra nga i vetmi Njeri i cili e kishte dashur atë me një dashuri të pastër.

Rojet romake të ngurta habiteshin nga mizoria e shfaqur e udhëheqësve fetarë të judenjve ndaj njerit prej popullit të tyre. Prandaj ata panë Marinë dhe miqtë e saj me dhembshuri dhe i lejuan ata që të afroheshin tek kryqi i Jezusit.

Sytë e Jezusit ishin të mbyllura dhe frymëmarrja e Tij ishte plot mundim. Por sikur të kishte ndjerë afrimin e Marisë, Ai hapi sytë dhe e pa atë me një shprehje që tregonte: “Ja, sa shumë të dua!” Ndërsa Maria pa fytyrën e Tij të rrahur, ndërmjet loteve që mbushnin sytë e saj, ajo instinktivisht zgjati dorën e saj delikate dhe me gishta që dridheshin preku një prej këmbëve të Tij të plagosura dhe të gjakosura.

Studimi Biblik 5

Leximi Luka 23:33-34

33 Dhe kur arritën në vendin që quhet “Kafkë”, aty e kryqëzuan atë dhe keqbërësit, njërin në të djathtë dhe tjetrin në të majtë.

34 Por Jezusi tha: “Atë, fali ata sepse nuk dinë ç’bëjnë.” Pasi i ndanë rrobat e Tij, hodhën short.

Kryqizimi dhe vuajtje e Krishtit mund të jetë një studim i pakëndshëm, por ai në fakt na ushqen shumë shpirtërisht. Ai gjithmonë do të na frymëzoj për një mirënjohje e thellë dhe e përlur për Atë i cili mori vendin tonë mëkatar. Tema e kryqit është vijë qendrore rreth së cilës rrotullon gjithë Ungjilli. Ajo është piknisja dhe destinacion në procesin tonë të kthimit. Pali tha: “Sepse e vendosa që të mos di tjetër gjë ndër ju, veç Jezu Krishtit edhe atë të kryqëzuar.” (1 Korintasve 2:2)

Ashtu si Zakeu ngjiti në një pemë dhe pastaj pa Krishtin, avantazhi që na jep kryqi është që atje shikojmë më mirë Shpëtimtarin tonë. (Luka 19:1-10)

Në qëndër të vëmendjes - kryqi

Kur Benxhamin Franklin ishte në shtratin e vdekjes, ai kërkoi të varnin mbi mur pikturën e kryqit, kështu që ai, sipas fjalëve të tij, mund të vezhgojë “formën e Viktimës së Qetë.”

Një prej autorëve të mi më të pëlqyer shkruante: “Do t’ju bëj mirë... të ristudjoni shpesh herë skenat e fundit të jetës së Shpëtimtarit tonë. Kështu, duke patur tundime ashtu siç edhe Ai, mund të mësojmë mësimet më të çmuara. Do të ishte mirë nëse për ditë kalojmë një orë duke medituar mbi jetën e Krishtit nga grazhdi ku lindi deri në kryq.

Duhet të ecim hap pas hapi dhe të lejojmë imagjinatën tonë të shikojë çdo skenë me ngjyra, veçanërisht ato të fundit të jetës së Tij tokësore. Kështu, duke medituar mbi mësimet dhe vuajtjet e Tij, dhe rreth sakrificës së pashoq që Ai bëri për të shpëtuar racën njerëzore, mund të forcojmë besimin tonë, të ngjallim dashurinë tonë dhe të mbushemi më thellë me Frymën që mbështeste edhe Atë.

Nëse duam të qëndrojmë të shpëtuar deri në fund, duhet të mësojmë mësimin e pendimit dhe besimit tek këmbët e kryqit të Krishtit. ... Çdo gjë fisnike dhe bujare në njëri do të lulëzojë gjatë meditimeve mbi Krishtin në kryq.”¹⁸

Nuk ka asgjë tërheqëse në kryqizim. Ajo është një mënyrë shumë e shëmtuar ekzekutimi. Megjithatë, duke medituar mbi të, edhe pse ky ilaç është i hidhur, ai do të shërojë shpirtat tanë.

Vuajtje tek kryqi

Kryqizimi u shpik nga persianët, por romakët e zhvilluan atë deri në detaj për ta bërë viktimën e fatkeq të vuajë sa më shumë. Një historian shkruante: “Kryqi në të cilën vdiq Krishti, ishte përbërë prej dy shtyllave perpendikulare, me shtyllen horizontale në majën e drurit ose pak më posht. Një bllok ose një kunjë nganjëherë gozhdohej tek kryqi për të shërbyer si vend ku personi i dënuar mund të uleshe, kështu pjesërisht duke e mbështetur trupin e tij. Nganjëherë gozhdohej edhe një mbështetëse për këmbët.

Viktimat e kryqëzimit shpesh herë nuk vdisnin për dy ose tre ditë. Zakonisht viktimat u rrah para kryqizimit, dhe kjo mund të shpejtojë procesin e vdekjes falë humbjes së gjakut. Një tjetër faktor që kontribonte në kohëgjatjen e vuajtjeve ishte prania ose mungesa e mbështetësve tek këmbët. Sepse kur personi, i varur prej krahëve të tij, shpejt humb tensionin e gjakut, ritmi i pulsit rritet. Kështu, së shpejti vjen vdekja prej mungesës së qarkullimit të gjakut në tru dhe në zemër. Nëse viktimat kishin mundësi të mbështeste veten, qarkullimi i gjakut mund të ishte restauruar në pjesën e sipërme të trupit.”

Grant Osborn (Grant Osborne) e përshkruan shumë qartë këtë vdekje mizore: “Për të fiksuar duart e viktimës tek kryqi, përdorehin gozhda ose gjalmë. Nganjëherë edhe këmbët gozhdoheshin. Kur thëresit donin t’i jepnin fund torturës, ata thyenin këmbët e viktimës posht gjunjëve. Atëherë ai nuk mundeshe më të mbështeste trupin dhe humbja e gjakut afronte vdekjen.”¹⁹

Çfarë u shkrua mbi kryq?

Disa njerëz janë të hutuar – pse Ungjijt duken kontradiktorë në përshkrimin e shënimit mbi kokën e Jezusit.

¹⁸ Lift Him Up, p.240.

¹⁹ Holman Bible Dictionary

1. “Dhe përmbi kryet e Tij, i vunë gjithashtu shkaku e shkruar të dënimit të Tij: “KY ËSHTË JEZUSI, MBRETI I JUDENJVE”. ” (Mateu 27:37)
2. “Dhe mbishkrimi që tregonte shkaku e dënimit i cili ishte vënë përmbi Të, thoshte: “MBRETI I JUDENJVE”. ” (Marku 15:26)
3. “Por mbi Të ishte edhe një mbishkrim me shkronja greke, latine dhe hebraike: “KY ËSHTË MBRETI I JUDENJVE”. ” (Luka 23:38)
4. “Dhe Pilati shkroi edhe një mbishkrim dhe e vuri në kryq; dhe ishte shkruar: “JEZUS NAZARENASI, MBRETI I JUDENJVE”. ” (Gjoni 19:19)

Është e vërtetë që shënimet e Ungjijve kanë ndryshime të vogla nga njëra-tjetri. Përgjigjen – PSE? – e gjejmë tek Ungjilli sipas Lukës – ai na kujton që mbishkrimi ishte në tre gjuhë – “me shkronja greke, latine dhe hebraike”. (Luka 23:38)

Shumica prej ndryshimeve midis Ungjijve vijnë nga përkthimet nga një gjuhë në tjetër. Luka dhe Gjoni shkruan për njerëzit johebrenj. Prandaj ata kanë parapëlqyer mbishkrimin grek. Mateu shkroi për judenjt, prandaj ka përdorur citatin në hebraishte. Marku, duke u shkruar romakëve, natyrisht do të citonte mbishkrimin në gjuhën latine. Gjithashtu mbani mend që këtë shenjë,

sipas urdhërit të Pilatit, mund ta kishte shkruar një ushtar romak, i cili nuk mund të ketë patur talentin dhe kujdesjen për të harmonizuar përkthimet e ndryshme.

Kush ishin të pranishëm tek kryqi?

Kështu mund të lindë edhe pyetja pse autorët e ndryshëm të Ungjijve kanë përshkruar ndryshe listën e dishepujve të Krishtit të cilët ishin të pranishëm te Kryqëzimi?

1. Ishin aty edhe shumë gra që vërenin nga larg; ato e kishin ndjekur Jezusin nga Galileja për t'i shërbyer; midis tyre ishte Maria Magdalena, dhe Maria, nëna e Jakobit dhe e Joses; dhe nëna e bijve të Zebedeut. (Mateu 27:55, 56)
2. Aty ishin, gjithashtu, edhe gra që shikonin nga larg; midis tyre ishin Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Jakobit të vogël dhe të Joses dhe Salomeja, të cilët edhe e kishin ndjekur dhe i kishin shërbyer kur ishte në Galile; dhe kishte edhe shumë të tjera që ishin ngjitur bashkë me Të në Jerusalem. (Marku 15:40, 41)
3. Por të gjithë të njohurit e Tij dhe gratë që e kishin ndjekur që nga Galileja qëndronin larg, duke parë këto. (Luka 23:49)
4. Por afër kryqit të Jezusit, qëndronin nëna e tij dhe motra e nënës së tij, Maria e Kleopas dhe Maria Magdalena. (Gjoni 19:25)

Përgjigjja logjike është që gjatë shtatë orëve, ndërsa trupi i Krishtit ishte varur mbi kryq, shumë prej miqve dhe dishepujve të Tij qëndruan në grupe të vogla, duke e vëzhguar këtë tmerr nga distanca të ndryshme. Disa erdhën, disa u larguan gjatë orëve të gjata, për shkakun që Sabati po afrohej. Luka thotë që ata “qëndronin larg”. Gjoni thotë që ata qëndruan “afër kryqit”. Ndoshta pas disa orësh, kur turma e tërbuar u largua, ndjekësit besnik më në fund kishin mundësinë për t’iu afruar Shpëtimtarit të tyre.

Por një gjë është e qartë – çdo autor na vërteton që Maria Magdalena qëndronte atje gjatë gjitha kohës.

Si funksionon kryqi?

Një ushtar i ri i këmbësores duke luftuar në Itali gjatë Luftës II Botërore u fut në një strofull dhelpre, kështu duke shpëtuar nga plumbat. Në përpjekje të thellonte strofullën për më shumë mbrojtje, ai gërmoi si i çmendur dhe gjeti një kryq argjendi. Në atë çast një tjetër burrë ra pranë tij. Ushtari, duke parë që shoku e tij është kapelani i ushtrisë, foli me gulçim: “Ah, sa gëzohem të të takoj ty! Më thuaj, si e bën ti këtë gjë të funksionoj?”

Disa njerëz kanë mësuar gabimisht që në kohërat e Dhjatës së Vjetër, njerëzit shpëtoheshin me anë të veprave, kurse Dhjata e Re na mëson, që jemi shpëtuar me anë të besimit. Në fakt, çdo njeri i çliruar është shpëtuar me anë të besimit, falë sakrificës së Krishtit. Të gjithë shenjtorët, nga Adami deri tek Gjon Pagëzori, shpëtoheshin duke vëzhguar kryqin e së ardhmes, me anë të besimit. Sot çdo njëri i shpëtuar është çliruar duke vëzhguar me besim kryqin e së kaluarës. Çdo njëri shpëtohet duke parë *“Qengjin i Perëndisë që ngre mëkatin e botës.”* (Gjoni 1:29)

Është shumë e thjeshtë – ne nuk mund të shpëtohem pa patur dashuri ndaj Perëndisë. Por si të biemi në dashuri me Të? *“Ne e duam Atë, sepse Ai na deshi i pari.”* (1 Gjonit 4:19) *“Dhe unë, kur të jem ngritur lart nga toka, do t’i tërheq të gjithë tek unë.”* (Gjoni 12:32) Kryqi është pika kryesore e historisë. Pikërisht atje ne shohim më qartë dashurinë e Zotit ndaj nesh. Tek kryqi dashuria e Zotit arriti kulmin. Dhe kjo fuqi e mahnitshme tërheq çdo zemër.

Pjetri tha që nëse duam të jemi shpëtuar, së pari duhet të pendohemi: *“Pendohuni, pra, dhe kthehuni, që të shlyhen mëketet tuaja.”* (Veprat 3:19)

Por si të pendohemi? Shkrimet na japin përgjigjen: *“Mirësia e Perëndisë të prin në pendim.”* (Romakëve 2:4)

Pikërisht tek kryqi mund të shohim të demonstruar mirësinë e Zotit. Tek kryqi ne shohim dashurinë e Satanit ndaj fuqisë, dhe fuqinë e dashurisë së Jezusit. Kryqi është katalizatori i çdo kthimi të vërtetë.

Kryqi jep kurajo

Stiv Braun (Steve Brown) tregoi një histori rreth një ushtaraku anglez i cili në Luftën I Botërore humbi kurajon dhe dezertoi. Duke përpjekur të arrijë në breg për të gjetur një anije për në Angli, ai doli i humbur dhe i pashpresë në natën e zezë. Ai gjeti diçka që dukeshë si një shtyllë drejtuese. Nata ishte kaq e errët sa ai u ngjiti në shtyllë për të lexuar drejtimin. Në majën e shtyllës ai ndezi një shkrepse dhe e gjeti vetën ballë përballë me Jezusin. Atëherë ai kutpoi që kjo nuk ishte shtyllë drejtuese por kryqi. Braun shpjegoi: “Atëherë atij iu kujtua Ai, i cili kishte vdekur për të – Ai i cili kishte duruar dhe nuk ishte dorëzuar për të braktisur misionin e Tij. Mëngjesin tjetër ushtari ishte kthyer në fushën betejës.”

“Kujtoni, pra, Atë, që duroi një kundërshtim të tillë nga ana e mëkatarëve kundër Tij, që të mos lodheni dhe të ligështoheni në shpirtin tuaj.” (Hebrenjve 13:3)

Kryqi na jep forcë për të falur

Le të kujtojmë gjithmonë që fjalët e para të shprehura nga kryqi ishin ato të faljes! *“Jezusi tha: ‘Atë, fali ata sepse nuk dinë ç’bëjnë.’”* (Luka 23:34)

Kjo jo vetëm na bind për dëshirën dhe gadishmërinë e Krishtit për të falur çdo mëkatar, por gjithashtu na tregon që kryqi na fuqizon të falim njëri-tjetrin.

“Duke duruar njëri-tjetrin dhe duke falur njëri-tjetrin, në qoftë se dikush ka ankesë kundër njëri-tjetrit; sikundër Krishti ju ka falur, ashtu bëni edhe ju.” (Kolozianëve 3:13)

“Sepse në qoftë se ju ua falni njerëzve gabimet e tyre, Ati juaj qiellor do t’ju falë edhe juve; por në qoftë se ju nuk ua falni njerëzve gabimet e tyre, as Ati juaj nuk do t’ju falë juve gabimet tuaja.” (Mateu 6:14, 15)

Xhorxh Herbert (George Herbert) ka thënë: “Ai, i cili nuk mund të falë të tjerët, shkatërron urën mbi të cilën duhet të kalojë vet.”

Ku mund të gjejmë fuqinë për të falur ata, të cilët na kanë lenduar kaq thellë? Drita që rrezaton nga Kalvari ndriçon çdo njollë të karakterit tonë mëkatar. Ajo na jep një perspektivë më të mirë mbi atë se sa shumë na ka falur Krishti. Kur ne arrijmë ta kuptojmë që Zoti na ka çliruar nga një mal mëkatesh, atëherë çdo gjë që të tjerët na kanë bërë, na duken vetëm si ca përgje. (Mateu 18:23-35)

Aleksandër Dezhong (Alexander C.Dejong) ka thënë: “Falja përfshin tre gjëra. Së pari, ajo do të thotë të heqesh dorën nga të drejtat e hakmarrjes. Kjo do të thotë që njeriu nuk kthen thashëtheme me thashëtheme dhe ofendim me një ofendim edhe më të madh. Së dyti, ajo do të thotë të zëvendësosh ndjenjat e fyerjes dhe inatit me vullnetin e mirë, dashurinë që kërkon mirëqënien e të tjerëve, jo të keqen. Së treti, ajo do të thotë që personi që fal merr hapa konkrete për të restauruar marrëdhënie të mira.”²⁰

Falja dhe harresa

Pas Luftës Civile në Amerikë, Robert Li (Robert E.Lee) vizitoi një grua në Këntaki (Kentucky) e cila e çoi për të treguar mbetjet e një peme të madhe dhe të vjetër para shtëpisë së saj. Atje ajo qau me hidhërim për pemën e gjymtuar nga zjarri i artilerisë së Unionit. Ajo priste që gjenerali Li do të kritikonte Veriun ose të paktën do të shpallte ngushëllime. Por Li bëri një pauzë dhe pastaj tha me butësi: “Priteni atë pemë, zonja ime e dashur, dhe harrojeni atë!”

Falja e vërtetë do të thotë të zgjedhesh që të harrosh. Klarës Barton (Clara Barton), themeluese e Shoqatës së Kryqit të Kuq në Amerikë, një ditë i kujtuan rreth një lëndimi që dikush ia kishte bërë disa vite përpara. Megjithatë ajo silleshe sikur ajo kurrë nuk kishte dëgjuar rreth kësaj. “A s’të kujtohet fare kjo?” e pyeti mikesha e saj.

“Jo,” ishte përgjigjja e Klarës, “por më kujtohet shumë mirë se si e kam harruar atë.”

Ndoshta po pyetni vetveten: “A është e mundur të harrosh në të vërtetë lëndimet?” Mbase jo, por njeriu mund të zgjedhë që të mos mendojë rreth atyre.

Martin Luteri ka thënë: “Nuk mund të ndalosh zogjtë së fluturuar rreth kokës tënde, por mund t’i ndalosh ata së bëri foletë në flokët e tua.” Kështu edhe ne mund të zgjedhim të mos meditojmë mbi çeshtjet që kemi falur.

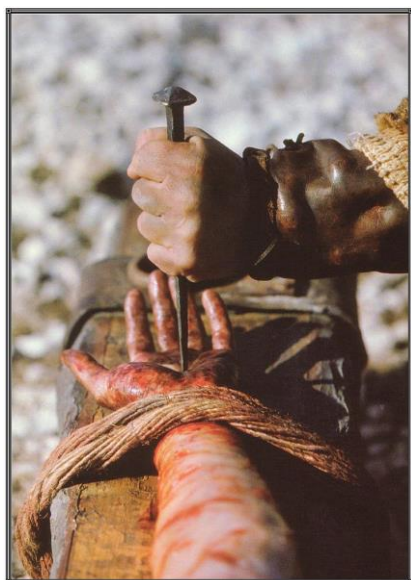
²⁰ Leadership, vol.4, No.1

Është e shëndetshme të urresh... mëkatin

E kuptoj që kryqi nuk është një pikturë shumë e bukur, por as mëkati nuk është i tillë. Kur ne mendojmë rreth tmerrit të kryqit, le të kujtojmë që pikërisht mëkatet tona të tmerrshme e kanë shkaktuar atë. Kryqi jo vetëm na mëson rreth dashurisë së mrekullueshme të Zotit, por gjithashtu na kujton se sa të shpifura janë mëkatet për Zotin.

“Mëkati që të duket mëkat, me anë të së mirës më pruri vdekjen, që mëkati të bëhet edhe më tepër mëkat nëpërmjet urdhërimit.” (Romakëve 7:13)

Ne kurrë nuk do të kuptojmë se sa shumë ka duruar dhe vuajtur Krishti për të na shpëtuar. Ai jo vetëm mbajti vuajtjet për të gjithë njerëzimi, por edhe të gjithë vuajtjet e natyrës. Mëkati i ka shkaktuar vuajtje të madhe Zotit, të afërmve tanë, neve dhe krijesave. Çdo gjëmb dhe lule që zbehet, çdo harabeli i rënë dhe çdo re e zezë na kujton që e gjithë natyra po vuan së bashku me ne pasojat e mëkatit.

“Sepse e dimë se deri tani mbarë krijesa psherëtin bashkë dhe ndodhet bashkë në dhimbjet e lindjes.”

(Romakëve 8:22)

Ja, një tjetër citat që më pëlqen shumë: “Biri i Zotit i panjollë ishte i varur mbi një kryq. Trupi i tij ishte i çjerrë nga kamzhiku; duart, të cilat shpesh herë kishin bekuar njerëzit, tani ishin gozhduara në shtyllën prej druri; këmbët e palodhshëm për t’i shërbyer të tjerëve me dashuri, ishin të shpuara tek trungu; koka mbretërore ishte plagosur nga kurora e gjëmbave; dhe buzët dridhëshin në dëshirë për të bërtitur. Por Ai duronte – pikat e gjakut që rrjedhnin nga koka, duart dhe këmbët e Tij; agoninë që e mbështolli trupin e Tij; dhe dhimbjen e papërshkruashme që mbushte shpirtin e Tij, për shkakun që Ati kishte fshehur fytyrën e Tij. Këto të gjitha i flasin birit të njerëzimit, duke

shpallur: Për ty Biri i Zotit po duron barrën e fajit, për ty Ai po shkatërron zotërimin e vdekjes dhe hap portat e Parajsës. Ai që heshti stuhinë dhe eci mbi dallgat, Ai që bëri demonet të dridhëshin dhe sëmundjet të largoheshin – ofron Vetën si një sakrificë mbi kryq, dhe e gjitha kjo po ndodh nga dashuria e madhe që Ai ka për ty.”²¹

Kryqi na jep koordinata

Më kujtohet që kam lexuar një histori rreth një polici i cili patrullonte një natë në Anglinë veriore. Ai dëgjoi një fëmijë duke qarë. Së shpejti ai gjeti një djalë të ulur në pragun e një shtëpie. Lotët i rridhnin pa pushim. “O zotëri, jam i humbur. Ju lutem, më çoni në shtëpi!”

Polici u ul pranë djalit dhe e pyeti: “A e di adresën tënde?”

Djali tundi kokën për Jo. Polici filloi të përmendë emrat e rrugëve, në përpjekje të ndihmojë djalin të kujtojë se ku banonte. Kur kjo përpjekje dështoi, polici filloi të kujtojë dyqanet dhe hotelet e lagjes, por nuk pati sukses. Atëherë ai i kujtoi që në qendrën e qytetit ka një

²¹ Ellen.G.White, The Desire of Ages, p.755.

kishë të famshme me një kryq të bardh dhe të stërmadh mbi majën e kullës. Kryqi ishte i dukshëm dhe nga ai vend ku ata ishin ulur.

Polici i tregoi djalit kryqin dhe i pyeti: “Mos banon diku atje afër?”

Djali pa për një çast dhe fytyra e tij u ndriçua. “Po, atje! Më ço mua tek kryqi, pastaj mund të gjëj rrugën për në shtëpi.”

Kryqi akoma është pikënisja e udhëtimit të bijve të humbur të Zotit për në shtëpi.

Tek këmbët e Krishtit në shërbim

Kapitull 6 – Tek varri

Historia

Ndërsa orët e pafund të kryqizimit ecnin ngadalë, ushtarët, të përgjegjshëm për ekzekutimin e Jezusit dhe të dy cubave, kaluan kohë duke ndarë plaçkat e viktimave. Ata i kishin ndarë rrobat në katër pirgje, por manteli i Jezusit, edhe pse i njollosur me gjak, kishte cilësinë e jashtzakonshme. Maria ndjeu se si u skuq nga inati, duke parë këto burra duke u zënë për mantelin të cilin ajo dhe Marta e kishin bërë për Zotin e tyre. Më në fund, ushtarët vendosën të hedhin në short për të gjetur së kush to të merrte mantelin.

“Ndajnë midis tyre rrobat e mia dhe hedhin në short tunikën time.” Maria dëgjoi sërish zërin e thyer të Nikodemit mbrapa saj, duke cituar psalmin 22 të Davidit.

Në fillim, ndërsa sundimtarët ishin duke fyer Jezusin, dy cubat morrën pjesë në fyerje, por ndërsa orët kaluan, njëri prej tyre u bë i qetë dhe i mendushëm.

Njëri prej priftërinjve qeshi duke treguar me gisht tek mbishkrimi sipër kokës së Jezusit: “Krishti, mbreti i Izraelit, le të zbresë tani nga kryqi që ta shohim dhe ta besojmë.” (Marku 15:32) Atëherë cubi në anën e majtë të Jezusit u bashkua me priftin duke i thënë: “Nëse ti je Krishti, shpëto vetveten dhe neve.” (Luka 23:39)

Por shoku i tij në anën e djathtë të Jezusit e qortoi duke thënë: “A s'ke frikë nga Perëndia, që je nën të njëjtin dënim? Në realitet, ne me të drejtë jemi dënuar, sepse po marrim ndëshkimin e merituar për ato që kemi kryer, ndërsa ky nuk ka bërë asnjë të keqe.” (Luka 23:40, 41) Turma heshti ndërsa dëgjonte këtë bisedë surreale midis të treve që po vdisnin. Cubi i dytë i tha Jezusit: “Zot, kujtohu për mua kur të vish në Mbretërinë Tënde.” (Luka 23:42)

Ai ende nuk kishte mbaruar fjalimin e tij, kur Jezusi iu përgjigj: “Në të vërtetë po të them sot: do të jesh me mua në parajsë.” (Luka 23:43) Dhe Maria pa një paqe hyjnore duke mbuluar fytyrën e njeriut të dënuar.

Pothuajse gjashtë orë kishin kaluar që kur ushtarët kishin shpuar duart dhe këmbët e Jezusit. Duke qënë të sigurt që fati i Tij ishte i vendosur, dhe pasi kishin marrë hakun e tyre, duke fyer dhe mallkuar Atë, priftërinjtë u larguan për në shtëpitë e tyre me justifikimet se duhet të bënin përgatitjet përfundimtare për Sabatin. Në fakt, shumë prej tyre i shqetësonte errësira e çuditshme që po mbulonte tokën, si një gjykim hyjnor.

Disa dishepuj kishin vëzhguar nga larg, duke goditur gjokset të tyre nga trishtimi për kthesën vdekjeprurese të ngjarjeve. Gjoni akoma po rrinte pranë nënës së Jezusit dhe tani atyre iu bashkua edhe nëna e tij. Duke ditur që Jezusi nuk kishte shumë kohë në disponim, ata iu afruan kryqit.

Shpëtimtari mundahej të shikonte poshtë miqtë e Tij besnikë. Ai kapsiti sytë për të hequr gjakun e tharë dhe insektet e urritura që nuk lejonin të fiksonte shikimin e Tij. Së pari Ai pa nënën e Tij, pastaj tundi kokën drejt Gjoni pranë saj, dhe i tha: “Ja, biri yt!” Pastaj ai vështroi sytë tek Gjoni dhe i tha: “Ja, nëna jote!” (Gjoni 19:26, 27) Duke thënë këtë Ai shumë

qartë tundi kokën drejt Marisë së Nazaretit, jo nënës së Gjonit. Gruaja e Zebedeut u prek shumë nga kujdesja e Jezusit ndaj nënës së vet gjatë orëve të Tij të vdekjes.

Gjoni gjithashtu e kuptoi që Jezusi i besoi kujdesjen për lidhjen e Tij më të çmuar, mikut të Tij më të ngushtë. Gjoni u afrua tek Maria dhe e përqafoi atë me një dorë, duke treguar që e ka kuptuar dhe pranuar këtë amanet të shenjtë. Dhe nga ai çast e tutje ai dhe e ëma e tij e morën Marinë në shtëpinë e tyre dhe e trajtuan si pjestare të familjes.

Frymëmarrja e Jezusit u bë më e cekët. Ndërsa Ai ishte i varur mbi gozhdat në duart e Tij, ishte e pamundur të fliste më fort veçse të pëshpëriste. Ai përpiquej të ngrihej më lartë, por kjo e rëndoi peshën tek gozhdat e këmbëve. Kjo e bëri që të dridhej nga një valë e re dhimbje. Ai mezi shqiptoi kërkesën e Tij: “Kam etje!” (Gjoni 19:28) Papritur Jezusi mori frymë thellë dhe bërtiti me një zë të fortë: “Eloi, Eloi; lama sabaktani”, që e përkthyer nga dialekti i Tij aramaik do të thotë: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?”. (Marku 15:34)

Disa ushtarë romak të cilët qëndruan pranë e keqkuptuan thirrjen e Tij. Duke ditur që judenjtë ishin duke pritur ardhjen e Elisë, ata thanë: “Ja, Ai po thërret Elian!” Njeri prej tyre mori një sfungjer, e mbushi atë me uthull vere, e vuri në një kallam dhe ia dha për të pirë.

Duke shpresuar që kjo ishte ujë, Jezusi afroi kokën për të qetësuar buzët e Tij të fryra dhe të thara. Por pasi shijoi pijen e hidhur, Ai ktheu kokën, edhe pse fyti i Tij i thatë ishte duke kërkuar për çfarë do lloj lëngu. Por ishte e rëndësishme që Ai të qëndronte me një mendje të qartë deri në fund, sepse në rrezik ishte fati i gjithë njerzimit.

Atje ndiheshë prania e vet Satanit. Ai ishte duke vepruar me gjithë dinakërinë dhe fuqinë e tij për të bërë Birin e Zotit të mëkatojë veç një herë. Ai e dinte që atëherë çdo shpresë e njerëzimit do të ishte e humbur.

Papritur Jezusi bërtiti sërish me një rezonancë të një trumpete: “O Atë, në duart e tua po e

dorëzoi frymën time!”. (Luka 23:46) Pasi me një zë të qartë dhe fitimtar shpalli: “U krye!” (Gjoni 19:30)

Me këto fjalë fryma e fundit e jetës së Tij të vdekshme doli nga mushkритë e Shpëtimtarit. Koka e Tij e gjakosur ra tek gjoksi i Tij. Ishte një çast i një heshtje shurdhuese, pastaj retë e zeza dhe të egra filluan të vorbulloheshin mbi kokat e njerëzve, sikur vet natyra ishte duke vajtuar dhe duke protestuar kundër vdekjes së Krijuesit. Toka filloi të dridhej, dhe dridhjet së shpejti u bënë lëkundjet e një tërmeti të fortë.

Kur njerëzit filluan të luteshin në panik, tërmeti ndaloi.

Atëherë centurioni, i cili ishte atje dhe pa ngjarjet e shpejta mbinatyrore, i shtyrë nga Frymë e Perëndisë, shprehi atë çfarë vërtitej në mendjet e të gjithëve: “Me të vërtetë ky njeri ishte Biri i Perëndisë!” (Marku 15:39)

Pasi Jezusi kishte vdekur dhe toka kishte ndaluar së lëkunduri, ajri u mbush me një heshtje të frikshme. Udhëheqësit e mbetur, të cilët ishin më të egër në fyerjen e Krishtit, tani kishin fytyra të zbehta, të ndrydhura dhe të trullosura. Hutimi i tyre u thellua, kur një lajmëtar i frikësuar erdhi me vrap nga Jerusalemi duke bërtitur që gjithë qyteti ishte në gjendjen e panikut dhe hutimit.

“Atë çast kur prifti ofroi fljimin e Pashkës,” tregoi lajmëtar, “veli i shenjtë brenda Tempullit u ça në mes, duke vënë në dukje Vendin më të Shenjtë. Prifti i tronditur lëshoi thikën, ndërsa qengji u çlirua nga litaret dhe u zhduk në turmën e tmerruar.” (Mateu 27:51)

Farisenjtë ashpërsisht panë njëri-tjetrin. Kjo ishte një shenjë shumë e keqe. Sikur duke dashur që të mbanin të fshehur provën e krimit të tyre, udhëheqësit nxituan për në qytet, tek pallati i Pilatit. Ata kërkonin që trupi i Jezusit dhe dy të tjerëve të ishin hequr nga kryqet kështu që të mos njollosej Sabati.

Pilati, duke ditur që vdekja në kryq mund të vinte vetëm pas disa ditësh, u habit duke marrë vesh që Jezusi kishte vdekur kaq shpejt. Ai urdhëroi të thyeshin këmbët e të dy kriminelëve për të afuar edhe vdekjen e tyre.

Maria dëgjoi që midis farisenjve të cilët vizituan Pilatin, ishte edhe Jozefi, një njeri i mirë nga Aramatia. Jozefi ishte anëtar i nderuar të keshillit të Sinedrit. Ai me gjithë zemër po priste Mbretërinë e Zotit dhe nuk kishte rënë dakort me vendimin e të tjerëve për të kryqëzuar Jezusin. Kur udhëheqësit e tjerë u larguan, ai mbeti mbrapa dhe i kërkoi Pilatit lejen për ta varrosur Atë në një mënyrë të denjë.

Pilati u habit, duke parë një prej farisenjve që kishte respekt ndaj Galileasit të kryqëzuar. Ai tundi kokën pozitivisht dhe i tha: “Kur ushtarët të vërtetojnë që Ai në të vërtetë është i vdekur, mund të marresh trupin e Tij.” Ndërsa skribi po shenonte lejen dhe urdhërat e Pilatit, ai vazhdoi bisedën, duke thënë: “Gruaja ime natën e kaluar kishte një ëndërr shumë shqetësuese për këtë Njeri. E di, Ai më dukesh shumë i veçantë.”

“Po, e di,” ia ktheu Jozefi.

Kur Jozefi u kthye në Golgotë, ushtarët sapo kishin thyer këmbët e të dy kriminelëve që ishin në të dy anët e Jezusit. Ata ishin pothuajse pa ndjenja nga dhimbjet e padurueshme dhe pa aftësi për t’u ngritur dhe për të marrë frymë. Trupat e tyre vareshin në një mënyrë të panatyrshme ndërsa ata mundoheshin të thithnin ajër me gulçime të cekta.

Tallësit e mbetur, të kënaqur që detyra e tyre ishte mbaruar, filluan të largoheshin, duke marrë me vete një sens të tmerrshëm të parandjenjave, që sot në Golgotë ndodhi diçka hyjnore.

Por Maria me Gjonin dhe nënën e Jezusit, së bashku me disa dishepuj dhe miq të tjerë të besueshëm vendosën të qëndrojnë deri në fund. Maria pa Jozefin duke i treguar centurionit letrën, në të cilën Pilati kishte dhënë leje për t’u kujdesur për trupin e Jezusit. Pastaj centurioni urdhëroi ushtarët të ulnin kryqin kështu që dishepujt mund të merrnin kufomën e Udhëheqësit të tyre. Por para kësaj, një prej ushtarëve të pashpirt, duke dëshiruar të

vërfikojë që Jezusi kishte vdekur – dhe ndoshta për t’i bërë ofendimin final popullit të Izraelit – shpoi me shtizën e tij brinjën e Jezusit. Direkt, dy rrëke të dallueshme dolën nga plaga e Tij – njëra – gjak, kurse tjetra e pastër – si ujë. Rojet e habitur pritën deri sa ndalonte kjo rrjedhje e çuditshme, pastaj ulën kryqin.

“Zemër e thyer.” Maria dëgjoi Mateun duke folur për herë të parë atë ditë. “Ai ka vdekur nga zemra e thyer,” tha Mateu duke treguar pellgun e gjakut dhe ujit tek këmba e kryqit. “Ajo shkakton ndarjen e gjakut dhe ujit.”

Maria u çudit, se si ish-tagrambledhësi mund të dije gjëra të tilla, por i besoi fjalëve të tij.

Dishepujt u munduan të heqin me butësi gozhdat nga trupi i Mjeshtrit të tyre. Jozefi e udhëhoqi këtë operacion, duke treguar grupin e vogël, që ai besonte që Jezusi ishte profet i madh, i dërguar nga Zoti. Ai shpjegoi që nëse ata e lejonin, ai do të dhuronte varrin e vet, i cili ndodhej në kopshtin pranë. Duke mos patur asnjë plan për këtë fatkeqësi të madhe, ata me përulësi e pranuan ofertën bujare të Jozefit.

Në atë çast erdhi Nikodemi me dy shërbetorët e tij. Pasi Jezusi kishte vdekur, ai kishte shkuar në qytet për të blerë një përzierje të shtrenjtë të mirës dhe aloes, dhe gjithashtu disa çarçafë për të mbështjellur trupin e Jezusit. Jozefi e gjeti barelën për të transportuar kufomin e Tij. Ndërsa ata u nisën për në varr, Maria pa Nikodemin duke u kthyer tek kryqi për të marrë shenimin “Jezusi, Mbreti i Judenjve”, të cilën ai e mbështolli me kujdes dhe e fshehu në rrobat e tij.

Kur grupi i vogël arriti tek varri, ata ishin të kënaqur duke parë që ai ishte në një vend shumë të bukur. Jozefi i udhëzoi ata të shtronin çarçafin në tokë, të drejtonin trupin e plagosur të Jezusit për ta përgatitur për pastrimin dhe mbështjelljen para se të vendosej në varr. Maria preku dorën e nënës së Jezusit dhe u lut, nëse mund të mbështjellë këmbët e Tij. Nëna e Tij tundi kokën dhe i tha: “Më kujtohet herë e parë kur e mbështolla Atë në çarçaf dhe e vendosa në një grazhd. Nuk ishte larg prej këtej.” Atëherë ajo shtoi: “Sa i mirë që ishte Ai si foshnjë!” Dhe ajo filloi sërish të qajë.

Rrezet e fundit të diellit shkëlqenin në retë perëndimore, kur Jozefi dhe gratë mbaruan mbështjelljen e trupit të ngurtë të Birit të Zotit dhe e vendosën Atë në sergjen brenda varrit. Ata dëgjuan jehonën e trumpetës nga muret e Jerusalemit duke sinjaluar rreth orës së vonë. “Po perëndon dielli,” Jozefi i Arimateas thirri në varr, ku gratë akoma po vonoheshin. Ai po i paralajmëronte ata për ardhjen e Sabatit të shenjtë.

Maria, grua e Kleopës, pa rreth vetes dhe vuri re se sa errët ishte bërë brenda varrit. “Mjeshtri nuk do të ishte i kënaqur nëse shkelim orët e shenjta të Sabatit madje me këtë punë të dashurisë,” tha ajo.

Maria ishte gjunjëzuar, duke qarë në heshtje, me një dorë të vendosur mbi këmbët e Tij të mbështjellura. Trupi i Tij tani dukej si një fshikëz fluturë. Maria mendoi: “Ah sikur Ai të mund t’i hiqte këto riza dhe të hapte krahët!”

Maria ndjeu një dorë mbi sup. Ishte Marta. Që nga ai moment kur Maria u largua nga dhoma e sipërme, Marta ishte duke u merakosur për motrën e saj të vogël. Ajo kishte arritur të gjejë varrin e Jezusit, duke ditur që nëse do të gjente Jezusin, do të gjente edhe Marinë.

“Eja, le të ikim në shtëpi, Mari,” iu lut Marta. Por Maria nuk levizte nga vendi. Sytë e saj ishin të fiksuara tek njolla e vogël e gjakut që kishe dalë në sipërfaqen e çarçafit të bardhë. Vetëm para disa javësh që të dy motrat kishin bërë të njëjtën gjë për vëllain e tyre Llazar, por atëherë nuk kishte gjak. Dhe tani Llazari ishte i gjallë, kurse Jezusi – i vdekur.

Si ka mundësi? A ishte kjo e vërtetë? Marta e dinte që do të ishte shumë e vështirë për motrën të linte trupin e Jezusit. “Ne mund të përgatisim vajra dhe erëza para Sabatit, që të mbarojmë punën pasi kalojnë orët e shenjta,” tha ajo.

Maria e tronditur doli ngadalë nga varri, pothuajse duke ecur mbrapsht në përpjekje të mbajë sytë të fiksuara tek trupi i Jezusit. Ajo ndjeu sikur zemra e saj ishte e varrosur së bashku me Mjeshttrin.

Gjoni dhe disa apostuj të tjerë qëndruan jashtë kopshtit. Heshtja e rëndë u prish, kur Filipi goditi gjoksin e vet: “Si mund ta bënin këtë? Ai kurrë nuk kishte lënduar njeri!”

Thomai shtoi me lotë: “Ne kurrë nuk duhet të ishim larguar prej Tij! E braktisëm Atë!”

Sipas sinjalit të Jozefit, disa burra të fortë me shkopinj dhe leva rotulluan një gur të madh për të mbuluar hyrjen në varr.

Maria preku krahun e Jozefit. “O zotëri, por ne nuk kemi mbaruar përgatitjen e trupit të Tij.”

“E di, zonjë,” iu përgjigj Jozefi duke tundur kokën, “por nuk mund të lëmë varrin të hapur, sepse mund të vijmë kafshë të egra...”

Ndërkohë shërbëtorët e Jozefit kishin vështirësitë në vëndosjen e gurit të rëndë. Ata panë dishepujt. “Mjeshtër, a mundet që këta Galileas të na ndihmojnë?” pyetën ata.

Të mpirë nga trishtimi, dishepujt erdhën dhe shtuan forcën e tyre për të mbaruar këtë detyrë të zymtë. Vetëm me gjithë forcat e tyre ata arritën sukses dhe mbuluan hyrjen e varrit me gurin e stërmadh.

Varri i vulosur me gur krijoi një realitet të tmerrshëm dhe të pandryshueshëm të ngjarjeve të kësaj dite. Maria sërisht ia plasë të qarit, dhe së shpejti të gjithë miqtë e Jezusit u bashkuan me të.

Ndërsa njëri pas tjetrit erdhën në vete, ata me gjysëm zemre u larguan nga varri. Në mes të qarjes, Maria pyeti motrën: “Por si do të hyjmë brenda varrit për të mbarur përgatitjen e trupit të Tij?”

Para se Marta të përgjigjej, nëna e Jezusit u përgjigj: “Zoti do të bëjë një rrugë.”

Studimi Biblik 6

Leximi Luka 23:50-56

50 Tani ishte një burrë me emër Jozef, që ishte anëtar i sinedrit, njeri i drejtë dhe i mirë;

51 ai nuk kishte miratuar vendimin dhe veprimin e të tjerëve. Ai ishte nga Arimatea, qytet i Judesë dhe priste edhe ai mbretërinë e Perëndisë.

52 Ai iu paraqit Pilatit dhe kërkoi trupin e Jezusit.

53 Dhe, pasi e zbriti poshtë nga kryqi, e mbështolli në një çarçaf dhe e vuri në një varr të gërmuar në shkëmb, ku ende nuk ishte varrosur asnjëri.

54 Ishte dita e Përgatitjes dhe e shtuna po fillonte.

55 Gratë që kishin ardhur me Jezusin nga Galilea duke e ndjekur nga afër, e panë varrin dhe mënyrën se si ishte vënë trupi i Jezusit;

56 pastaj ato u kthyen dhe përgatitën erëra të mira dhe vajra; dhe gjatë së shtunës pushuan, sipas urdhërimit.

Marku 15:43-46

43 Jozefi nga Arimatea, një këshilltar i respektuar, i cili priste edhe ai mbretërinë e Perëndisë, me guxim hyri te Pilati dhe kërkoi trupin e Jezusit.

44 Dhe Pilati u çudit që tashmë kishte vdekur. Dhe thirri centurionin dhe e pyeti nëse kishte vdekur prej shumë kohe.

45 Dhe si u sigurua nga centurioni, ia la trupin Jozefit.

46 Ky, mbasi bleu një çarçaf, e zbriti Jezusin nga kryqi, e mbështolli në çarçaf dhe e vuri në një varr që ishte hapur në shkëmb; pastaj rrokullisi një gur para hyrjes së varrit.

Gjoni 19:38-42

38 Pas këtyre gjërave, Jozefi nga Arimatea, që ishte dishepull i Jezusit, por fshehtas nga druajtja e Judenjve, i kërkoi Pilatit që mund ta merrte trupin e Jezusit; dhe Pilati i dha leje. Atëherë ai erdhi dhe e mori trupin e Jezusit.

39 Por erdhi dhe Nikodemi, i cili më përpara kishte vajtur te Jezusi natën, duke sjellë një përzierje prej mirre dhe aloe, prej rreth njëqind librash.

40 Ata, pra, e morën trupin e Jezusit dhe e mbështollën në pëlhura liri me erëra të këndëshme, sipas zakonisht të varrimit që ndiqnin Judenjtë.

41 Por në atë vend ku ai u kryqëzua ishte një kopsht, dhe në kopsht një varr i ri, në të cilën ende nuk ishte vënë askush.

42 Aty, pra, për shkak të Përgatitjes së Judenjve, e vunë Jezusin, sepse varri ishte afër.

Pushimi në varr

Në librin e tij të pavdekshëm “Rruga e Shtegtarit”, Xhon Banien (John Bunyan) shkroi: “Pash në ëndrrën time që sapo i krishteri erdhi tek kryqi, barra e tij e rëndë ra nga supet e tij dhe u rrotullua deri në buzën e varrit, ku ajo ra dhe nuk e pash më atë. Atëherë i krishteri u lumturua dhe u lehtësua dhe tha me një zemër të gëzuar: “Me anë të dhimbjes së Tij, Ai më ka dhuruar ç’lodhje, dhe me anë të vdekjes së Tij – jetë.””

Është e çuditshme se si udhëheqësit fetar mund të ishin kaq të fiksuar pas ligjit, duke u kujdesur që trupat të mos rrinin në kryq gjatë Sabatit, në të njëjtën kohë duke u munguar Fryma e ligjit. Jezusi ishte thelbi i pushimit të Sabatit.

Në ftesën e Tij bujare, Jezusi thotë: *“Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t’ju jap çlodhje.”* (Mateu 11:28)

Nuk ishte aspak rastësi që Jezusi vdiq para se të fillonte Sabati. Ai kishte kryer punën e Tij të shpëtimit dhe shpalli: “U krye!” Pastaj gjatë së shtunës Ai u ç’lodh në varr pas punës së Tij të shpëtimit të njerëzimit. Ai u ringjall në mëngjesin e së dielës për të vazhduar punën si kryepriest ynë Qiellor, duke paraqitur gjakun e Tij dhe meritat te Tij para Atit. Në ditën e parë të Sabatit, në kopshtin e Edenit, Zoti u çlodh pas punës së Tij të Krijimit. Tani Jezusi po çlodhej pas punës së Tij të Ri-Krijimit.

Interesante, që Jezusi kaloi shtatë orë në kryq. Ai vuajti gjashtë orë – nga 9:00 deri në 15:00, sipas orës sonë. Pas vdekjes, Ai qëndroi në kryq edhe një orë, deri sa Jozefi mori lejen për të hequr trupin e Tij për ta varrosur. (Marku 15:25, 34)

Jezusi kaloi shtatë orë në kryq: gjashtë orë duke vuajtur dhe një orë duke u ç’lodhur.

Disa kanë sugjeruar që me vdekjen e Tij Jezusi ka shfuqëzuar ose ndryshuar ditën e Sabatit. Por kjo nuk është e vërtetë. Në fakt, dishepujt e Jezusit kishin aq shumë respekt për ditën e shenjtë që ata as nuk vazhduan punën e balsamosjes së trupit të Shpëtimtarit, nga respekti i thellë për orët e shenjta.

Ata ktheheshin në shtëpi dhe përgatitën erëza dhe vajra erëkëndshme. Pastaj pushuan gjatë ditës së Sabatit sipas Urdhërimit të Zotit. (Luka 23:56)

Çfarë u gozhduar tek kryqi?

Edhe pse Dhjetë Urdhërimet nuk u ndryshuan as nuk u shfuqizuan me vdekjen e Krishtit, është e vërtetë që disa ligje ceremoniale u shfuqizuan ose u përmbushën me anë të vdekjes së Krishtit. Pali shkruan: *“Dhe bashkë me të Perëndia ju dha jetë ju, që kishit vdekur në mëkate dhe në parrethprerjen e mishit, duke jua falur të gjitha mëkatet. Ai e zhvlerësoi dokumentin e urdhërimeve, që ishte kundër nesh dhe ishte kundërshtar, dhe e hoqi nga mesi duke e mbërthyer në kryq; dhe mbasi i zhveshi pushtetet dhe principatat, ua tregoi sheshit njerëzve, duke ngadhënjyer mbi ata në të. Prandaj askush të mos ju gjykojë për ushqime ose pije, për festa o hënë të re, o të shtuna; këto gjëra janë hija e atyre që kanë për të ardhur; por trupi është i Krishtit.”* (Kolozianëve 2:13-17)

Atëherë, cilat ligje u gozhduan tek kryqi i Jezusit? Kjo është një pyetje shumë e rëndësishme. Përgjigjen e gjejmë tek teksti i cituar – *“dokumenti i urdhërimeve, që ishte kundër nesh”*. Dhjetë Urdhërimet u shkruan me gishtin e Zotit (Eksodi 31:18), kurse ligjet

ceremoniale – me dorën e profetit Moisi: *“me kusht që të kujdesen të zbatojnë në praktikë gjithçka që kam urdhëruar, sipas tërë ligjit, statuteve dhe dekreteve të dhëna me anë të Moisiut”.* (2 Kronikasve 33:8)

Tek kryqi u gozhduan ligjet ceremoniale si p.sh. rrethprerja, e cila përmendet veçanerisht tek Kolosianëve 2:13, dhe sabbatet e përvitshme të popullit Izraelit, si p.sh. Pashkët. Kurse Sabati javor ishte pjesa e Dhjetë Urdhërimeve dhe u dha në kopshtin e Edenit, para se mëkati të hynte në botën tonë. Ky Sabat ishte pjesë e planit të përjetshëm dhe të përsosur të Zotit. (Zanafilla 2:2, 3) Sabati javor është i përjetshëm dhe do të festohet edhe në përjetësi nga njerëzit e shpëtuar në Tokën e Re. (Isaia 56:6; 66:23) Dhjetë Urdhërimet u shkruan në gurë, kështu që ishte e pamundur t'i gozhdojë ato në kryqin prej druri.

Amaneti i Krishtit

Gjatë orëve të fundit të jetës së Tij, ndërsa Ai por vareshe mbi kryq, Krishti shprehu dëshirën e Tij të fundit, duke shpërndarë pronat e Tij më të çmuara. Ai ia la në trashëgim rrobat e Tij botës, faljen – armiqve të Tij, nënën – dishepullit Gjon, dhe frymën – Atit Qiellor.

Kur lindi Jezusi, e ëma e Tij e mbështolli Atë në pelena dhe e vuri në gjumë në një stallë. Tani ajo kishte për ta bërë këtë edhe një herë, pët ta lënë Atë në varr. (Gjoni 19:40-42) Miqtë e Jezusit e morrën trupin e Tij, e mbështollën me çarçafë me erëza, sipas kulturës së tyre të varrimit.

“Dhe Jozefi, mbasi e mori trupin, e mbështolli me një pëlhurë të pastër, dhe e vendosi në varrin e vet të ri, që ai kishte hapur në shkëmb; pastaj rrokullisi një gur të madh në hyrje të varrit dhe u largua. Dhe Maria Magdalena dhe Maria tjetër rrinin aty, ulur përballë varrit. (Mateu 27:59-61)

I vdekur për mëkatin

Kur kapitenet piratë groposnin thesaret e tyre, ata shpesh herë varrosnin edhe marinarin i cili i ndihmonte ata në këtë punë, në mënyrë që sekretet e tyre rreth vendit të thesarit do të ishte i sigurt. Ata thonin: “Të vdekurit nuk tregojnë historira.” Është e vërtetë që të vdekurit nuk flasin, as nuk gënjejnë as nuk mëkatojnë. Mund t'ju duket si një paradoks, por të krishterët nuk mund të kenë një jetë të bollshme, para se të vdesin shpirtërisht.

Atëherë Jezusi u tha dishepujve të vet: “Në qoftë se dikush don të vijë pas meje, ta mohojë vetveten, ta marrë kryqin e vet dhe të më ndjekë. Sepse ai që do të dojë ta shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por ai që do ta humbasë jetën e vet për hirin tim, do ta gjejë atë. (Mateu 16:24, 25)

Trupat e vdekur kurrë nuk ofendohen në funeralin e tyre. Ata kurrë nuk çohen për t'u ankuar rreth asaj çfarë njerëzit flasin për ta, as nuk shqetësohen që nuk janë të varrosur me rrobat e tyre të preferuara.

Shpesh herë arsyeja – pse mëkatojmë, humbasim durimin dhe shpërthejmë ose ofendohemi, është që natyra jonë egoiste ose natyra e vjetër e mishit, nuk është akoma e vdekur dhe e varrosur së bashku me Jezusin. Prandaj Pali tha: *“Në fakt, ai që ka vdekur është shfajësuar nga mëkati.”* (Romakëve 6:7) dhe *“unë vdes përditë.”* (1 Korintasve 15:31)

Tek Romakëve 6:11 ne lexojmë: *“Kështu edhe ju, konsideroheni veten të vdekur për mëkatin, por të gjallë për Perëndinë, në Jezu Krishtin, Zotin tonë.”* Për të kërkuar këtë premtim, duhet të jemi të vdekur për zakone tona të vjetra mëkatore, të cilët na kanë skllavëruar më përpara. Ashtu siç kufoma nuk mund të tundohet për shkakun që nuk është e aftë për t’iu përgjigjur tundimit, ashtu edhe të krishterët do të reagojnë ndaj tundimeve sepse janë të vdekur për mëkatin. Thojini vetvetes: *“Unë nuk mund të reagoj ndaj tundimeve të mia mëkatore, ashtu siç nuk mund të reagojë edhe një person i vdekur. Unë e konsideroj vetveten i vdekur për këtë mëkat.”*

Më sa duket mëndjat tona funksionojnë për të kujtuar gjëra të shprehura me tre pika, prandaj, kur jeni të tunduar nga Satanai për ndonjë gjë, kujtoni këtë plan me tre pika dhe thojeni atë me zë të lartë:

- 1) Jo! Unë po zgjedh të mos bëj më këtë mëkat.
- 2) Faleminderit, o Zot, për fitoren!
- 3) Jam i vdekur për këtë mëkat!

Kur Maria u largua nga varri, ajo ishte e vdekur ndaj mëkatit.

Vargu më i famshëm

Ndoshta, vargu më i famshëm, më i dashur dhe më i kujtuar është Gjoni 3:16. Por guxoj të pohoj që nëse do të pyesnin të krishterët në kishë, se çfarë thonë dy vargjet para Gjoni 3:16, as një prej 50 veta nuk do ta dinë t’i citojnë ato. Shumica e njerëzve harrojnë që ky varg popullor është vazhdim i mendimit, i cili është shprehur në dy vargjet përpara tij. Ja, se si duket ky tekst i plotë:

“Dhe ashtu si Moisiu e ngriti lart gjarprin në shkretëtirë, kështu duhet të ngrihet lart Biri i njeriut, që kushdo që beson në të të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme. Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme.” (Gjoni 3:14-16)

Në këto tre vargje, keni përmbledhje e gjithë konfliktit kozmik midis gjarprit dhe Zotit. Le të lexojmë historinë origjinale:

“Populli, pra, foli kundër Perëndisë kundër Moisiut, duke thënë: “Pse na nxorët nga Egjipti që të vdesim në këtë shkretëtirë? Sepse këtu nuk

ka as bukë as ujë, na vjen neveri për këtë ushqim të keq”. Atëherë Zoti dërgoi midis popullit gjarpërinj flakërues, të cilët kafshonin njerëzit, dhe shumë Izraelitë vdiqën.” (Numrat 21:5, 6)

Mbani mend që mëkati hyri në botë, kur gjarpri ose djalli pati sukses në tundimin e prindërve tanë të parë për të dyshuar ndaj Fjalës së Zotit. Në këtë histori, që lexojmë tek Numrat, pasi Izraelitët kishin refuzuar bukën e Zotit (buka simbolizon Jezusin dhe Biblën), gjarpërinjtë i kafshuan ata. Dhe mësimi i kësaj historie është që pikërisht Fjala e Zotit na mbron nga mëkati. (Psalmi 119:11) Le të vazhdojmë së lëxuarit Numrat:

“Dhe kështu populli shkoi te Moisiu dhe i tha: "Kemi mëkatuar, sepse kemi folur kundër Zotit dhe kundër teje; lutju Zotit që të largojë nga ne këta gjarpërinj." Dhe Moisiu u lut për popullin. Pastaj Zoti i tha Moisiut: "Bëj një gjarpër flakërues dhe vëre mbi një shtizë; kështu çdo njeri që do të kafshohet prej tij dhe do ta shikojë, ka për të jetuar". Moisiu bëri atëherë një gjarpër prej bronzi dhe e vuri mbi një shtizë, dhe ndodhte që, kur një gjarpër kafshonte dikë, në rast se ky shikonte gjarpërin prej bronzi, ai vazhdonte të jetonte.” (Numrat 21:7-9)

Gjarpëri mbi një shtizë

Ky popull barinjsh e kuptonte shumë mirë simbolizimin e gjarpërit mbi shtizë. Gjarpërinjtë janë një kërcënim vdekjeprurës për delet. Qeni mund të pësojë kafshimin e gjarpërit dhe të mbijetojë pa patur ndonjë mjekim të veçantë; kurse delet janë më të dobta. Dhe pikërisht për këtë arsye barinjtë mbajnë shkopin e tyre.

Kur jetova në malet e shkretëtirës, kisha një shkop për gjarpërinjtë i cili më shërbente për disa qëllime. Nëse gjeja ndonjë *mysafir* helmues në shpellën time, do të qëlloja atë në kokë për t'i "shtypur kokën". Por një gjarpër, edhe pse i plagosur për vdekje, mund të vazhdojë të levizë dhe të përdridhet për orë të tëra. Kështu, për të mos rrezikuar duart e veta, do ta ngrija atë me shkopin tim dhe do ta dërgojë atë larg shpellës sime. Gjarpri mbi një shtizë është një simbol i kthjellët i gjarpërit të mundur. Por ky simbol ka madje një rëndësi më të thellë profetike sesa vetëm kjo. Në librin “Patriarkë dhe Profetë” Ellen Uajt shkruan:

“Të gjithë që kanë jetuar në këtë tokë, e kanë ndjerë pickimin vdekjeprurës të “*gjarpërit të lashtë, që është quajtur djall, edhe Satan*” (Zbulosa 12:9) Efekti fatal i mëkatit mund të hiqet vetëm me ndihmën e Zotit. Populli i Izraelit shpëtoi jetët e veta duke vështuar sytë tek gjarpëri i ngritur. Ky vëzhgim kërkoi besim. Ata jetuan për shkakun që besuan në Fjalën e Zotit dhe besuan tek mjetet e siguruara për shërimin e tyre. Kështu edhe mëkatari mund të vëzhgojë Krishtin dhe të jetojë. Ai merr faljen nëpërmjet besimit tek sakrifica pajtuese. Krishti, në krahasim me simbolin e palëvizshëm dhe të pajetë, ka fuqi dhe dëshirë për të shëruar çdo mëkatar në pendim.”²²

“Njerëzit e dinin shumë mirë, që gjarpëri vet nuk kishte fuqi për t'i ndihmuar ata. Ai ishte simboli i Krishtit. Ashtu si ky imazh, i bërë në shëmbëlltyrën e gjarpërinjve që ishin për të shkatërruar, ishte ngritur për shërimin e tyre, kështu edhe Krishti, i bërë “në shëmbëllim mishi mëkatar”, ishte Shpëtimtari i tyre. (Romakëve 8:3)”²³

Jezusi tha: “*Dhe unë, kur të jem ngritur lart nga toka, do t'i tërheq të gjithë tek unë.*” (Gjoni 12:32) Pikërisht, kur vëzhgojmë Jezusin e kryqëzuar, ne i afrohem Atij nga dashuria e Tij ndaj nesh. Duke parë në besim sakrificën e Shpëtimtarit tonë, ne shpëtohem dhe shërohem nga kafshimi i gjarpërit të lashtë.

Dy cuba, dy zgjedhje

Cubi i shpëtuar në orën njëmbëdhjetë simbolizon njeriun e shpëtuar me anë të vëzhguarit të Jezusit të ngritur. Dy cubat e kryqëzuar me Jezusin përfaqësojnë dy grupe të mëdha të njerëzve që kanë jetuar dhe do të jetojnë mbi tokë – të shpëtuarit dhe të humburit; të drejtët dhe të padrejtët. Vini re mënyrat se si ata të dy përfaqësojnë gjithë njerëzimin:

²² Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets*, p.431

²³ Ellen G. White, *The Desire of Ages*, p.174, 175

1. Që të dy ishin fajtor për rebelim, vrasje dhe vjedhje. Edhe ne kemi mëkatuar dhe na mungon lavdia e Perëndisë. Ne jemi rebeluar kundër vullnetit të Krijuesit tonë. Ne kemi vrarë në zemrat tona dhe kemi vjedhur nga Zoti kohën, pasuri dhe talenta që Zoti na i ka dhënë hua. (Romakëve 3:23)
2. Ata nuk ishin të aftë për të shpëtuar vetveten. Imagjinojini ata të varur mbi kryq – lakuriq, të pandihmë dhe në vuajtje. Nuk mund të gjejmë një simbol më të mirë për njerëzit e paaftë që të shpëtojnë vetveten. Dhe kështu jemi edhe ne – nuk mund të shpëtojmë vetveten, as me anë të veprave të mira. Nuk jemi të aftë të meritojmë shpëtimin.
3. Që të dy cubat kishin të njejtën mundësi për t'u shpëtuar. Edhe pse ata ishin të paaftë për të shpëtuar vetveten, ata ishin në praninë e burimit të dashurisë, fuqisë dhe jetës. Gjithçka që duhet të kishin bërë ishte vetëm të kërkonin Atë në besim. Edhe ne jemi në praninë e Shpëtimtarit tonë. Ai është vetëm një lutje larg nesh. (Psalmi 139:7) Por shumica e njerëzve do të jenë humbur kot, duke shpresuar dhe dëshiruar shpëtimin vetëm për shkakun që nuk e kanë kërkuar këtë me anë të lutjes. (Gjoni 16:24)

Edhe pse Krishti ishte duke vuajtur agoninë më të fortë të imagjinueshme, Ai dëgjoi thirrjen e sinqertë për ndihmë. Djalli kishte gozhdur duart e Tij të dashura në kryq, por ai nuk mund ta ndalonte Atë së shpëtuari.

Në historinë e cubit të kryqëzuar ne gjejmë përmbledhjen e planit e shpëtimit. Në këto katër vargje (Luka 23:40-43) ne vëzhgojmë se si cubi po kalon të gjitha hapat e shpëtimit dhe se si i përjeton të gjitha elementet e nevojshme të procesit të shpëtimit:

1. Ai pa Jezusin “të ngritur”. *“Dhe unë, kur të jem ngritur lart nga toka, do t'i tërheq të gjithë tek unë.”* (Gjoni 12:32)
2. Ai besoi në Krishtin si në Qëngjin e pafajshëm. *“... ky nuk ka bërë asnjë të keqe.”* (Luka 23:41)
3. Ai u pendua dhe rrefeu fajin e tij. *“Në realitet, ne me të drejtë jemi dënuar, sepse po marrim ndëshkimin e merituar për ato që kemi kryer.”* (Luka 23:41)
4. Ai dëshmoi publikisht, pavarësisht nga fyerjet e njerëzve rreth e rrotull, që Jezusi ishte Zot dhe Mbret. *“Zot, ... mbretërinë tënde.”* (Luka 23:42)
5. Ai kërkoi shpëtimin: *“Zot, kujtohu për mua...”* (Luka 23:42)
6. Ai vuajti së bashku me Krishtin.
7. Ai vdiq me Krishtin dhe në Krisht. *“Unë u kryqëzova bashkë me Krishtin dhe nuk rroj më unë, po Krishti rron në mua.”* (Galatasve 2:20)

Verë e re dhe e vjetër

Në Bibël vera simbolizon gjakun e besëlidhjes. Kujtoni që Jezusi në Darkën e Fundit e mori kupën me verë dhe tha: *“Sepse ky është gjaku im, gjaku i besëlidhjes së re, i cili është derdhur për shumë për faljen e mëkatëve. Dhe unë po ju them, se që tani e tutje unë nuk do të pi më nga ky fryt i hardhisë, deri në atë ditë kur, bashkë me ju, do ta pi të re në mbretërinë e Atit tim.”* (Mateu 26:28, 29)

Mbani mend që kjo ishte verë e re, dmth., lëng rrushi i pathartuar. Në Shkrimet vera alkolike simbolizon mëkatën dhe ungjillin e korruptuar, i cili përmban doktrinat e djallit që trullosnin dhe dehin njerëzit. Duke folur rreth kishës femohuese, libri i Zbulesës shpall: *“Eja, do të të tregoj gjyqin e kurvës së madhe... më të cilën u kurvëruan mbretërit e dheut,*

dhe banorët e dheut u dehën me verën e kurvërisë së saj. ... Dhe e pashë gruan duke u dehur nga gjaku i shenjtoreve dhe nga gjaku i martirëve të Jezusit.” (Zbulesa 17:1-6)

Në mrekullinë e Tij të parë, Jezusi në dasmën e Kanës e shndërroi ujin në verë të re. Ai filloi shërbesën e Tij duke u dhuruar verën e freskët në kontekstin e dasmës. (Gjoni 2:1-11)

Bibla simbolizon Jezusin si një dhëndër, kurse kishën – si një nuse. *“Ju, burra, t’i doni gratë tuaja, sikurse edhe Krishti ka dashur kishën.”* (Efesianëve 5:25)

Në çastet të Tij të fundit mbi kryqin, Ai provoi verën e thartë nga torturuesit e Tij. *“Pas kësaj, Jezusi, duke ditur që tashmë çdo gjë ishte kryer, që të përmbushej Shkrimi, tha: "Kam etje!". Por aty ishte një enë plot me uthull. Pasi shtinë një sfungjer në uthull dhe e vunë në majë të një dege hisopi, ia afruan te goja. Kur Jezusi e mori uthullën, tha: "U krye!". Dhe duke ulur kryet, dha frymën.”* (Gjoni 19:28-30)

Jezusi nuk u deh para se të vdiste. Ungjilli sipas Mateut na e bën shumë të qartë që Ai vetëm “e provoi” atë. *“I dhanë të pijë uthull të përzier me vrer; por ai, mbasi e provoi, nuk deshi ta pinte.”* (Mateu 27:34) Por le të kthehemi tek dasma, gjatë së cilës Jezusi bëri mrekullinë e parë. Kur përgjegjësi i dasmës provoi ujin e shndërruar në verë, ai pyeti të zotin e shtëpisë, pse ai e kishte ruajtur pijen më të mirë për në fund? (Gjoni 2:9, 10)

Deri në vdekjen e Krishtit, i vetmi gjak i flijuar për mëkatet e njerëzimit ishte gjaku i kafshëve. Ky ishte simboli i gjakut të Krishtit. Por gjaku i kafshës kurrë nuk mund të pastronte mëkatet tona. Ashtu siç në dasëm, Perëndia Atë kishte ruajtur gjakun më të mirë për në fund, kur Ai dërgoi Jezusin.

Është interesante, që gjatë mrekullisë së Tij të parë, Jezusi i dha familjes njerëzore një verë të re si një simbol i gjakut të Tij, me anë të cilit mund të pastrohemi dhe të bëhemi të denjë të marrim pjesë në gostinë e dasmës së Qengjit të Perëndisë. (Zbulesa 19:9) Gjëja e fundit që Jezusi bëri para se shpallte: “U krye!”, ishte të provojë verën e thartë, e ofruar nga njerëzit mëkatore. Shpëtimtari këmbëu gjakun me ne dhe provoi mëkatin dhe vdekjen për çdo njeri.

Ujë, gjak dhe një jetë të re

Natën e të enjtes pasi Jezusi kishte themeluar besëlidhjen e re, Ai drejtoi dishepuj të Tij në Luginën e Kidronit. Historiani jude Jozef na tregon që gjatë javës së Pashkës aq shumë kafshë u flijuan në Tempull, që Kidroni u bë kuq nga gjaku e tyre. Kjo do të thotë që Jezusi duhet të ketë kaluar gjakun për të arritur në Kopshtin e Gjetsemanisë, ku Ai djersiti gjakun e vet. Gjakun i qingjave atë natë takuan prototipin e tyre, gjakun e Qengjit të Perëndisë. (Luka 22:44)

Ashtu si një foshnje lind nëpërmjet gjakut dhe ujit, kisha lind nga rrëketë e gjakut dhe ujit që rrjedhnin prej zemrës së thyer të Jezusit. Ashtu siç Perëndia vuri Adamin në gjumë dhe pastaj mori prej brinjës së Tij gruan – Evën –, ashtu Ati e vuri në gjumë Jezusin para se shtiza të shaktonte derdhjen e ujit dhe gjakut nga brinja e Tij, për të lindur nusen e Tij – Kishën.

Nga vitet 1347-1351 Vdekja e Zezë pushtoi Europën, duke vrarë një të katërtën ose një të tretën e popullsisë, që është barabartë me 25 milionë njerëz. Vetëm Britania humbi rreth 800 000 banorë, dhe në gjithë botën vdiqën rreth 75 milionë veta! Kjo sëmundje e tmerrshme, duke qënë forma e ligë të murtajës bubone, që mbulonte trupin e njeriut me

puçra të zeza, ishte më e keqe në të gjithë historinë. Atë kohë nuk ishte e ditur që kjo sëmundje u ngjiste tek njerëzit nga pleshtat e minjve. Sot ne e dimë që një mënyrë shërimi nga Vdekja e Zezë është të bësh transfuzionin e gjakut nga ndonjëri i cili e ka vuajtur këtë sëmundje por nuk ka vdekur prej saj.

Kështu edhe i vetmi mjetë për t'u shëruar nga sëmundja e mëkatit është gjaku i Krishtit – i vetmi Njëri i cili jetoi në këtë botë mëkatore por nuk u infektua. Krishti erdhi për t'i dhënë racës njerëzore transfuzionin e gjakut të Tij, për ta shpëtuar atë nga murtaja e mëkatit. Ai vuajti etjen, kështu që ne mund të shërojmë shpirtrat tanë me ujë të gjallë.

Dashuria do të vuajë për të shpëtuar

Një legjendë tregon që gjatë kohës së sundimit të Oliver Kromuellit, një ushtar i ri në Angli e zuri gjumë gjatë shërbimit të rojës. Ushtari u gjykua në gjykatën ushtarake dhe u dënua me vdekje. Ai do të pushkatohej kur zilha e madhe e kishës do të lajmëronte perëndimin. Duke dëgjuar këtë, e fejuara e tij u ngjit në kullën e kishës disa orë para perëndimit dhe e lidhi veten tek gjuha e madhe e ziles. Kur perëndoi dielli, shërbëtori levizi litarin e zilës por doli vetëm një tingull i mbytur. Kromuelli atëherë i kërkoi dikujt që të ngjitej lart për të gjetur arsyen, pse zilha nuk tingullonte. Ushtarët e tij ikën për të zbuluar shkakun, dhe u kthyen me vajzën e re. Gjaku rridhte prej plagëve të saj, sepse ajo u rrah keq, duke u tundur para dhe mbrapa brenda ziles së madhe. Kromuelli u prek nga dëshira e saj për të vuajtur për të shpëtuar atë që donte, kështu ai liroi ushtarin, duke i thënë: “Zilha nuk është për të shpallur perëndimin sonte.”

Në kodrën shkëmbore jashtë Jerusalemit, shumë kohë përpara, u kryqëzuan tre të burgosurit. Një prej tyre vdiq ndaj mëkatit, njëri – në mëkatet, kurse i treti – për mëkatet. Krishti vdiq për mëkatet tona. Tani ne duhet të zgjedhim – do të vdesim në mëkatet tona ose me anët të besimit në Krisht do të vdesim ndaj mëkatit.

Tek këmbët e Krishtit me këngë

Kapitull 7 – Ringjallja

Historia

Marta përziemërsisht ftoi nënën e Jezusit të vinte në shtëpinë e saj për Sabat. “Unë e di, Mari, që e ke familjen në Betlehem, por kjo do të jetë rrugë e dyfishtë për ty. Dhe kur do të mbarojë Sabati, mund të kthehemi së bashku për të balsamosur trupin e Tij.”

Duke parë Gjonin i cili qëndronte pranë asaj, dhe duke kujtuar amanetin e Jezusit që të kujdeseshe për nënën e Tij, Marta shtoi: “Dhe patjetër, edhe Gjoni është i mirëpritur si gjithmonë.” Ajo e ftoi edhe Marinë, gruan e Kleopas. “Llazari mbeti në Jerusalem me dishepujt e tjerë. Kështu kemi shumë hapësirë në shtëpi.”

Gruaja e Kleopas falenderoi Martën por refuzoi ftesën e saj. “Burri im mendon që kryeprihti Kajafa do të përpiqet të arrestojë të gjithë ndjekësit e Jezusit. Ai mendon që do të jem më e sigurt nëse shkoj në Emaus. Por patjetër do të vij dhe do t’ju ndihmoj sapo të mbarojë Sabati.”

Në muzg, grupi i vogël i trishtueshëm hyrin në fshatin e Betanisë dhe gjetën që as ky qyteti i vogël nuk u ishte shmangur pasojave të tërmetit. Një muri i vjetër pranë rrugës ishte bërë rrënojë. Kur ata iu afruan shtëpisë së Martës, u gëzuan duke mos parë asnjë dëmtim të madh. Gratë dhe Gjoni pritën përjashta, ndërsa Marta hyri brenda për të ndezur llambën.

Maria e vogël sërish filloi të qajë. Pastaj nëna e Jezusit foli si në ëndërr: “Ajri i pranverës është kaq i pastër dhe i butë sonte. Sa ndryshe nga qielli që pamë këtë pasdite! Më kujtohet shumë qartë që një natë të tillë e kam parë më shumë sesa 34 vjet më përpara, kur engjelli i Zotit m’u shfaq dhe më tha që do të isha nëna e Tij.”

Maria Magdalena pushoi së qari dhe vështroi fytyrën e gruas së shquar, ndërsa ajo reflektonte në dritën e hënës së Pashkëve.

Nëna e Jezusit vazhdoi: “Tani unë e di se çfarë kishte ndërmend profeti Simeon. Kur Jezusi ishte foshnjë, Simeoni profetizoi që shpata do të ma tejshponte shpirtin. Tanë unë e di që kjo ishte dita rreth së cilës foli ai.” (Luka 2:35)

Erdhi Marta dhe ata të gjithë hynë në shtëpi. Flaka e dridheruese bëri dritën të kërcejë nëpër mure dhe tavan, ndërsa grupi i vogël rrinte për ora të tërë në heshtjen e tronditjes, duke vëzhguar flakën e vogël. Maria ishte shumë mirënjohese që motra e saj kishte ftuar të gjithë këto njerëz. Kjo ngrohu zemrën e saj, të qëndrojë me njerëzit të cilët e kanë dashur Atë më shumë. Ajo rrinte ulur në heshtje, si në ëndërr, duke fiksuar sytë pas flakës së vogël. Ajo erdhi në vete vetëm kur pa një molë duke fluturuar drejt zjarrit dhe me krahët e djegura duke rënë pranë llambës.

Me gjithë këto ngjarje shokuese të ditës, Marta kishte neglizhuar t’i shtonte vaj llambës, kështu ata vëzhguan se si flaka e vogël dalëngadalë shuhej. Një pas tjetri njerëzit vajtues shkonin për t’u shtrirë deri sa lindi dielli. Herë pas here ndonjërit prej tyre i shpëtoi ndonjë dënesë ose psherëtimë për realitetin e tmerrshëm, duke kujtuar gjithçka që kishin parë atë ditë.

Maria rrinte në krëvatën e saj pranë kuzhinës. Para disa ditësh Llazari kishte hequr tjegullat verore sipër sobës. Tani ajo kishte mundësi për të parë yjet. Ata ishin aq të qartë dhe të bukur. Pse kishte kaq shumë vuajtje dhe vdekje në këtë botë? Ajo luteshe në zemrën e saj: *“O At, unë nuk e kuptoj pse kanë ndodhur gjithë këto, por besoj që Ti je i mirë, sepse Jezusi na tha që Ai ishte si Ty. Unë do të vazhdojë të besoj tek Ty. Por të lutem më ndihmo të kuptoj. Si mund të jetojë pa Atë?”* Pas komunikimit me Atin Qiellor ajo ndjeu një paqe hyjnore dhe më në fund e zuri gjumi, duke qënë tërësisht e rraskapitur.

Mëngjesin tjetër ata u veshën për Sabat. Duke dashur të shmangin turmat ata zgjodhën të shkojnë në sinagogën e vogël në Betani. Pak njerëzit ishin atje – disa fëmijë nën moshës 12 vjeç, të cilët ishin tepër të vegjël për të shkuar në festën e madhe në kryeqytet, dhe disa pleq të cilët ishin tepër të dobët për të udhëtuar aq larg. Të gjithë të tjerët ishin në kryeqytet për të festuar Pashkët.

Orët e Sabatit të cilat gjithmonë ishin shumë të pasura me bekime dhe praninë e Jezusit, tani dukeshin të zbrazëta pa Atë. Ndërsa një rabin i vjetër u ngrit në këmbë për të lexuar nga libri i profetit Isaia, ku ai e kishte ndërprerë javën e kaluar.

“Megjithatë ai mbante sëmundjet tona dhe kishte marrë përsipër dhembjet tona; por ne e konsideronim të goditur, të rrahur nga Perëndia dhe të përlur. Por ai u tejshpua për shkak të shkeljeve tona, u shtyp për paudhësitë tona; ndëshkimi për të cilin kemi paqen është mbi të, dhe për shkak të vurratave të tij ne jemi shëruar.

Ne të gjithë endeshim si dele; secili prej nesh ndiqte rrugën e vet, dhe Zoti bëri që të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve.

I keqtrajtuar dhe i përlur, nuk e hapi gojën. Si një qengj që e çojnë në thertore, si një dele e heshtur përpara atyre që i qethin nuk e hapi gojën.

U çua larg nga shtypja dhe nga gjykimi; dhe nga brezi i tij kush mendoi se ai ishte larguar nga toka e të gjallëve dhe ishte goditur për shkak të shkeljeve të popullit tim? Kishin caktuar ta varrosnin bashkë me të pabesët, po kur vdiq e vunë me të pasurin, sepse nuk kishte kryer asnjë dhunë dhe nuk kishte pasur asnjë mashtrim në gojën e tij.

Por i pëlqeu Zotit ta rrihte dhe ta bënte të vuante. Duke ofruar jetën e tij si flijim për mëkatën, ai do të shikojë pasardhës, do të zgjasë ditët e tij, dhe vullneti i Zotit do të ketë mbarësi në duart e tij. Ai do të shikojë frytin e mundimit të shpirtit të tij dhe do të jetë i kënaqur; me anë të diturisë së tij, i drejti, shërbëtori im, do të bëjë të drejtë shumë veta, sepse do të marrë përsipër paudhësitë e tyre.” (Isaia 53:4-11)

Para se rabini të mbaronte leximin dishepujt e trishtuar filluan të shohin njëri-tjetrin me habi. Ata lëxuan në sytë e njëri-tjetrit që ishin duke menduar të njëjtën gjë. *A ka mundësi që këto profecitë mesianike janë duke folur rreth Jezusit?* Ata kujtuan që para tre vjetësh, Gjon Pagëzori shpalli që Jezusi ishte “Qengji i Perëndisë që heq mëkatën e botës”.

Pas adhurimit, Marta i qerasi ata me ushqim të thjeshtë, por asnjëri nuk kishte oreks. Atje tek tavolina Gjoni tha: “Tani e kuptoj se çfarë mendoi Mjeshtri duke thënë: “A mund të mbajnë zi dasmorët, ndërsa dhëndërrit është midis tyre? Por do të vijë koha kur do t'ua marrin dhëndërrin dhe atëherë ata do të agjërojnë.” (Mateu 9:15)

Më vonë atë pasdite erdhi Llazari me Thomain. Grupi i vogël i bombardoi ata me pyetje.

Këto dy dishepuj ishin një çift interesant. Llazari ishte një optimist i patundshëm, kurse Thomai shpesh herë përqëndrohej tek mundësitë negative.

“Adhurimet e Pashkës sot ishin totalisht në rrëmujë,” tha Thomai. “Qartë, kur Mjeshtri ynë dje dha frymën e Tij, veli i trash i Tempullit u ça nga lartë posht, duke vënë në dukje vendin Shumë të Shenjtë!”

Llazari shtoi: “Priftërinjtë në Tempull thanë që kjo dukeshë sikur dora e një engjëlli kishte çarë velin për gjysëm.”

“Po, por kryepriifti pohon që kjo ndodhi për shkakun e tërmetit të djeshëm,” zëri i Thomait dukeshë cinik.

Llazari vazhdoi: “Ne gjithashtu dëgjuam sot që udhëheqësit fetar kanë vajtur tek Pilati për të siguruar një centurion dhe ushtarët e tij për të ruajtur varrin. Ata pohojnë që ne mund të kemi komplotuar për të vjedhur trupin e Zotit tonë!”

“Po thua, që ata kanë shkuar tek Pilati gjatë Sabatit të shenjtë?” pyeti Gjoni. “Ç’hipokritë! Kur Pilati gjykoi Jezusin, ata, para syve të njerëve, as nuk hynë në sallën e gjykimit me justifikim që nuk deshirojnë të bëheshin të papastër duke hyrë në ndërtesën pagane.”

Fytyra e Martës u bë më e zymtë. “Kjo nuk është çështja, Gjon. Ne tashme e kemi ditur që ata janë të korruptuar. Pyetje është SI do të mbarojmë vajosjen e trupit të Tij, ndërsa 100 ushtarët janë duke ruajtur varrin?”

Pas lutjeve të perëndimit, grupi i vogël i dishepujve të Jezusit u shpërnda në çdo drejtim. Llazari dhe Gjoni u kthyen në Jerusalem. Thomai, duke patur frikë që qëndrimi në Jerusalem mund të jetë tepër i rrezikshëm, vendosi të rri me kusheririn e tij në Betani. Gratë ikën tek shoqet e tyre për të mbledhur vajra dhe erëza të nevojitshme për trupin e Jezusit. Edhe pse asnjëri prej tyre nuk e kishin idenë se si do t’i kalojnë rojet romake ose se si do të lëviznin gurin e rëndë, ata planifikuan të ktheheshin te varri që në agim për të mbruar dëtyrën e tyre dhe për t’i thënë lamtumirë Jezusit të tyre.

Asnjë prej grave nuk e zuri gjumi atë natë. Tronditja rreth vrasjes së Jezusit dhe ngjarjet e tmerrshme të asaj ditë i mbanin ato të paqeta, të hutuara dhe të frikësuara. Marta e kuptonte nga frymëmarrja e tyre që asnjëra prej tyre nuk ishte duke fjetur. Kështu dy orë para agimit ajo u çua dhe ndezi llambën. “Ne mund të nisemi edhe tani,” u tha ajo mysafirëve të saj. “Sa më herët do të arrijmë atje, aq më pak vëmendje do të tërheqim nga armiqtë e Tij.”

Kur sytë e Martës u mësuan me dritën e llambës, ajo vëzhgoi dhomën. “Po ku është Maria?” Duke mos patur durim për të kalur orët e gjata të natës, motra e vogël e Martës ishte larguar nga shtëpia në errësirën e natës. E tërhequr nga dashuria e pafund dhe duke injoruar frikën, Maria ishte nisur për tek varri vetëm.

Ishte akoma errët kur gratë e tjera filluan rrugën e tyre për në Jerusalem. Duke udhëtuar nëpër rrugicën e ngushtë ato kutjuan veprat e mëshirshme dhe fjalët ngushëlluese të Jezusit.

Duke u afruar varrit e Tij, ata takuan Marinë, gruan e Kleopas. Ajo kishte udhëtuar vetëm, 11 kilometra nga Emausi për t'i ndihmuar ato. Pas përshëndetjeve gruaja e Kleopas shprehu pyetjen që vërtitej në kokën e çdo gruaje: “Kush do të na heqë gurin?”

Para se dikush të përgjigjej, një vetetimë e bardhë dhe verbëruese doli nga qiejtë e hapur të muzgut. Ajo goditi në rrethinën e varrit. Për një çast nata u bë ditë. Toka nën këmbët e tyre u lëkund. Nëna e Jezusit kapi dorën e Martës për të mos humbur drejtpeshimin. Marta derdhi pak vaj që po mbante në dorë, ndërsa gratë e frikësuara kapeshin njëra pas tjetrës.

Termeti pushoi aq shpejt sa kishte nisur. Ata dëgjuan britma dhe klithma të tërbuara në gjuhën latine. Ata panë me habi një grup të madh burrash duke shkuar me vrap drejt Jerusalemit. Disa prej tyre gjatë vrapit ranë përtokë si të dehur. Xixat nga koraca tregoi që këto burra që po arratiseshin ishin ushtarë romakë.

Gratë rrinin të tronditura nga ky spektakël i jashtzakonshëm.

“Ka ndodhur diçka e mrekullueshme,” pëshpëriti nëna e Jezusit. Pas disa çaste heshtje gratë vazhduan rrugën drejt varrit të Mjeshtrit të tyre.

Maria Magdalena arriti në varr disa çaste pas vetetimit dhe tërmetit. Ajo ecte me kujdes nëpër kopshtin dhe kur erdhi tek varri, pa që guri ishte lëvizur. Mendimi i parë që shkoi nëpër mendjen asaj ishte që ushtarët romakë kanë marrë trupin e Jezusit. E shqetësuar nga ideja që mund të ketë humbur madje trupin e Mikut të saj më të mirë, ajo nxitoi për në varr dhe pa brenda. Një dritë jotokësore po ndriçonte vendin ku ata kishin lënë Jezusin. Por varri ishte bosh; trupi i Tij nuk ishte atje.

Në ankth dhe vuajtje Maria mezi mori frymë duke vëzhguar në heshtje shpëllën bosh. Pastaj ajo doli prej varrit dhe pa rreth e rrotull me çudi.

“Duhet të gjej dishepujt e tjerë,” mendoi ajo. *“Ata do të dinë se ç’të bëjmë.”* Gruaja e mërzhitur nxitoi drejt Portës së Herodit – hyrjes më të afërt në Jerusalem. Kur ajo arriti tek shtëpia e Gjon Markut, ajo gjeti atje Pjetrin dhe Gjonin duke biseduar me zë të ulët në oborrin e çatisë.

Maria ngjiti shkallët dhe shpalli më pëshpëritje: “Ata kanë marrë Zotin tonë nga varri dhe ne nuk e dimë se ku e kanë çuar Atë!” Edhe pse Maria nuk deshi t’i frikësojë ata, dishepujt u trembën nga zëri i saj.

Pjetri ishte i pari që erdhi në vete. “Çfarë the?” i tha ai.

Maria duke përpjekur të marrë frymë midis fjalëve, tregoi: “Isha tek varri. Trupi i Tij s’është më atje. Guri është lëvizur. Ushtarët romakë kanë ikur gjithashtu!”

Gjoni pa Pjetrin. “Kush mund ta ketë bërë këtë?” tha i çuditur ai.

“Nuk e di,” iu përgjigj Pjetri. “Por duhet të shkojmë vet për të parë se ç’ka ndodhur.”

“A duhet të zgjojmë edhe të tjerët?” pyeti Gjoni.

“Jo,” tha Pjetri. “Ky mund të jetë një kurth nga udhëheqësit fetarë për të vrarë edhe dishepujt e Tij. Faktikisht, do të shkoj unë i vetëm. Kjo mund të jetë e rrezikshme.”

“Për Zotin,” betoi Gjoni, “do të vij me ty!”

Ndërsa burrat zbritën shkallët dhe nxituan pa zhurmë tek porta e qytetit. Atje ata zbuluan që ushtarët romakë nuk ishin më në vendroje. Duke parë portën bosh, Gjoni i ri u nis me vrap dhe Pjetri me zi e ndiqte atë.

Pa marrë leje Maria vendosi t’i ndjek ata. Ajo ndjeu një tërheqje të jashtzakonshme në vendin ku ajo e kishte parë Jezusin për herë të fundit. Ajo vendosi të zbulojë se çfarë kishte ndodhur me trupin e Tij.

Kur Marta dhe gratë e tjera arritën tek varri, ata panë shpatat, helmetat dhe mburojat romake të shpërndara përtokë para varrit. Maria, gruaja e Kleopas gulçoi dhe tregoi me gisht. Ata u trembën nga një i huaj i gjatë me rroba të bardha, i cili ishte ulur tek guri i çarë, me të cilin ata kishin mbuluar varrin e Jezusit. Guri i madh ishte lëvizur larg hyrjes dhe i çarë sikur Samsoni i fortë do ta kishte hedhur atë me zemërim.

Njëriu i këndshëm i ulur mbi gurë u buzëqeshi grave të frikësuar. Duke parë frikën e tyre, ai u tha: “Mos kini frikë, sepse unë e di se ju kërkon Jezusin, që u kryqëzua. Ai nuk është këtu, sepse u ringjall, sikurse kishte thënë.” (Mateu 28:5, 6) I huaji tregoi me gjestin e dorës drejt varrit: “Ejani, shikoni vendin ku qe vënë Zoti.” (Mateu 28:6) Lajmëtari i gjatë u ngrit nga guri dhe eci drejt varrit. “Shikoni vet,” tha ai më gëzim, duke treguar hyrjen e varrit.

Nëna e Jezusit vështroi fytyrën e kësaj qenie fisnike. Pastaj ajo i buzëqeshi duke njohur atë si engjellin Gabriel i cili i kishte shpallur lindjen e Jezusit 34 vjet përpara.

Ndërsa gratë e hutuara përpiqeshin të kuptonin kthesën e papritur të ngjarjeve, nëna e Jezusit iu afrua hyrjes së varrit. Gratë e tjera të ndrojtura e ndiqnin atë. Edhe pse ato ishin të frikësuar, ato iu afruan hap pas hapi varrit, me një vendosmëri të re të lindur në zemrat e tyre nga dashuria e madhe për Zotin e tyre. Drita hyjnore akoma ndriçonte varrin nga brenda. Atje ato panë një tjetër qenie ulur mbi shkëmbin ku ata të premtën kishin vëndosur trupin e Jezusit. I huaji u tha atyre: “Pse e kërkon të gjallin midis të vdekurve? Ai nuk është këtu, por është ringjallur; kujtohuni si ju foli, kur ishte ende në Galile, duke thënë se Biri i njeriut duhej të dorëzohej në duar të njerëzve mëkatarë, duhej kryqëzuar dhe do të ringjallej ditën e tretë.” (Luka 24:5-7)

Gratë e befasuara dolën nga varrin bosh. Marta pëshpëriti fjalët e engjëllit. Fillimisht si një pyetje: “Ai është ringjallur? Ai është ringjallur?” Por pastaj e shpalli atë si një fakt. “Ai është ringjallur!” Pastaj ajo bëri diçka jokarakteristike – i hodhi çantat me vajra dhe erëza dhe iku me vrap drejt Jerusalemit. Gratë e tjerë ndoqën atë nga pas.

Sa dolën nga kopshti ato pothuajse u përplasën me Gjonin dhe Pjetrin dhe me Mari Magdalenën pas tyre. Të emocionura dhe pothuajse hysterike nga gëzimi dhe hutimi të gjitha gratë në të njejtin kohë përpiqeshin t’u tregonin atyre se çfarë kishin parë dhe dëgjuar.

Befasia në fytyrat e tyre i tregonte Pjetrit që ka ndodhur diçka e mrekullueshëm. “Shkoni në qytet dhe u tregoni të tjerë se çfarë keni parë,” urdhëroi Pjetri gratë.

Para se Pjetri të mbaronte, Gjoni iku si vetetima të shikojë i pari se çfarë kishte ndodhur. Ai ndaloi tek varri dhe vështroi armatimet e braktisura romake, pastaj pa gurin masiv.

“Ç’forcë e tmerrshme e ka lëvizur këtë kaq larg?” mendoi ai. Por lajmëtarët rreth të cilëve kishin folur gratë, kishin ikur.

Pjetri dhe Maria pa frymë erdhën mbrapa Gjoni. “A mund ta ketë bërë tërmeti këtë?” pyeti Gjoni.

“Jo!” tundi kokën Pjetri. “Një tërmet kurrë nuk do ta kishte bërë këtë.”

Gjoni iu afrua varrit dhe shikoi brenda. Kurse Pjetri pa ndaluar hyri brenda me guxim. Varri ishte bosh. Vetëm çarçafët në të cilët ata kishin mbështjellur Jezusin ishin atje, të palosura në një mënyrë të rregullt. Gjoni i preku ato me gishtin që po dridhej. “Qenka e vërtetë!”

Pjetri ra dakort. “Vetëm Jezusi do t’i kushtonte kohë për t’i palosur ato. Por ku, vallë, mund të jetë Ai?”

“Nuk e di,” Gjoni vëzhgoi nervozisht rreth e rrotull. “Por do bëjmë mirë, po të ikim që këtej. Ushtarët mund të kthehen dhe mund të na akuzojnë që ne kemi prishur vulën e Pilatit dhe vjedhur trupin e Jezusit.”

Të dy dishepujt dolën nga varri në rrezet e para të diellit i cili po ngjitej mbi muret e Jerusalemit. Maria rrinte e palevizshme duke përqaftuar vetveten në freskinë e mëngjesit.

“Duhet të shkojmë, Mari,” preku Gjoni krahun e saj. “Rojtarët mund të kthehen.”

Maria tundi kokën por nuk levizi dot nga vendin i ngjarjeve të befasueshme. Pjetri dhe Gjoni u larguan për në qytet, por Maria, pavarësisht nga rreziku, nuk e dëtyroi dot vetën që të ikte nga ai vend. Ajo kishte një ndjenjë të fortë që Jezusi ishte diku afër.

Në një shpresë të dëshpëruar për të gjetur Zotin e saj atje ku ajo e kishte parë herën e fundit, Maria iu afrua sërish varrit dhe shikoi brenda.

Papritur, ajo klithi nga ajo çfarë pa. Atje ishin dy burra me rroba të bardha dhe rrezatuese. Ndërsa Maria e pagojë i vështronte ata, një prej tyre i tha: “O grua, pse po qan?” (Gjoni 20:13)

Atëherë buzët e saj shprehën midis dënësës: “Sepse e kanë hequr Zotin tim, dhe nuk e di ku e kanë vënë.” (Gjoni 20:13)

Duke shpresuar të gjej dikë që mund ta drejtojë atë tek Jezusi, Maria u largua prej këtyre dy burrave të jashtzakonshëm dhe doli prej shpellës. Ajo ishte mbushur me frikë dhe hutim.

Një pjesë e saj deshi të largohej prej këtij vendi, ndërsa diçka tjetër nuk e lejonte. Duke qarë me gjithë zemër, Maria shkoi tek guri i cili para një orë akoma ishte duke mbuluar hyrjen e varrit. Gjatë së qarit ajo pa tek këmbët e saj vulën prej dylli që Pilati e kishte vendosur mbi gur. Asaj iu kujtua historia se si Mbreti Darius kishte vendosur një vulë të ngjajshme mbi gurin që mbuloi gropën e luanëve në të cilën ishte hedhur profeti Daniel. Kur vula u prish, Danieli doli i gjallë prej asaj grope.

Duke parë vulën dhe duke reflektuar mbi këtë, doli një hije e gjatë midis saj dhe diellit të mëngjesit. E trembur nga ardhja e heshtur e të huajit, Maria ngriti kokën.

Qielli lindor shkëlqente aq shumë mbrapa siluetës së errët të Njeriut, sa që Maria nuk mund të dallonte fytyrën e Tij. Burri e pyeti me butësi: “O grua, pse po qan? Kë kërkon?” (Gjoni 20:15)

Maria, duke supozuar që ky do të jetë kopshtari i cili ka ardhur për të filluar ditën e punës, u habit: “Nga, vallë, e di ai, që jam duke kërkur ndonjë njeri?”

Duke ditur që vetëm njerëzit shumë të pasur mund t’i lejojnë vetes të kenë varrin në shkemb, dhe duke menduar që ndoshta sundimtarët e kanë marrë trupin e Jezusit, Maria vendosi që ky njeri mund të dinte se çfarë kishte ndodhur me trupin e Zotit të saj.

“Zot, po e pate hequr ti, më trego ku e vure dhe unë do ta marr,” (Gjoni 20:15) ajo i kërkoj duke u përpjekur të fshehtë lotët e saj që rridhnin sërish nepër faqet e saja.

I prekur nga përkushtimi i saj i Huaji i dashur nuk mundej të duronte më asnjë çast ta shikonte atë të mërzhitur. Ai shprehi një fjalë të vetme i cili e kthehu trishtimin e saj në ngazëllim.

“Mari!”

Papritur një valë njohje dhe gëzimi u hodh mbi Marinë. Duke dëgjuar tingullin melodik dhe të mirënjohur të emrit të saj nga buzët e dhembshura të Jezusit, Maria u ngritë në këmb dhe ra tek këmbët e Tij të shpuara.

“Rabboni! Je gjallë! Je gjallë!” Ajo qau duke e përqaftuar dhe duke i larë me lotët e saj të gëzimit këmbët e Jezusit.

Duke u gjunjëzuar pranë saj, Ai vendosi dorën e Tij mbi kokën e saj për ta bekuar. Me dorën tjetër Ai me butësi thau lotët e saj me mëngën e rrobës së Tij të shndritshme. Maria ndjeu sikur ai fshihi lotët e saj me një dritë të ngrohtë.

Atëherë Jezusi i tha asaj: “Mos më prek, sepse ende nuk u ngjita te Ati im; por shko te vëllezërit e mi dhe u thuaj atyre se unë po ngjitem tek Ati im dhe Ati juaj, te Perëndia im dhe Perëndia juaj.” (Gjoni 20:17)

Pas këtyre fjalëve, Ai u çua në këmbë. Ndërsa Maria pa dëshirë lëshoi këmbët e Tij, ajo pa transformim më të mrekullueshëm. Fytyra e Jezusit ndriçoi si dielli i mëngjesit. Ishte sikur perdja ra nga sytë e saj. Ajo pa kompaninë e engjëjve të panumërt rreth Tij, dhe Ai filloi të ngjitej lartë në qiell nëpërmjetë këtij koridori të gjallë të lavdisë së paparë.

Engjëjt ishin duke kënduar një këngë të bukur të fitores: “O ju porta, çoni kokat tuaja; dhe ju, porta të përjetshme, hapuni krejt dhe Mbreti i lavdisë do të hyjë.” (Psalmi 24:7) Kjo muzikë ishte më e bukur se çdo muzikë tjetër që ajo kishte dëgjuar ndonjëherë në jetën e saj.

Para se Jezusi të zhdukej në renë e gjallë të engjëjve, Ai vështroi Marinë në sy dhe ajo dëgjoi zërin e Tij duke jehuar: “Unë nuk do të braktisë kurrë!”

Në çastin kur Maria ndjeu që nuk mund të duronte më lavdinë hyjnore, ajo u zhduk. Duke e krahasuar me të, dielli i sapo lindur dukeshë i errët. Ndërsa Maria përpiquej të bashkojë gjithë ngjarjet e kësaj dite, ajo u nis për në Jerusalem. Një dritë e re ishte ndezur në

mendjen e saj dhe kjo energji u shfaq në hapat e saj. Muzika engjëllore nuk tingullonte më, por zemra e Marisë ishte duke kënduar: “Jezusi është gjallë! Ai është gjallë!”

Pastaj Maria ndaloj për të shprehur zbulesën e saj më të thellë. “Ai ishte duke më pritur mua? Po, Ai më zgjodhi mua për të treguar lajmin e mirë!” Dhe duke vrapuar drejt qytetit, ajo përsëriste sërish e sërish: “Madje mua!”

Gjatë gjithë jetës Maria ishte ndjerë sikur ajo kurrë nuk ishte mjaftë e mirë. Xhaxha Simoni as nuk e konsideronte atë të denjë për ta prekur, as nuk bëhet fjala për të larë këmbët e Jezusit. Udhëheqësit fetarë menduan që ajo ishte mjaftë e mirë vetëm për t’u vrarë me gurë. Por Jezusi priti deri sa Pjetri, Gjoni dhe madje nëna e Tij të ishin larguar nga varri për t’i bërë një porosi gruas e cila ishte konsideruar si e debuar nga shoqëria.

Shpëtimtari pa në të një enë të re dhe të pastër. Ai e zgjodhi Marinë për t’i treguar botës që Ai, Zoti i gjallë, Miku dhe Shpëtimtari i saj, ishte ringjallur.

Studimi Biblik 7

Leximi Gjoni 20:11-18

11 Por Maria kishte mbetur jashtë varrit, dhe po qante. Dhe, duke qarë, u përkul brenda varrit,

12 dhe pa dy engjëj, të veshur me të bardha, ndenjor njëri te kryet dhe tjetri te këmbët e vendit, ku qe trupi i Jezusit.

13 Ata i thanë: "O grua, pse po qan?". Ajo u përgjigj atyre: "Sepse e kanë hequr Zotin tim, dhe nuk e di ku e kanë vënë".

14 Si tha këtë, ajo u suall prapa dhe pa Jezusin, që qëndronte në këmbë; por ajo nuk e dinte se ishte Jezusi.

15 Jezusi i tha: "O grua, pse po qan? Kë kërkon?". Ajo, duke menduar se ishte kopshtari, i tha: "Zot, po e pate hequr ti, më trego ku e vure dhe unë do ta marr".

16 Jezusi i tha: "Mari!". Dhe ajo atëherë u kthye dhe i tha: "Rabboni!", që do të thotë: Mësues.

17 Jezusi i tha: "Mos më prek, sepse ende nuk u ngjita te Ati im; por shko te vëllezërit e mi dhe u thuaj atyre se unë po ngjitem tek Ati im dhe Ati juaj, te Perëndia im dhe Perëndia juaj".

18 Atëherë Maria Magdalena shkoi t'jua njoftojë dishepujve se kishte parë Zotin dhe se ai i kishte thënë këto gjëra.

Marku 16:9-11

Tani Jezusi, pasi ishte ringjallur në mëngjesin e ditës së parë të javës, iu shfaq së pari Marisë Magdalenë, nga e cila pati dëbuar shtatë demonë.

10 Dhe ajo shkoi dhe ua tregoi atyre që kishin qenë bashkë me të, të cilët ishin të pikëlluar dhe e qanin.

11 Por këta, kur dëgjuan se ishte gjallë dhe se u pa nga ajo, nuk i besuan.

Ai lëkund botën

Tomas Xheferson (Thomas Jefferson) ishte një njeri i madh, ama një deist i cili nuk mund të pranonte mrekullitë e përshkruara në Bibël. Ai bëri versionin e vetë të Shkrimeve të Shenjta, në të cilën u përjashtuan të gjitha referencat e ngjarjeve mbinatyrore. Duke u bërë çensurim Ungjijve, Xhefersoni kufizoi vetveten vetëm tek mësimet e moralshme të Jezusit. Fjala e mbylljes së Biblës së Xhefersonit ishin: "Ata e mbuluan hyrjen e varrit me një gurë të madh dhe u larguan." Lavdi Zotit që kjo nuk është mënyra se si mbraoi kjo histori.

Ringjallja e Jezusit u verifikua nga një masë provave të pamohueshme. Një prej tyre – dhe jo më e parëndësishme – ishte dëshmia e natyrës, kur qielli u errësua dhe toka u lëkund. Kur Jezusi doli prej varrit, u shfaq një shembull në miniaturë se çfarë do të ndodhë kur Ai do të vijë nga Qielli në lavdi për të marrë fëmijët e Tij me vete. Ellen Uajti shkroi rreth këtyre shenjave të qiellit dhe tokës, si vijon: "Një termë shenoj orën kur Krishti dha jetën e Tij, dhe një tjetër termë, kur Ai i rimori jetën e Tij me triumf. Ai që mundi vdekjen dhe varrin doli nga varri si fitimtar, i përcjellë me lëkundjet e tokës, vetetima dhe bubullima. Kur Ai do të vijë sërish në këtë tokë, Ai do të lëkund "jo vetëm tokën, por edhe qiellin". "Toka do të lëkundet si një i dehur, do të tronditet si një kasolle", "qiejtë do të mblidhen rrotull si një libër", "elementët do të shkrihen nga të nxehtit dhe veprat dhe toka që janë në të do të digjen krejt." "Por Zoti do të jetë një strehë për popullin e tij dhe një fortesë për bijtë e Izraelit." (Hebrenjve 12:26, Isaia 24:20; 34:4, 2 Pjetrit 3:10, Joeli 3:16) ²⁴

Gjatë jetesës në Kaliforni kam përjetuar disa tërmete. Ndiheh disi i shkurajuar, kur toka fillon të lëkundet nën këmbët të tua. Ne jetojmë duke menduar që mund t'i besojmë tokës si në diçka konstante dhe të sigurt. Tërmetet më kanë mësuar që e vetmja gjë që nuk mund të jetë lëkundur është ajo e rrënjësuar tek Zoti. "Qielli dhe toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë." (Mateu 24:35)

Tre ditë dhe tre netë?

Sa kohë në të vërtetë kaloi Jezusi në varrin e Tij, dhe a ka rëndësi kjo?

²⁴ Ellen G. White, The Desire of Ages, p.780.

“Atëherë disa skribë dhe farisenj e pyetën duke thënë: “Mësues, ne duam të shohim ndonjë shenjë prej teje”. Por ai duke iu përgjigjur u tha atyre: “Ky brez i mbrapshtë dhe kurorëshkelës kërkon një shenjë, por asnjë shenjë nuk do t’i jepet, përveç shenjës së profetit Jona. Në fakt ashtu si Jona qëndroi tri ditë e tri net në barkun e peshkut të madh, kështu Biri i njeriut do të qëndrojë tri ditë e tri net në zemër të tokës.” (Mateu 12:38-40)

Shumë njerëz janë të hutuar për shkakun e këtij teksti, sepse Jezusi tha: *“Biri i njeriut do të qëndrojë tri ditë e tri net në zemër të tokës”*. Nëse supozojmë që “zemra e tokës” është varri, dhe Krishti vdiq të premten, por u rringjallë të dielen, atëherë Ai nuk ka qënë tre ditë dhe tre netë në varr. Dhe kjo duke shumë e ngatërruese. Por nëse nuk supozojmë që “zemra e tokës” do të thotë varr por vëzhgojmë, se si Krishti kaloi tre ditët e fundit para ringjalljes së Tij, është e qartë që “zemra e tokës” mund të përkthehet si “në mes të botës” ose në duart e këtij planeti të humbur të cilin Jezusi erdhi për ta shpëtuar.

Fraza “në tokë” shfaqet duzina herë në versionin e Biblës së Mbretit Xhejms (King James Version). Asnjë prej tyre nuk ka nënkuptim “varri”. Për shembull, në lutjen e Zotit: *“U bëftë vullneti Yt si në qiell edhe në tokë.”* A do të thotë kjo “u bëftë vullneti i Zotit si në qiell ashtu edhe në varr”? Sigurisht që jo! Kjo do të thotë: “U bëftë vullneti i Zotit midis njerëzve mbi tokë, ashtu siç është bërë në Qiell midis engjëjve.”

Vuajtja e Krishtit për mëkatet e botës nuk filloi të premten në kryq. Ai filloi të vuaj për mëkatet tona direkt pas Darkës së Fundit. Disa herë Jezusi tha: “erdhi ora”, në kontekstin e së enjtes. (Mateu 26:45, Marku 14:41, Luka 22:14, Gjoni 17:1) Prova e rëndë e Jezusit filloi kur Ai u arrestua natën e së enjtes. “Në zemër të tokës” në fakt do të thotë: “në dorën e botës”. (Kujtoni që Satani tek Gjoni 12:31 është quajtur princi i kësaj bote.) Tre ditë e tre netë Jezusi ishte ndarë nga mbrojtja e Atit dhe ishte dorëzuar në duart e armikut. Ai ishte rob “në zemër të tokës”, duke vuajtur penaltetin dhe ndëshkimin për mëkatet e botës.

Ku iku Ai?

Shumë njerëz të tjerë janë të hutuar, duke menduarit se – ku iku Jezusi pasi Ai vdiq në kryq? Shumica e rasteve janë të ngatërruar prej keqkuptimit të një teksti të Shkrimeve:

“Sepse edhe Krishti ka vuajtur një herë për mëkatet, i drejti për të padrejtët, për të na çuar te Perëndia. U vra në mish, por u ngjall nga Fryma, me anë të së cilës ai shkoj t’u predikojë frymërave që ishin në burg, që dikur ishin rebelë, kur durimi i Perëndisë i priste në ditët e Noeut, ndërsa po ndërtohej arka, në të cilën, pak vetë, gjithsejt tetë, shpëtuan nëpërmjet ujit.” (1 Pjetrit 3:18-20)

Mendimi i parë i shumë njerëzve është që kjo do të thotë që Jezusi nuk ishte i vdekur në të vërtetë, por ka ikur në ndonjë mbretëri shpirtërore. Disa veta besojnë që Ai u ka predikuar frymave të njerëzve që kanë jetuar para Përmbytjes, për t’u dhënë një tjetër shans për t’i shpëtuar. Ky mësim ka jehonë në “Besimin e Apostujve”, por shumë njerëzit nuk e dinë që ky libër nuk u shkrua nga vet apostujt, por 100 vjet pasi kishte vdekur apostulli i fundit. Prandaj ky libër nuk është i përfshirë në Shkrimet e frymëzuara nga Fryma e Shenjtë.

Kjo teori bie në kundërshtim me çdo mësim të Biblës rreth kësaj teme. Shkrimet janë të qarta që pas vdekjes nuk ka asnjë shans tjetër për të kthyer tek Zoti. *“Është caktuar që njerëzit të vdesin vetëm një herë, dhe më pas vjen gjyqi.” (Hebrenjve 9:27)* *“Sepse ne të gjithë duhet të dalim para gjyqit të Krishtit, që secili merr shpagimin e gjërave që ka bërë me anë të trupit, në bazë të asaj që ka bërë, qoftë në të mirën apo në të keqen.” (2 Korintasve 5:10)*

Shikoni me vëmendje vargun 1 Pjetrit 4:6. Atje thuhet që *“ungjilli iu predikua edhe të vdekurve”*. Kjo do të thotë që ata janë tashme të vdekur, por nuk ishin të vdekur kur ungjilli iu predikua. Besoj do të ishte një punë shumë e ndërlikuar t’u predikosh njerëzit të vdekur, duke ditur sa e vështirë është t’u predikojë atyre që janë akoma gjallë. Për të kuptuar ungjillin, nevojitet dituria dhe intelekti, dhe këto janë gjërat që i përkasin vetë njerëzve të gjallë. (Predikuesi 9:5, 10)

Pjetri thotë që Krishti *“u ngjall nga Fryma, me anë të së cilës ai shkoi t’u predikojë frymërave që ishin në burg.”* (1 Pjetrit 3:18-19) Me anë të Frymës që u ngjall Krishti, profeti Noe u predikoi njerëzve rreth Përmbytjes; njerëzve që ishin të gjallë në atë kohë, por ama të burgosur nga mëkati. Krahasoni këtë me shpalljen e famshme tek Zanafilla 6:3 me atë të Palit në letrën e tij drejtuar Romakëve:

“Fryma im nuk do të hahet gjithnjë me njeriun, sepse në shthurjen e tij ai nuk është veçse mish; ditët e tij do të jenë, pra, njëqind e njëzet vjet.”

“Dhe në qoftë se Fryma i atij që ringjalli Krishtin prej së vdekurish banon në ju, ai që e ringjalli Krishtin prej së vdekurish do t’u japë jetë edhe trupave tuaj vdekatarë me anë të Frymës së tij që banon në ju.” (Romakëve 8:11)

Këtu mund të shihni që Pjetri nuk thotë që kur Jezusi vdiq, Ai iku në ndonjë vend të mistershëm për t’u predikuar frymave njerëzore, të cilët jetuan para Përmbytjes. Ai na thotë që e njëjta Fryma e Shenjtë që u predikonte atyre, gjithashtu ringjalli Jezus Krishtin dhe na predikon edhe neve.

Por ka edhe disa keqkuptime të tjera të lidhura me vdekjen e Krishtit, Birit të Zotit. “Si mund të vdes Perëndia?” Të them të drejtë, nuk e di! As nuk mund t’ju shpjegoj se si Perëndia u bë njeri! Bibla na përshkruan këtë si mister. *“Dhe s’ka asnjë dyshim se misteri i mëshirës është i madh: Perëndia u shfaq në mish.”* (1 Timoteut 3:16) Por një gjë është e qartë – është shumë e rrezikshme të luash me mësimet e qarta të Shkrimeve të Shenjta. *“Paga e mëkatit është vdekja”* (Romakëve 6:23) Nëse Jezusi nuk vuajti vdekjen në kryq, por ishte transportuar në një tjetër dimension shpirtëror, kjo do të hidhte poshtë një prej të vërtetave themelore të Ungjillit. Bibla na tregon shumë qartë që Jezusi vdiq. (Romakëve 5:6; 1 Korintasve 15:3) Prandaj duhet të pranojmë Fjalën e Tij, edhe pse nuk jemi të aftë për të shpjeguar atë. Kjo është çështje besimi.

Dashuria mbetet

kasolle për të në varreza.

Pranë varrezave Grejfraiers (Greyfriars churchyard) në Edinburg, Skoci, ka një fontanë përkujtimore dhe një statujë të një qeni të vogël, i quajtur Bobi i Grejfraiersit (Greyfriars Bobby). Në vitin 1858 një njeri i quajtur Xhok Grej (Jock Grey) u varros në këtë varrezë. Qeni i tij i vogël dhe besnik rrinte pranë varrit duke vëzhguar me trishtim vendin ku ai kishte parë pronarin për herë të fundit. 14 vitet e ardhshme, ditë e natë, në diell dhe në shi, deri në vdekjen e vet në vitin 1872 qeni i vogël jetonte pranë varrit të pronarit të tij. Skaiterjeri (Sky terrier) i vogël linte vendin e tij vetëm për një orë në ditë, për të vizituar dy shokët të tij – pronarin e restorantit, i cili e ushqente atë, dhe varrmihësin i cili ndërtoi një

Gjatë 14 viteve të rojës së tij, mijëra njerëz vizituan varrezat për të parë qenin besnik. Për të nderuar besnikërinë dhe përkushtimin e tij gjatë gjithë jetës, ai u varros pranë pronarit të vet.

Kur të gjithë ishin larguar nga varri i Jezusit, besnikëria e Marisë mbeti atje, ku ajo kishte parë Zotin e saj për herë të fundit. Nganjëherë ne e humbasim Jezusin nga sytë për shkakun që jemi tepër të preokupuar me dëshirat tona dhe programin e ditës. Ne bëhemi tepër të zënë me marrëdhëniet tona tokësore kështu që harrojmë Mikun tonë Qiellor.

Madje nëna dhe babai i Jezusit gjatë adoleshencës së Tij, e humbën Atë kur vizituan Tempullin e Jerusalemit. Por ata e gjetën Atë pas tre ditësh në të njëjtin vend ku ata e kishin parë Atë herën e fundit. Maria tha: *“Bir, pse na e bërë këtë? Ja, yt atë dhe unë, në ankth, po të kërkonim!”* (Luka 2:48) Kur humbasim në mënyrë të shkujdesur Zotin tonë nga pamja, mund të ndodhë që kemi nevojë për disa kohë në kërkim deri sa të gjejmë Atë sërish. Ashtu si nëna e Jezusit, edhe Maria Magdalena e gjeti Jezusin tre ditë më pas, kur ajo rrinte në atë vend ku kishte parë Mjeshttrin e saj për herë të fundit.

“Dashuria është e durueshme; plot mirësi; dashuria nuk ka smirë, nuk vë në dukje, nuk kreket, nuk sillet në mënyrë të pahijshme, nuk kërkon të sajat, nuk pezmatohet, nuk dyshon për keq; nuk gëzohet për padrejtësinë, por gëzohet me të vërtetën, i duron të gjitha, i beson të gjitha, i shpreson të gjitha, i mban çdo gjë. Dashuria nuk ligshtohet kurrë.” ⁽¹⁾

Korintasve 13:4-8)

Duke ditur që Ai është pranë

“Që të kërkojnë Zotin, mbase mund ta gjejnë duke prekur, ndonëse ai nuk është larg nga secili prej nesh..” (Veprat 17:27)

Gjatë një ungjillizimi të madh, ungjillizuesi i famshëm Billi Grehem (Billy Graham) veshi kapelen dhe syzet e diellit dhe shetiti rreth stadiumit në inkonjito²⁵, për të marrë vlersimin e sigurt nga audienca. Duke parë një burrë indiferent tek porta e stadiumit, ai pyeti: “A keni dëshirë për të hyrë? Programi sapo ka filluar.”

“Jooo,” i tha burri. “Nuk kam interes në hyrjen e programit. Unë jam këtu për të parë “njëshin”!” Ai nuk e kuptoi që ishte duke folur me “njëshin”. Kështu edhe ne mund të humbasim shumë bekime për shkakun që nuk e dimë së kur Jezusi është pranë. Jezusi i tha gruas Samaritane tek pusi: *“Po ta njihje ti dhuratën e Perëndisë dhe kush është Ai që thotë: “Më jep të pi!”, ti vetë do të kërkoje nga Ai dhe Ai do të të jepte ujë të gjallë.”* (Gjoni 4:10)

Njohja që Zoti është i pranishëm na jep gëzim. Në historinë tonë Maria qau sepse nuk e dinte që Zoti i saj ishte duke qëndruar pranë. *“Ajo u kthye prapa dhe pa Jezusin, që qëndronte në këmbë; por nuk e dinte se ishte Jezusi.”* (Gjoni 20:14) Kur më vonë atë ditë Jezusi iu shfaq dy dishepujve të Tij gjatë rrugës për në Emaus, ata ishin të mërzhitur për shkakun që nuk e dinin se kush udhëtoi së bashku me ta. *“Por sytë e tyre ishin të penguar për të mos e njohur Atë. Dhe Ai u tha atyre: “Ç’janë këto biseda që bëni me njëri-tjetrin udhës? Dhe pse jeni të trishtuar?”* (Luka 24:16, 17)

Shumë veta në mbarë bote ecin nëpër jetë të mërzhitur dhe të pashpresë për shkakun që nuk e dinë e as nuk besojnë që Krishti është me ta. Një kinez-amerikan Lo Çang (për të kuptuar

²⁵ Inkonjito – në mënyrë të fshehtë; kështu që njerëzit nuk e njohin.

këtë histori në shqip, imagjinoni, që emri i tij të ishte Ja Çang), i cili sapo ishte kthyer tek Zoti, bërtiti nga gëzimi kur në fund të Ungjillit sipas Mateut lexoi: *“And, lo, I am with you always, even unto the end of the world.”* Që përkthehet: *“Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarimin të botës.”* (Mateu 28:20) Lo ishte aq i gëzuar sepse e mori këtë premtim personalisht – “Lo [Ja], Unë jam me ty.” Shumë të krishterë vuajnë kotë thjesht sepse harrojnë premtimin rreth pranisë së Krishtit. Ata nuk e dinë që Krishti është me ta për t’i ndihmuar nga barra e tyre. Hidhni *“gjithë mërakun tuaj mbi Të, sepse Ai kujdeset për ju.”*

(1 Pjetrit 5:7)

I birësuar në familje

Një mësuese e Shkollës Biblike po regjistronte dy djem të rinj. Kur ajo u kërkoi datën e lindjes së tyre, një prej tyre tha: “Ne që të dy jemi shtatë vjeç. Ditëlindja ime është 8 prill e vitit 1976, kurse ditëlindja e vëllait tim është 20 prill e vitit 1976.”

“Por kjo është e pamundur!” tha mësuesja.

“Jo. Kjo është e vërtetë,” pohoi vëllai tjetër. “Një prej nesh është i birësuar.”

“Cili prej jush?” pyeti mësuesja.

Djemtë panë njëri-tjetrin dhe buzëqeshnin. Pastaj djali i parë tha: “Ne i kemi bërë këtë pyetje babit para ca kohësh, por ai na tha që na do shumë që të dy dhe nuk i kujtohet se cili prej nesh u birësua.”

Fjalët e fundit që Jezusi i drejtoi Marisë vërtetuan që ajo ishte plotësisht e pranuar si bija e Zotit: *“Shko te vëllezërit e mi dhe u thuaj atyre se unë po ngjitem tek Ati im dhe Ati juaj, te Perëndia im dhe Perëndia juaj”* (Gjoni 20:17) Ajo ishte birësuar në familjen e Zotit ashtu si Mordekai kishte birësuar Esterin dhe ashtu si Rahaba – ish prostituta pagane – u bashkua me popullin Izraelit dhe u bë nëna e tyre. *“Sepse ju nuk keni marrë një frymë robërie, që të keni përsëri frikë, po keni marrë frymën e birërisë, me anë të së cilës ne thërrasim: “Aba, o Atë!”* (Romakëve 8:15) *“Do të jem si një Atë për ju, dhe ju do të jeni për mua si bijtë e bijat, thotë Zoti i Plotfuqishëm.”* (2 Korintasve 6:18)

Thembra e Kopshtarit

“Jezusi i tha: “O grua, pse po qan? Kë kërkon?”. Ajo, duke menduar se ishte kopshtari, i tha: “Zot, po e pate hequr ti, më trego ku e vure dhe unë do ta marr”. ” (Gjoni 20:25)

Ky është i vetmi vend në Bibël ku përmendet fjala “kopshtar”. Interesante, që kjo fjalë këtu është lidhur me Krishtin. Maria kishte të drejtë – Jezusi ishte Kopshtar. Bibla na mëson që *“Zoti Perëndi mbolli një kopsht në Eden, në lindje.”* (Zanafilla 2:8) Por veç kësaj Zoti akoma kryen punën e Kopshtarit. Fara është Fjala e Zotit dhe ne jemi bima e Tij. *“Vreshti i Zotit të ushtrive është shtëpia e Izraelit, dhe njerëzit e Judës janë mbëltesa e kënaqësisë së tij.”* (Isaia 5:7)

Në kopshtin e parë Zoti shpalli profecinë e parë, gruas së parë: *“Dhe unë do të shtie armiqësi midis teje dhe gruas, midis farës sate dhe farës së saj; fara e saj do të shtypë kokën tënde, dhe ti do të plagosësh thembrën e farës së saj.”* (Zanafilla 3:15)

Jezusi ishte Fara e gruas, i cili do t'i shtypte kokën gjarpërit. Por kjo nuk ishte pa çmim. Thembra e Tij u plagos. Kur Jezusi triumfante fitoren mbi vdekjen dhe Satanin, Ai akoma kishte shenjat e plagëve të kryqit në duart dhe këmbët e Tij. Dhe Maria si kisha e sotme ra tek thembra e Tij e plagosur me adhurim.

Ne vijmë për të ikur

Jezusi jo vetëm shpëtoi Marinë; Ai i dha asaj një detyrë të re. Çdo njëri të cilin Zoti e pastron, Ai gjithashtu i jep një detyrë. Pasi buzët e profetit Isaia u pastruan me një mashë nga altari i Zotit, Zoti e dërgoi atë për të predikuar. (Isaia 6:1-9)

Faktikisht çfarë i tha Jezusi Marisë ishte: “Mos rri vetëm i kapur pas Meje, por shko dhe tregoj të tjerëve.” Nëse ne e duam Jezusin ashtu siç e donte Maria, jemi të detyruar për të treguar rreth Atij edhe njerëzve të tjerë. Nuk mund ta mbajmë Zotin vetëm për vete. Njeriu prej së cilit Jezusi dëboi një ushtri të tërë të demonve, deshi të rrinte vetëm në praninë e Jezusit. “*Ndërkaq njeriu prej të cilit dolën demonët, i lutej të rrinte me të; por Jezusi e përcolli duke i thënë: "Kthehu në shtëpinë tënde dhe trego çfarë gjërash të mëdha ka bërë Perëndia për ty". Dhe ai shkoi anembanë qytetit duke treguar gjërat e mëdha që Jezusi bëri për të.*” (Luka 8:38, 39) Ashtu si porosia e Marisë dhe këtij burri, edhe porosia dhe qëllimi i kishës së shpëtuar është t'u tregojë të tjerëve rreth mirësisë së Zotit.

Shpëtimi përmban ardhjen dhe vajtjen. Ne vijmë tek Jezusi duke iu përgjigjur ftesës së Tij të çmuar; por pastaj në marrim porosinë e madhe të Zotit dhe shkojmë për ta zbatuar atë. “*Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t'ju jap çlodhje.*” (Mateu 11:28) “*Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë,*” (Mateu 28:19)

Ne nuk mund të shkojmë për ta zbatuar këtë urdhër para se të kemi ardhur tek Jezusi.

Zoti përdor njerëzit për të shpëtuar njerëz të tjerë. Ai mund të kishte përhapur Unjgillin ose Lajmin i Mirë në ndonjë mënyrë më efektive, ndoshta duke përdorur engjëjt. Megjithatë, dëshmia është një pjesë e rëndësishme e procesit të shenjtërimit. Maria kurrë nuk u identifikua si një person me dhunti të komunikimit të shkëlqyer, por Zoti e zgjodhi atë për të shpallur Lajmin e Mirë të ringjalljes së Tij. Kjo duhet të na inkurajojë të gjithëve ne që ne mund të shkojmë dhe t'i dëshmojmë botës rreth dashurisë së Zotit dhe ringjalljes së Tij.

Formula e një suksesi shpirtëror

Interesante që në asnjë prej katër ungjijve nuk do të gjejmë asnjë vend që do të tregonte rreth ndonjë gruaje duke lënduar Jezusin. Ishin burrat që u komplotua kundër Tij, që spiunuan Atë, që e pështynën dhe e vranë Atë, por kurrë nuk gjejmë asnjë grua duke i bërë keq Jezusit gjatë gjithë jetës së Tij tokësore. Kujtoni nga studimet tona të hershme që në Bibël gruaja simbolizon kishën. Vini re se si jeta e Marisë na tregon ringjalljen dhe forcën jetësore të njerëzve të Zotit – së bashku si një kolektiv, dhe e secilit prej nesh individualisht.

1. Ashtu si Maria ne duhet të kalojmë kohë tek këmbët e Krishtit duke qarë në pendim për mëkatet tona, siç bëri ajo në Tempull. Pastaj ne dëgjojmë Krishtin duke shpallur që Ai nuk na ndëshkon. “Shko dhe mos mëkato më,” na thotë Ai.

2. Ashtu si Maria bëri për Llazarin, edhe besimtari duhet të kalojë kohë tek këmbët e Krishtit duke iu lutur Atij për njerëzit tanë të dashur – miqtë apo familjen – që janë të vdekur shpirtërisht, kështu që Ai mund t'i kthejë ata në jetë.
3. Ashtu si Maria, njerëzit e Zotit duhet të kalojnë kohë cilësore tek këmbët e Krishtit, duke lexuar dhe dëgjuar Fjalën e Tij. Shkrimet na e përshkruajnë Marinë si një njeri i cili dëgjonte më shumë sesa fliste.
4. Ashtu si Maria, edhe kisha do të lulëzojë vetëm kur do të kuptojë përkushtimin dhe bukurinë e shërbimit sakrifikues.
5. Është e thelbësore të shpenzojmë shumë kohë tek këmbët e Krishtit duke e parë Atë në kryq duke vuajtur për mëkatet tona. Pikërisht këtu do të rimbushim bateritë tona të dashurisë.
6. Maria i përkushtoi shumë kohë duke i shërbyer Krishtit – si në festën e Simonit, ashtu edhe gjatë varrimit të Tij. Kështu edhe ne do të kemi dëshirë për t'i shërbyer Atij, kur do të kuptojmë se sa shumë na do Ai.
7. Dhe së fundit, ne, si bij të Perëndisë, kemi një privilegj të madh dhe përgjegjësi të shpallim me gëzim njerëzve të tjerë Shpëtimtarin tonë të ringjallur.

Është e vështirë të fshehesh lajmin e mirë

Lorens Maksuell (Lawrence Maxwell) tregon rreth një grupi kërkuesish ari në Bannak, Montana. Ata u përballën me shumë vështirësi. Shumë veta të kompanisë së tyre vdiqën gjatë rrugës. Ata u sulmuan nga indianët, të cilët morrën kuajt e tyre të mirë duke i lënë ata vetëm me disa poni të vjetër.

Pastaj sulmuesit kërcenuan duke këshilluar të kthehen në Bannak dhe të rrinë atje. Indianët pohonin: “Po t’ju gjejmë këtu sërish, do t’ju vrasin të gjithëve!”

Të mundur, të dekurajuar dhe të dëshperuar kërkuesit e arit u kthyen në kryeqytetin Bannak. Por rrugës, ndërsa ata kaleronin ngadalë ponët e tyre gjatë buzës së lumit, njeri prej tyre mori një gurë të vogël nga shtrati lumit.

Ai thirri shokun: “A ke çekiç?” Pasi e theu gurin, ai tha: “Më sa duket këtu mund të ketë ar.”

Që të dy burrat sitën rërën e lumit gjatë gjithë pasdites dhe i gjetën ar me vlerën e 12 dollarve. Ditën tjetër i gjithë grupi kërkuan ar në atë lum. Ata gjetën rreth 50 dollar ar, e cila ishte një shumë shumë e madhe në ato ditë.

“E gjetëm!” i thoshin ata njëri-tjetrit. Ata u kthyen në Bannak duke u betuar që nuk do t'i tregonin as një gjysëm fjalë asnjërit që kanë gjetur ar. Ata pa shumë zhurmë u bënë gati për një tjetër udhëtim për të kërkuar më shumë ar. Por kur ata u nisën nga qyteti, ata u ndoqën pas nga 300 veta të tjerë. Kush kishte shkelur betimin e heshtjes? Asnjëri prej tyre! Fytyrat e tyre të lumtura tregonin për pasuritë e gjetura!

Edhe ne, nëse biem në dashuri me Jezusin, nëse në të vërtetë e kuptojmë lajmin e mirë të Ungjillit, atëherë nuk mund të fshehim gëzimin e zbulimit tonë. Fytyrat tona të gëzuara do ta tregojnë sekretin tonë.

Imazhi i fundit i Marisë në Shkrimet e Shenjta është ajo duke vrapuar me një fytyrë të ndriçuar. Ajo po vrapon sepse ka lajmin më të mrekullueshëm që bota mund të ketë dëgjuar

ndonjëherë, duke u përvëlur në zemrën e saj. Ne dëgjojmë zërin e saj duke kënduar këngë lavdie, ndërsa ajo po nxiton për në Jerusalem për t'i treguar botës: “Ai është i gjallë!”

I zbrazët dhe i thyer

Kur Tomas Edisoni ishte duke punuar për llambën inkandeshente, ai zbuloi që edhe fijeza më e mirë do të digjet dhe shuhet në një çast po të mos vendoset në vakuum. Duke qënë në mjedis pa oksigjen, ajo do të vazhdonte të digjej për shumë orë. Kështu edhe drita e Jezusit nuk mund të digjet në zemrat tona nëse ato janë akoma të mbushura me gjëra të tjera. Vaji i Frymës së Perëndisë mund të derdhet vetëm në enë të zbrazta. (2 Mbretërve 4:3)

Vans Havner (Vance Havner) na tregon: “Zoti përdor gjëra të çara. Ai përdor një dhé të pluguar për të prodhuar grurë; retë e çara për të sjellë shi; një drithë të çarë për të dhënë bukë; një bukë të çarë për të dhënë forcë. Pikërisht faqorja e thyer dha aromën e këndshme – pikërisht Pjetri, që po qan me hidherim, është ai që merr një fuqi më të madhe sesa ka patur ndonjëherë.”

Jezusi kishte mundësi të përdorte Marinë për gjëra të mëdha sepse ndërmjetë vështirësirëve në zemrën e saj ajo e kishte zbrazur vetveten dhe kishte etje për mbushjen nga Ai. Ajo e kishte përkushtuar vetveten plotësisht, gjatë të pendimit të sinqertë.

Të fundit do të jenë të parët

“Tani Jezusi, pasi ishte ringjallur në mëngjesin e ditës së parë të javës, iu shfaq së pari Marisë Magdalenë, nga e cila pati dëbuar shtatë demonë.” (Marku 16:9)

Unë kurrë nuk do të kisha organizuar Ringjalljen ashtu siç bëri Zoti. Pasi do të ringjallesha, unë do t'ia shfaqja vetveten Pilatit dhe Herodit duke shpallur se sa të paaftë ishin ushtarët e tyre dhe ata vet, edhe pse më kishin vënë mbrapa gurit dhe vulës. Ja, ata nuk ishin të aftë për të ndaluar ose penguar ringjalljen time. Unë do të kisha sfiduar Herodin të marrë rrobën e purpurt dhe kurorën prej gjemba, nëse akoma kishte guxim të talleshe me mua. Ose të paktën do t'i shfaqesha kryepfëritërinjë dhe udhëheqësve fetarë të cilët më kishin ndëshkuar. Do t'i bëja ata që të trembin dhe që të dridheshin nga skandalet e tyre. Do të vezhgoja se si fytyrat e tyre po zbehen ndërsa ata e kuptojnë të vërtetën e tmerrshme që ata kanë vrarë Mesinë e shumëpritur. Nëse unë do të kisha bërë skenarin e Ringjalljes, do t'ia shfaqur së pari dishepujve ose të paktën nënës time Marisë.

Por Jezusi zgjodhi të anashkalojë këto variante logjike. Ai së pari iu shfaq njeriut të dëbuar nga shoqëria. Jezusi priti deri sa Pjetri, Gjoni dhe madje nëna e Tij të largohej nga kopshti për t'iu shfaqur një ish-prostitute prej se cilës Ai kishte dëbuar shtatë demone; një grua e shpëtuar me anë të hirit mori nderimin më të madh të imagjinueshëm. Pse? Pse fjalët e para që Jezusi foli pas ringjalljes së Tij ishin ato të drejtura Marisë, edhe pse kjo është herë e fundit që lexojmë rreth saj? Për të nënvizuar të vërtetën që Ai erdhi për të kërkuar dhe për të shpëtuar të humburit. Për të na kujtuar që nëse Ai mund të transformojë, të shpëtojë dhe të vë në punë një vajzë delikate dhe të dobët siç ishte Maria, atëherë ka një shpresë për secilin prej nesh!

Nëse ky libër ju ka prekur zemrën tuaj dhe keni rënë në dashuri me Jezusin dhe keni vendosur të bëheni ndjekës të Tij siç u bë Mari Magdalena, mund ta pranoni Atë si Shpëtimtarin tuaj personal dhe të fitoni jetën e përjetshme me anë të kësaj lutje:

**Ati i dashur që je në Qiell, unë po vij tek Ty
dhe me përlësi të kërkoj falje.
Unë pranoj, o Zot, që jam mëkatar dhe kam
shkelur ligjin Tënd të shenjtë.
Unë e di që paga e mëkatit është vdekja.
E besoj që Krishti vuajti dhe vdiq në kryq për të marrë
dënimin e të gjithë mëkatëve të mia.
Unë besoj që Krishti u ringjall nga të vdekurit dhe e pranoj
Atë si Shpëtimtarin tim personal.
Nga ky moment unë të jap Ty zemrën time.
Unë të bësoj Ty! Ji Mbreti i jetës sime!
Më fal të gjitha mëkatet e jetës sime dhe më dergo
Frymën Tënde të më ndihmojë mua të bëj vullnetin Tënd.
Të falenderoj për dashurinë Tënde pakushte dhe
e pranoj dhuratën Tënde – jetën e përjetshme.
Të lutem në emrin e Krishtit
Amen**